

1 БЕСТСЕЛЪР НА НЮ ЙОРК ТАЙМС

Сара Шенарг

Опасни тайни

Цени онзи, който
търси истината,
но се пази от този,
който я намери.

– Волтер

 БИГОН®

САРА ШЕПАРД ОПАСНИ ТАЙНИ

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

Какво ще стане ако се окаже, че някой е убил твоята сестра близначка? Какво — ако този някой иска да нарани и теб?

Ще се скриеш ли?

Или ще търсиш отмъщение? В лабиринта от опасни тайни има само една пътека за теб...

Сара Шепард, автор на бестселър №1 в класацията на Ню Йорк Таймс — „Малки сладки лъжкени“.

Една приковаваща нова серия за тайни, лъжи и убийствени намерения — ИГРА НА ЛЪЖИ.

*„Дени онзи, който търси истината,
но се пази от този, който я намери.“*

Волтер

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря много на Лейни Дейвис — без неуморните ти усилия тази книга нямаше да съществува! Ти наистина си невероятна. Благодаря много и на Сара Шандлър, Джош Банк, Лес Моргенщайн, Кристин Маранг, Кари Съдърланд и Фарин Джейкъбс — за това, че поддържат пикантността на историята! Огромни благодарности и на Кейти Сайс, която помогна за достигането на тази книга до света.

Изпращам цялата си любов и на моите родители, които са невероятни и силни, както и на Али, Карън, Колийн Макгери, Кристин и Джулия Мърди и Барб Лорънс. Много любов на Кристиан и една топла прегръдка на Саманта Кейрл. Всички вие сте страхотни! Целувки!

ПРОЛОГ

МЪРТВИ КАТО МЕН

Винаги съм си мислела, че задгробният живот ще прилича на вечен престой в някой от курортите на Сейнт Бартс — сексапилни френски келнери ще ми носят плодови коктейли, лазурното Карибско небе ще бъде постоянно в залез, прохладният океански бриз ще гъделичка помургавялата ми кожа. Това ще бъде наградата за моя продължителен, пълноценен, великолепен живот.

Как може толкова да съм грешала.

Вместо това умрях няколко дни преди да навърша осемнайсет, през онази невероятна година, в която би трябвало да се дипломирам. И вместо да си пийвам мохито на някой плаж, аз се събудих в Лас Вегас, залепена за близначката, за което съществуване не подозирах. Гледах как Ема Пакстън беше принудена да заживее моя живот и да започне да се представя за мен. Гледах как седеше на мястото ми на масата с моето семейство и се кискаше с приятелките ми, преструвайки се, че цял живот ги е познавала. Гледах я как чете дневника ми, спи в леглото ми и се опитва да разбере кой ме е убил.

И очевидно щях да си остана така до второ нареждане. Където и да отидеше Ема, аз бях неотлъчно до нея. Всичко, което знаеше тя, знаех и аз — проблемът беше, че освен това не знаех почти нищо друго. Животът ми преди смъртта беше една голяма въпросителна. Спомнях си някои неща — като например това, че не съм била най-милото момиче в гимназията „Холиър“, че съм приемала всичко в живота си за даденост и че съм си създала доста врагове, като съм погаждала гадни номера на хора, които не са го заслужавали. Но всичко останало беше обвито в мъгла, включително как бях умряла и кой ме беше убил.

Онова, което знаех със сигурност беше, че убиецът ми сега наблюдаваше всяко движение на Ема заедно с мен, за да се убеди, че играе играта. Намирах се на един дъх разстояние от нея, когато Ема намери бележката, в която пишеше, че съм мъртва и я

предупреждаваха, че ако не се престори на мен, и тя ще умре. Почувствах, как пред очите ѝ заплуваха звезди, когато някой едва не я удуши в дома на най-добрата ми приятелка Шарлът, по време на едно гостуване с преспиване. Бях съвсем близко до нея и когато монтираният на тавана прожектор в училищната зала полетя към главата ѝ. Всичко това бяха предупреждения. Убиецът ми се намираше съвсем наблизко. И въпреки това никой от нас не го беше виждал.

От близначката ми зависеше да хване убиеца и аз не можех да направя нищо, за да ѝ помогна. И без това не можех да общувам с нея. Ема беше отхвърлила подозренията към най-близките ми приятелки Шарлът Чембърлейн, Мадлин Вега и Габи и Лили Фиорело — всички те имаха алибита за нощта на моята смърт. Но алибито, на което беше разчитала, за да оневини и малката ми сестра Лоръл, внезапно се беше оказало далеч не толкова неоспоримо.

И сега аз гледах как семейството ми беше насядало в креслата на местния кънтри клуб, засенчило очи от безмилостното тусонско слънце. Ема седеше до Лоръл, забила нос в едно списание, но аз знаех, че също като мен и тя изучава внимателно сестра ми.

Лоръл прегледа менюто с напитки през големите си слънчеви очила „Гучи“, после разтърка малко слънцезащитен крем по рамене си толкова спокойно, сякаш нищо не я притесняваше. Никога повече нямаше да почувствам топлината на слънцето върху кожата си и може би вината за това беше нейна. Все пак тя имаше мотив. И двете тайно си падахме по едно и също момче, но накрая аз бях спечелила Теър.

Майка ми извади своя блекбъри от плажната си чанта „Кейт Спейд“.

— Тед, няма да повярваш колко потвърждения получавам за събота — промърмори тя, гледайки екрана. — По всичко личи, че ще навършиш петдесет и пет с гръм и трясък.

— Аха — отвърна разсеяно татко. Нямаше как да съм сигурна дали изобщо я е чул. Той беше твърде зает да гледа към едно високо, мускулесто момче, което седеше край басейна и прокарваше ръка през тъмната си коса.

Като говорим за вълка... самият Теър Вега.

Когато Ема погледна към Теър, сърцето ми се разтуптя. Лоръл също се обърна натам. Колкото и да се опитваше да изглежда незаинтересована, сестра ми не можа да скрие проблисъка на надежда,

който премина през лицето ѝ. Няма да ти излезе късметът, помислих си гневно аз. Можеше и да съм мъртва, но Теър беше мой — и само мой. Докато бях жива, двамата имахме тайна връзка, за която успях да си спомня едва преди няколко дни. Известно време нещата изглеждаха така, сякаш Теър ме е убил — в нощта на смъртта ми двамата се бяхме срещнали тайно. Но, слава богу, Ема го беше оневинила — някой го беше блъснал с моето волво, докато може би се беше целил в мен. Лоръл го беше откарала бързо в болницата, където беше останал през цялата нощ. С облекчение разбрах, че не го е направил той... докато не осъзнах, че точно в този момент извършителят може би седи до Ема. Това, че Лоръл е закарала Теър в болницата не означаваше, че беше останала цялата нощ с него. Може би се беше върнала, за да ми каже какво мисли за мен... или да ме довърши веднъж завинаги.

Гледахме как Теър се изкачва по стълбичките към трамплина за скачане. Той застана на ръба и го тества с няколко подскока. Мускулите на корема му стегнаха, докато се засилваше. После вдигна загорелите си ръце над главата и скочи във водата, прорязвайки неподвижната ѝ повърхност с перфектната си фигура. След това преплува басейна под вода, изпускайки малки мехурчета на повърхността. Докато го гледах как пори водата, аз почти усетих пърхането в несъществуващия ми стомах. Теър Вега продължаваше да ме кара да се чувствам жива и ми трябваше време, за да осъзная, че не съм.

Устните на Лоръл се свиха в тънка линия, когато Теър излезе на повърхността и се усмихна на Ема, а аз осъзнах нещо друго. Ако Ема не внимаваше, можеше да свърши точно като мен.

1.

НЕ ХРАНЕТЕ ЗЕМЛЯНИТЕ

Ема Пакстън се наведе към огледалото с форма на Сатурн, което висеше на стената в Планетариума на Тусон, и сви устни, за да положи върху тях нов пласт гланц с вкус на череша. Цялата слабо осветена тоалетна беше декорирана с астрономически теми. По вратите на кабинките имаше светещи в тъмното стикери на звезди, кошчетата за отпадъци имаха формата на ракети. Над умивалника имаше табела с надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ, ЗЕМЛЯНИ“. Две извънземни с поклащащи се глави стояха отстрани, вдигнали за поздрав ръцете си с къси и дебели пръсти.

Ема си пое дълбоко дъх и погледна към отражението си в огледалото.

— Това е първата ми официална среща с Итън — каза си тя. Повъртя последната дума в устата си, наслаждавайки се на вкуса ѝ. Не можеше да си спомни кога за последен път се беше вълнувала толкова заради момче — и преди беше излизала на срещи, но се беше местила твърде често в различни приемни домове, за да има време наистина да си падне по някого. Но напоследък животът ѝ се беше променил. Нов дом, ново семейство и ново готино момче, Итън Ландри.

И нова самоличност, искаше ми се да добавя, докато се носех из въздуха около нея и я наблюдавах в огледалото. Както обикновено отражението ми не се виждаше никъде. Така беше откакто се бях появила в живота на Ема още докато се намираше в Лас Вегас. Във всяко едно отношение тя вече не беше Ема. Беше се превърнала в мен, Сътън Мърсър. Освен моя убиец, Итън беше единственият човек, който познаваше истинската ѝ самоличност. Дори ѝ помагаше да разбере какво се беше случило с мен.

Телефонът на Ема изпиука, подсказвайки ѝ, че е получила есемес. Беше от Итън.

Готово. Токущо взех билетите._

Идвам след минутка!, написа в отговор тя.

Ема изсуши ръцете си и излезе през люлеещите се врати, въртейки около пръста си медальона на Сътън. Щом забеляза Итън, който се беше облегал на извитата стена в другия край на залата, сърцето ѝ заби ускорено.

Харесваше ѝ колко широки изглеждаха раменете му в сивата блуза и как косата скриваше тъмносините му очи. Връзките на морскосините му кецове „Конвърс“ бяха развързани, мускулестите му ръце изпълваха ръкавите на тъмнозелената тениска, а дънките му стояха перфектно. Тя се промъкна покрай опашката от хора, които чакаха да влязат в Планетариума, и го потупа по рамото.

Той се обърна.

— О, здрасти.

— Здравсти — отвърна Ема, която внезапно се смути. Последния път, когато се бяха видели, ситуацията беше доста неловка. Теър Вега се беше появил в къщата ѝ, а Ема не беше представила Итън като свое гадже. Струваше ѝ се доста жестоко да каже на момчето, което беше обичало толкова отчаяно Сътън, че просто е продължила напред. Покъсно се беше обадила на Итън, за да му обясни и той като че ли я беше разбрал. Ами ако не беше?

Преди да успее да каже каквото и да било, Итън я придърпа към себе си и устните им се срещнаха в целувка. Ема въздъхна.

Късметлийка, помислих си аз. Какво ли не бих дала да можех отново да целуна някого, макар че Теър щеше да бъде първия ми избор. Радвах се за Ема, но се надявах цялата тази любовна химия да не я отвлече от първостепенната ѝ задача: да разбере какво, по дяволите, ми се беше случило.

— Изглежда ми забавно — каза Ема и пъкна ръката си в неговата, след като се откъснаха един от друг. — Благодаря ти, че ме доведе тук.

— Благодаря ти, че дойде. — Итън измъкна два билета от задния си джоб. — Стори ми се подходящо за първата ни официална среща. Напомня ми за първия път, когато се срещнахме — рече той някак плахо.

Ема се изчерви. Това определено отиваше на трето или четвърто място в списъка с Десетте най-сладки мигове с Итън. Нощта, когато беше пристигнала в Тусон, преди той да разбере истинската ѝ самоличност, те бяха гледали заедно небето и Ема му беше казала

какви имена е дала на звездите. Вместо да ѝ се подиграе, Итън го беше намерил за доста интересно.

Младежът се обърна към входа на Планетариума.

— Готова ли си? — попита той, когато тръгнаха по боядисания в кафяво под към тежката черна завеса.

Ема му се усмихна и двамата потънаха в мрака. Въздухът беше хладен и в залата беше тихо. През стъкления таван над главите им се виждаха мънички блещукащи звезди, които обсипваха нощното небе. За миг тя замръзна на мястото си, изгубена в сложната плетеница от съзвездия. Небето беше толкова обширно и всепоглъщащо, че поне за няколко секунди Ема успя да забрави колко сложен е собственият ѝ живот. Нямаше значение, че тя играе ролята на някой друг. Нямаше значение, че близначката ѝ беше убита и последният заподозрян за това беше по-малката сестра на Сътън, Лоръл, за която Ема си мислеше, че е била у Ниша Банерджи в нощта на престъплението, но която се беше измъкнала, за да откара Теър в болницата, след като някой го беше блъснал с колата на Сътън. В сравнение с мащабите на вселената, нищо на земята нямаше значение.

— Имаме още малко време до появата на кометата — каза Итън, натискайки едно копче на часовника си, за да освети дисплея. — Искаш ли да разгледаме изложбите в другите зали?

Под звуците на ню ейдж музика, Итън и Ема се спряха пред една изложба, озаглавена „Мръсните снежни топки на нашата Слънчева система“. Тя показваше как се образуват кометите. Итън се изкашля, после се затътри до една снимка на въртяща се комета и заговори с писклив, зубърски глас:

— И така, кометите започват като късчета скала и лед, останали от формирането на звезди и планети. След това скалните късчета се приближат до слънцето и топлината му стопява леда. Как ти се струва това, госпожичке?

Итън издърпа нагоре панталоните си и се почеса по носа, и Ема внезапно осъзна, че той пародира господин Биърдсли, учителят по физика в „Холиър“. Тя избухна в смях. Господин Биърдсли беше на милион години, винаги говореше с този зубърски глас и се обръщаше към всички момичета с „госпожичке“, а към момчетата със „синко“.

— Много те бива — каза тя, — но за да ти се получи наистина, трябва по-често да си облизваш устните. И да си бъркаш в носа.

Итън направи физиономия.

— Само при мисълта, че той си бърка в носа, а след това ми пипа контролното...

— Ужас! — Ема потрепери.

— Искан ми се учителите да представят космоса по по-интересен начин — каза Итън, преминавайки към следващата снимка. Докато я разглеждаше, той смръщи съсредоточено вежди. Дълбоките му сини очи пробягаха по текста отдолу и докато четеше, той едва забележимо мърдаше устните си. — Те говорят за него толкова сухо и скучно, че нищо чудно, че никой не се интересува.

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна Ема. — Затова харесвам „Стар Трек: Следващото поколение“. Космосът там е толкова удивителен, че ти дори не осъзнаваш, когато научаваш нещо.

Очите на Итън се разшириха леко.

— Ти си Треки?

— Виновата. — Ема наведе глава, като веднага съжали, че е разкрила нещо толкова глупаво за себе си.

Огледах се бързо. Слава богу, наблизо нямаше никой от познатите ми, който да чуе срамното признание на Ема. Последното нещо, от което се нуждаех, бе да плъзне слух, че Сътън Мърсър си пада по най-зубърския сериал.

Итън просто се ухили до уши.

— Леле. Ти наистина си идеалното момиче. В седми клас организирах фен клуб на Следващото поколение. Смятах, че можем да си правим филмови маратони, да се обличаме като любимите си герои, да ходим на конвенции, такива неща. Изненадах се, че никой не се включи.

Ема завъртя очи.

— Аз щях да се включа. Винаги съм гледала сама сериала. Няма да ти казвам колко от приемните ми братя и сестри са ме скъсвали от подигравки заради това.

— Знаеш ли какво — рече Итън. — Какво ще кажеш някой от следващите дни са ни направим Треки маратон? Имам всичките сезони на дивиди.

— Дадено — отвърна Ема и облегна главата си на рамото му.

Итън наведе глава и я погледна. Лицето му леко се изчерви.

— А дали това Треки има някакъв шанс да те заведе на Жътварския бал?

— Мисля, че може да се уреди — отвърна престорено свенливо Ема. В съзнанието ѝ проблесна поредното заглавие: „Сираче е поканено на Жътварския бал: Чудо!“ Откакто се помнеше, тя превръщаше почти всичко, което ѝ се случваше, в новинарски заглавия, а това направо си плачеше за първа страница.

От известно време навсякъде се появяваха плакати за училищния Жътварски бал, които рекламираха групата, поканена за празненството, шествието на украсени платформи и, разбира се, конкурса за Кралица и Крал на Жътварския бал. Този бал беше като излязъл от някой филм, нещо, на което Ема никога не бе очаквала, че ще присъства. В главата ѝ танцуваха образи на Итън, облечен в тъмен костюм, който я е прегърнал през кръста, докато те двамата танцуват бавен танц. Представи си роклята, която щеше да избере от гардероба на Сътън, онази шифонената, която щеше да стои страхотно на бледата ѝ кожа и кестенявата коса. Щеше да се чувства като принцеса.

Идваше ми да я хвана и да я разтърся. Тя не знаеше ли, че Сътън Мърсър винаги си взима нова рокля за баловете?

Едно малко дете изтича покрай Ема, притисна дланите си върху стъклото, което покриваше снимките на комети, и я изтръгна от бляновете ѝ. Тя се съсредоточи върху фотографията, пред която бе застанала — на черна дупка, заобиколена от тъмносиньо небе, осеяно с ярки звезди. Черната дупка е част от космоса, от която не може да се изплъзне нищо, дори светлината, гласеше надписът до снимката. Ема потрепери, връхлетяна внезапно от мисълта за Сътън. Там ли се намираще тя? Така ли изглеждаше задгробният живот?

Ами, не съвсем, помислих си аз.

— Добре ли си? — попита Итън и веждите му се смръщиха загрижено. — Внезапно пребледня.

— Имам нужда от малко въздух — промърмори Ема, леко замаяна.

Итън кимна и я изведе през вратата с табела ИЗХОД към кръглия двор. От него започваха шест каменни пътеки, подредени като спици на колело. В центъра му се намираще масивен старинен черен телескоп. В живия плет имаше отвор, от който започваше малка уличка, а от другата страна на пътя имаше домашен ресторант, наречен

„При Педро“. По прозорците му бяха подредени шарени мексикански саксии, а от тавана висяха лампи във формата на люти чушки.

Итън и Ема седнаха на една пейка. Тя си пое дълбоко дъх няколко пъти, изпълнена с чувство за вина.

— Мислиш си за Сътън, нали? — попита я Итън, сякаш можеше да чете мислите ѝ.

Ема го погледна.

— Може би не трябва да се целувам с момчета и да се радвам, че ще ходя на бал, когато сестра ми е мъртва.

Пръстите на Итън се свиха около нейните.

— Но не смяташ ли, че тя би искала да си щастлива?

Ема затвори очи, надявайки се, че Сътън е искала точно това. Но точно мислите за Сътън напомниха на Ема, че тя се намира в своя собствена версия на черна дупка: животът на Сътън. Ако се опиташе да избяга от него, може би щеше да умре. Дори да намерят убиеца на сестра ѝ, Ема щеше да бъде изобличена като измамница — и какво щеше да се случи тогава? Тя си мечтаеше, че семейство Мърсър ще я приеме и приятелките на Сътън ще я посрещнат с отворени обятия, но бе напълно възможно всички да се разгневят заради това, че толкова време ги е заблуждавала.

— Искам да бъда с теб — каза тя на Итън след продължително мълчание. — Не като Сътън. Като мен. Страхувам се, че това никога няма да стане.

— Разбира се, че ще стане. — Итън улови брадичката ѝ в шепата си. — Всичко това някой ден ще свърши. Каквото и да се случи, аз ще бъда до теб.

Ема се изпълни с толкова силна благодарност, че очите ѝ се насълзиха. Тя се приближи до Итън, бедрото ѝ се допря до неговото. Пеперудите отново запърхаха в стомаха ѝ, когато се взря в езерните му очи и помириса афтършейва му с аромат на гора. Итън се наведе напред, докато устните му се не озоваха на един дъх разстояние от нейните. Тя тъкмо се канеше да го целуне, когато чу познат смях.

Ема рязко се извърна настрана.

— Това не е ли...? — Две фигури се бяха запътили към една от масите на верандата на Педро. Едната имаше руса коса и беше облечена в розов пуловер, а другата носеше торбести дънки и леко накуцваше, докато вървеше.

— Лоръл и Теър — прошепна Итън мрачно и се намръщи. — Отиде ми идеята за вечеря след това.

Лоръл отметна назад русата си коса и хвана Теър под ръка. Направи го небрежно и за миг Ема се зачуди дали сестра ѝ наистина я е видяла. Но след това Лоръл впери поглед право в Ема. Устните ѝ потрепнаха в съвсем лека усмивка. Тя не само знаеше, че Ема е там, но и стискаше ръката на Теър само за да я подразни.

Кучка, помислих си аз. От доста дълго време Лоръл ме ненавиждаше заради тайната ми връзка с Теър. Сигурна бях, че цяла вечност бе очаквала настъпването на този момент.

Теър също се обърна и леко махна с ръка. Ема му се усмихна в отговор, но Итън стисна покровителствено ръката ѝ.

Тя се обърна към него.

— Виж, знам, че не го харесваш — каза тихо тя. — Но той не е опасен. Няма начин да е убил Сътън. Цяла нощ е бил в болницата, забрави ли?

Итън изглеждаше така, сякаш имаше какво още да добави по темата, но вместо това просто въздъхна.

— Да — отвърна с неохота той. — Сигурно е така. И с какво ни помага това? Имаме ли друг заподозрян?

Ема погледна към Лоръл, която я поглеждаше над ръба на менюто.

— Помниш ли, че си мислех, че Лоръл е била у Ниша в нощта, когато Сътън е изчезнала?

— Да, когато са били целия отбор по тенис — отвърна Итън, кимайки с глава.

— Ами всъщност не е била. Поне не през цялото време.

Итън рязко повдигна вежди.

— Сигурна ли си?

Пръстите на Ема забарабаниха по кованото желязо на облегалките за ръце на пейката.

— Лоръл е прибрала Теър в нощта, когато е бил блъснат от колата. Тя го е откарала в болницата. Няма как да се е намирала на две места едновременно. А щом е излъгала за това...

Итън се наведе напред и очите му проблеснаха.

— Смяташ, че е оставила Теър в болницата, а след това се е върнала в каньона, за да убие Сътън?

— Надявам се, че не. Но няма как да я изхвърля от списъка със заподозрени, ако не знам къде се е намирала в действителност. Трябва да разбера дали се е върнала в дома на Ниша или е останала навън през цялата нощ. — Тя усука около пръста си подгъва на късата черна памучна пола. — Откакто пристигнах в Тусон, прекарвам с Лоръл повече време, отколкото с който и да е друг, но въпреки това не мога напълно да я разбера. В един момент се държи толкова мило. В следващия сякаш иска да ме убие.

— Ти самата си ми казвала, че отношенията между Сътън и Лоръл изглеждат доста... обтегнати.

Ема кимна.

— Знам. Миналата седмица госпожа Мърсър разговаря с мен за това. Тя каза, че Лоръл винаги ме е ревнувала — имам предвид Сътън. — Ема поклати леко глава. Колкото по-дълго време се представяше за сестра си, толкова повече избледняваше границата, която разделяше собствената ѝ същност и тази на Сътън.

Итън погледна към заведението, където Лоръл и Теър похапваха тортила чипс от едно панерче.

— Може би. Но поне погледнато отстрани изглежда, сякаш и Сътън е ревнувала сестра си. Все пак Лоръл е биологична дъщеря на Мърсъррови. Фактът, че е осиновена, винаги е карал Сътън да се чувства някак... изгубена. Веднъж я видях в училищната библиотека да разглежда една книга по генеалогия. Изразът на лицето ѝ... — Итън се поколеба. — Да речем, че никога преди не бях виждал Сътън Мърсър тъжна.

Внезапно се почувствах адски уязвима. Не си спомнях за това, но още щом се бях събудила в дома на Ема в Лас Вегас, аз бях почувствала дълбока, позната болка, която нямаше нищо общо с това, че бях мъртва. Винаги съм знаела, че съм осиновена, а родителите ми не спираха да ми повтарят, че съм специална, защото те ме бяха избрали за своя дъщеря. Но мисълта, че истинската ми майка не ме искаше, ме караше да се чувствам изоставена на произвола на съдбата, оставяйки завинаги в мен една празнота.

Но как беше успял Итън, когото едва познавах, да прозре в мен с такава лекота? Нима бях по-прозрачна, отколкото си мислех?

— Предполагам, че Лоръл е притежавала онова, което Сътън никога не би могла да има — биологично семейство — отвърна тихо

Ема, която можеше с лекота да си представи как се е чувствала близката й. Когато беше на пет години, нейната и на Сътън рождена майка, Беки, я беше оставила в дома на приятели... и повече не се беше върнала за нея.

Ема въздъхна дълбоко.

— Лоръл изглежда толкова гневна. Успяваше да прикрива всичко, докато Теър не се появи в стаята на Сътън и господин Мърсър не повика ченгетата да го заловят. Но след като вече си е тук, имам чувството, че тя е готова на всичко, за да го държи по-далеч от момичето, което той мисли за Сътън — и в което тя знае, че е влюбен.

— Каква беше онази поговорка? Че хората убиват за пари, любов и отмъщение? — попита Итън и потърка ръцете си при порива на хладния вятър. — Може би тя иска да се отърве от конкуренцията.

— По всичко личи, че го е постигнала. Двамата като че ли са на среща. — Ема отново погледна към терасата на ресторанта. Теър беше положил ръка върху рамото на Лоръл. Тя пхна в устата му чипс с гуакамоле и отново се усмихна самодоволно на Ема. Ема се зачуди какво ли се е случило с Кейлъб, който до предишния ден бе гадже на Лоръл. Сега тя сигурно дори не си спомняше името му.

Аз също погледнах към по-малката ми сестра. Теър даваше поръчка на сервитьорката. Лоръл го наблюдаваше с обожание, сгушена в бледорозовата жилетчица, която обвиваше дребничката й фигура. Присвих очи. Познавах тази жилетка. И също като Теър, тя беше моя.

Може би мама и Итън бяха прави — може би Лоръл искаше всичко, което беше мое. И може би беше убила, за да го получи.

2. ГОСТУВАНЕТО НА БАБА

На следващата вечер Ема зави по улицата към квартала на семейство Мърсър и изпъшка, когато кракът ѝ натисна педала.

— Боли — изръмжа тя. Току-що бяха приключили една ужасна тренировка по тенис — тя включваше и пробягването на осем километра, преди изтощителните двубои и гимнастически упражнения — и тя едва успяваше да движи краката си. Защо Сътън не беше от ония хора, които обичаха да се свиват на дивана пред телевизора?

Лоръл седеше на пасажерското място и ровеше нещо в айфона си. Тя не обърна никакво внимание на коментара на Ема, макар че сигурно също изпитваше болка.

— Приятно ли си изкарахте снощи с Теър? — не можа да се сдържи Ема.

Лоръл вдигна глава и ѝ се усмихна сладко.

— Всъщност, да. Беше наистина романтично — мисля, че може би дори ще отидем заедно на Жътварския бал.

— Ами Кейлъб?

Лоръл примигна, хваната натясно.

— Двамата не ходехме сериозно — отвърна най-накрая тя.

Ема изсумтя. Прииска ѝ се да каже, че на Бала за Хелоуин всичко беше изглеждало твърде сериозно.

— А и теб какво те интересува? — сопна ѝ се Лоръл, захващайки се отново с телефона си. — Нали сега си имаш Итън?

Ема потрепна, долавяйки отвращението в гласа на сестра си, когато произнесе името му. Приятелките на Сътън като че ли го приемаха доста добре, особено Лоръл. Всъщност тя я бе подтикнала да разкаже на останалите за връзката си. Дали се беше преструвала? Или пък, ако Лоръл наистина беше убила Сътън, това бе нещо като таен знак, сякаш искаше да ѝ каже „Знам, че ти не си истинската ми сестра. Знам, че никога не ти е пукало за Теър.“

— Не, не ме интересува — отвърна напрегнато Ема. — Просто се опитвах да вода разговор.

Но мен ме интересуваше. Ами ако Теър всъщност харесваше сестра ми? Можеше ли да ми причини това? Но пък той сигурно беше решил, че аз съм го зарязала заради Итън. Само ако знаеше истината.

Ема сви по алеята към къщата на Мърсърви. Слънцето почти се беше скрило зад двуетажната къща, която беше накарала Ема зяпне първия път, когато я видя. Все още не можеше да свикне, че живее тук. Рейндж-роувърът на господин Мърсър проблесна под оранжевите слънчеви лъчи. До него блестеше лъскав черен кадилак, който Ема не беше виждала досега. Той имаше калифорнийски регистрационен номер с надпис „ФОКСИ 70“.

— Чия е тази кола? — попита Ема, изключвайки двигателя.

Лоръл я изгледа странно.

— Тъъ, на баба? — отвърна презрително тя.

Бузите на Ема пламнаха.

— А, да. Познах я. Просто отдавна не е идвала. — Досега бе успявала да прикрива гафовете си, но въпреки това все още не се чувстваше в свои води. А баба Мърсър бе поредният човек, когото Ема трябваше да убеди, че е Сътън.

Лоръл вече излизаше от колата.

— Супер — рече тя и отметна кичур от меднорусата си коса през рамо. — Любимката на татко. — И с тези думи тя затръшна вратата.

Ема дръпна ръчната спирачка. Беше забравила, че майката на господин Мърсър ще долети за партито по случай петдесет и петата годишнина на баща ѝ, което госпожа Мърсър трескаво организираше през последните няколко седмици. Досега беше успяла да уреди кетъринга, да намери група, да състави списък с гостите, да разпредели местата по масите и да се справи с още десетина дребни подробности. Баба беше дошла да помага.

Ема си пое дълбоко дъх, за да се ободри, слезе от колата и отиде да извади сака си от багажника. После тръгна след Лоръл по каменната пътечка, която водеше към задния двор на къщата. Дочу се дрезгав и гърлен женски смях и щом Ема зави зад ъгъла, тя видя господин Мърсър, който стоеше до барбекюто, стиснал в ръката си поднос с нанизани на шишчета зеленчуци. До него се беше изправила добре запазена за годините си възрастна жена, която държеше чаша с

мартини. Тя до голяма степен отговаряше на представата на Ема за баба Мърсър: достолепна, класическа, елегантна.

Щом видя момичетата, устните ѝ се разтеглиха в хладна усмивка.

— Скъпи мои.

— Здравсти, бабо — извика Лоръл.

Възрастната жена тръгна към тях, без да разлее нито капка алкохол върху плочките на верандата. Тя огледа Лоръл от главата до петите.

— Великолепна, както обикновено. — След това се обърна към Ема и я прегърна силно. Перлената ѝ огърлица се притисна в ключицата на момичето и Ема остана изненадана от силата на тази дребна жена.

Тя отвърна на прегръдката, вдъхвайки парфюма ѝ с аромат на гардения. Когато бабата на Сътън се отдръпна назад, тя улови Ема за ръката и я огледа напрегнато.

— Мили боже — рече жената, поклащайки глава. — Наистина отдавна не съм идвала. Изглеждаш толкова... различно.

Ема се опита да сдържи желанието си да издърпа ръката си. Със сигурност не се стремеше да изглежда различна.

Бабата на Сътън я погледна с присвити очи.

— Дали е заради прическата? — Тя опря пръста си с перфектен маникюр върху устните си. — Дали е заради бретона? Как изобщо можеш да виждаш през него?

— Така е модерно напоследък — отвърна Ема, отмятайки бретона от очите си. Беше го оставила да порасне, защото Сътън го беше носила така, но дълбоко в себе си бе напълно съгласна с баба ѝ.

Жената сбърчи нос недоволено.

— Двете с теб трябва да си поговорим — рече остро тя. — Чувам, че продължаваш да създаваш проблеми на вашите.

— Проблеми ли? — изписука Ема с тънък глас.

Устните на баба се свиха в тънка линия.

— Чух нещо за неотдавнашна кражба от някакъв бутик.

Гърлото на Ема пресъхна. Тя наистина беше откраднала чанта от един бутик, за да се помъчи да получи достъп до полицейското досие на Сътън — Куинлън, детективът от полицията, имаше огромна папка

за Сътън с всички номера от „Играта на лъжи“, които беше погаждала на разни хора през годините.

Докато баба гледаше строго Ема, в съзнанието ми изплува един спомен: седях в стаята си и се канех да кача във Фейсбук разни снимки на отбора по тенис, когато чух гласове в дневната. Без да изпускам фотоапарата от ръката си, аз отидох на пръсти до стълбището и напрегнах слух. Като че ли баба и татко се караха, но за какво? И точно в този момент чисто новият ми цифров фотоапарат се изплъзна от ръката ми и падна със силен удар на пода.

— Сътън? — извика баща ми. Преди да успея да избягам, двамата с баба излязоха от дневната и застанаха в подножието на стълбището. Те ме гледаха точно така, както баба гледаше сега Ема.

— Това вече го обсъдихме — каза господин Мърсър, обръщайки пържолите на грила. Той си беше сложил черна престилка с щампа на свита на кълбо гърмяща змия, а прошарената му коса беше сресана назад. — Напоследък всъщност се справя много добре. Има най-високата оценка на теста по немски. Получава добри оценки и по английски и история.

— Държиш се твърде меко с нея — сопна му се баба. — Наказали я за това, което е направила?

Господин Мърсър като че ли увехна леко.

— Ами, да. Беше ѝ забранено да излиза.

Баба се изсмя.

— За колко време? Един ден?

Всъщност господин Мърсър беше отменил наказанието. Всички се умълчаха и за няколко минути единствените звуци наоколо бяха цвъртенето на пържолите и песента на птичките. Ема погледна към баба Мърсър, която беше вперила поглед в сина си. Струваше ѝ се доста странно да вижда как някой командва така господин Мърсър.

След минутка той се прокашля.

— И така, момичета, пиле или котлет?

— Пиле, ако обичаш — каза Ема, нетърпелива да смени темата. Тя седна до Лоръл в един от зелените градински столове, събрани около стъклената маса. Вратата на верандата изскърца и се отвори, пропускайки Дрейк, огромния датски дог на семейство Мърсър. Както обикновено той се отпрати директно към Ема, сякаш усещаше, че момичето не се чувства удобно край него и по всякакъв начин се

опитваше да я накара да го хареса. Тя колебливо протегна ръка и му позволи да я обlige. Страхът ѝ от кучета се беше появил още когато Чоу я беше ухапал, но постепенно бе започнала да свиква с грамадното животно.

След това от къщата излезе госпожа Мърсър, стиснала в едната си ръка синьо-бяла карирана покривка за маса, а в другата блекбърито, което не спираше да звъни. Лицето ѝ беше напрегнато, но щом видя седналите си край масата дъщери, тя се усмихна. Винаги, когато госпожа Мърсър се намираше под голямо напрежение, видът на Ема и Лоръл като че ли ѝ оправяше настроението. Това беше нещо ново за Ема. Обикновено всичките ѝ тъй наречени родители я гледаха с онова гладно изражение, което като че ли казваше „Къде ми е чекът?“

— И така, момичета, как беше тренировката? — Госпожа Мърсър разгъна покривката във въздуха и я разстла върху масата.

— Убийствена. — Лоръл грабна един морков от подноса със зеленчуци до грила и шумно захрупа.

Ема потрепна при избора ѝ на дума, но се насили да се усмихне изморено.

— Трябваше да бягаме осем километра — обясни тя.

— В допълнение към упражненията? — Госпожа Мърсър стисна леко рамото на Ема. — Сигурно сте изтощени.

Ема кимна.

— Тази вечер определено ще имам нужда от един горещ душ.

— Да, и аз — рече капризно Лоръл. — Гледай да не киснеш пак половин час.

Ема отвори уста, за да каже на Лоръл, че никога не е киснела по половин час, но тогава се сети, че Сътън сигурно е правела така. Беше започнала да си съставя още един списък: *По какво се различавам от Сътън*. Той ѝ помагаше да не забравя коя е. Когато беше пристигнала в Тусон, тя носеше със себе си само малка раница, която ѝ бяха откраднали. Останалите ѝ вещи — китарата, спестяванията ѝ и лаптопът втора употреба — бяха прибрани в едно шкафче на автогарата във Вегас. Напоследък имаше чувството, че е оставила и истинската си самоличност в това шкафче. Единственият човек от предишния ѝ живот, с когото поддържаше контакт, бе най-добрата ѝ приятелка, Алекс Стоукс, с която почти не беше разговаряла след пристигането си в Тусон. Алекс си мислеше, че Ема живее щастливо

със Сътън в дома на Мърсърви. Ема не можеше да ѝ каже истината и всичките лъжи правеха разстоянието помежду им още по-трудно за прекосяване.

Господин Мърсър се приближи до масата и постави върху нея пет чинии, пълни с печени на скара нещица.

— Пиле за моите момичета, котлет за мен и баба — средно опечен — и по-препечен за красивата ми съпруга. — Той отметна един кичур от очите на госпожа Мърсър и я целуна по бузата.

Ема се усмихна. Колко беше хубаво да види двама души, които живееха заедно от години и въпреки това все още се обичаха. На самата нея рядко ѝ се беше случвало да попада в приемни семейства от двама родители, като ли такива, които да се обичат.

Това беше нещо, което и аз забелязах едва след като умрях — родителите ми наистина се обичаха. Довършвах си изреченията. Държаха се мило и с привързаност един към друг. Това беше нещо, което не оценявах, докато бях жива.

Баба Мърсър погледна господин Мърсър със стоманеносините си очи.

— Виждаш ми се поотслабнал, скъпи. Храниш ли се достатъчно? Господин Мърсър се изкиска.

— Сериозно ли говориш? Релефният ми корем отдавна го няма.

— Хапва си достатъчно, вярвай ми — рече госпожа Мърсър. — Трябва да видиш сметките ни за храна. — Блекбърито ѝ пропя, тя погледна към екрана и се намръщи. — Не мога да повярвам. Партието е в събота, а цветарката едва сега ми казва, че не може да направи букети от оранжев слез. Толкова ми се искаше да използвам само цветя и растения, които са типични за Аризона, а сега ще трябва да се примиря и с няколко букета от калии.

Ема се разсмя сърдечно.

— Същинска трагедия, мамо!

Бабата на Сътън присви очи и в гласа ѝ внезапно се промъкна стоманена нотка.

— Внимавай с езика — предупреди я тя. Гласът ѝ прозвуча толкова остро, че сигурно можеше да среже стъкло.

Бузите на Ема пламнаха.

— Просто се шегувах — рече тя с тъничко гласче.

— Едва ли — отвърна баба, забождайки пържолата си.

Отново настъпи продължителна, неловка тишина. Господин Мърсър попи леко устата си със салфетка, а госпожа Мърсър се заигра с гривната си „Шанел“. Ема се зачуди какво ли пропуска.

Опитах се да открия нещо в замъглената ми памет, но не успях. Но баба определено ми имаше зъб.

Госпожа Мърсър огледа масата и затвори очи.

— Забравих каната с вода и чашите. Момичета, ще отидете ли да ги донесете? — Гласът ѝ прозвуча изморено, сякаш баба беше изцедила цялата ѝ сила.

— Разбира се — отвърна с готовност Лоръл. Ема също се надигна, нетърпелива да се махне от баба. Двете отидоха в кухнята. Плотовете от тъмен стеатит лъщяха, а кърпите с щампи на ананаси висяха прилежно на дръжката на фурната. Ема посегна да вземе каната с вода, но усети нечия ръка на рамото си.

— Сътън — каза тихо господин Мърсър. — Лоръл.

Лоръл застина на мястото си, хванала подноса с чаши с двете си ръце.

— Чух, че Теър се връща утре в училище — каза господин Мърсър, затваряйки вратата към верандата. Гласът на баба, която критикуваше избора на госпожа Мърсър за музика за партито веднага утихна. — Но това, че не е в затвора, не променя нищо. Искам вие двете да стоите далеч от него.

Лоръл сви устни.

— Но татко, той е най-добрият ми приятел. Преди нямаше проблеми с него.

Веждите на господин Мърсър подскочиха нагоре.

— Това беше преди да нахълта в дома ми, Лоръл. Хората се променят.

Лоръл наведе глава и сви рамене. Ема забеляза, че тя изобщо не спомена за срещата си с него предишния ден.

— Сътън? — Господин Мърсър впери поглед в Ема.

— Ъм... ще стоя настрани — промърмори тя.

— Сериозно говоря, момичета — рече твърдо господин Мърсър. Докато говореше, той не сваляше поглед от Ема и тя отново се зачуди какво ли пропуска.

— Ако разбере, че си се виждала с него, ще има последствия.

След това се обърна и с широка крачка се отправи към верандата.

Щом затвори вратата, Лоръл погледна Ема. Устните ѝ бяха разтегнати в противна усмивка.

— Много умно от твоя страна, че не спомена за срещата ни снощи — рече тя с леден глас.

Ема се намръщи.

— Щом Теър означава толкова много за теб, трябва да направиш нещо. Да убедиш татко да не се притеснява.

Лоръл отметна русата си коса назад и пристъпи към нея. Дъхът ѝ миришеше на пикантен сос за барбекю.

— Всички знаем, че татко понякога прекалява с покровителственото отношение. Ако знаеш кое е добре за теб, ще си затваряш устата. Ясна ли съм?

Ема кимна леко. Когато Лоръл тръгна към верандата, тя се облегна отмаляла на плота. Ако знаеш кое е добре за теб. Това... заплаха ли беше?

Аз също не знаех. И не умирах от нетърпение да разбера.

3.

ПОДАВАНЕ С ВРАГА

Когато семейство Мърсър приключиха с вечерята, слънцето вече беше залязло, жабите бяха започнали да квакат и въздухът беше станал доста хладен. Ема имаше домашно по немски, но присъствието на Лоръл в къщата и невъзможността да напредне с разследването я изнервяха. Макар че мускулите все още я боляха от тренировката, тя нахлузи сивия си клин и тръгна към тенис кортовете. Нямахме никакво намерение да тренира сериозно.

Кортовете бяха празни. Няколко души разхождаха кучетата си по алеите, а други двама разговаряха тихо край един мини купър на паркинга. Ема избра най-далечния корт, който имаше твърда стена за скуош и пушна три монети от двайсет и пет цента в машината. Лампите светнаха. Тя отвори нова кутия с мъхнати жълти топки, тупна леко няколко пъти една от тях с ракетата и леко я удари към стената. Болката от изморителната тренировка постепенно отшумя.

Беше толкова хубаво да удря монотонно топката, потънала в мислите си. Възможно ли беше Лоръл да е убила Сътън? Ема нямаше никакви доказателства, но не разполагаше с нищо в подкрепа и на противното. Само ако можеше да намери нещо лично, като например дневник — или телефона ѝ. Лоръл пазеше ревниво нещата си, но може би все пак имаше начин да се добере до тях.

Разбира се имаше и друг начин да разбере дали Лоръл има алиби за онази нощ: да попита Теър дали цялата нощ е останала при него в болницата. Мисълта да разговаря с Теър я изнервяше. Ема беше успяла да накара всички, с изключение на Итън, да повярват, че тя е Сътън, но Теър и сестра ѝ имаха по-различни отношения; те бяха влюбени. Но същата причина, която я караше да се страхува, същевременно изостряше и любопитството ѝ — Ема отчаяно искаше да научи повече за Сътън, а Теър я познаваше по-добре от всеки друг.

Бих дала всичко, за да мога да виждам Теър колкото се може често, макар да не можех да го докосвам. От друга страна, ако той

продължаваше да смята Ема за мен, не бях сигурна как да приемам това.

Внезапно лампите угаснаха и Ема се оказа в пълна тъмнина. Тя се наведе напред, дишайки тежко, оставяйки топката да отскочи от стената и да се търкулне до другия край на корта. Тревата край игрището прошумоля под нечии стъпки и тя сепнато се изправи.

— Ехо? — извика Ема. — Итън? — Откакто бе пристигнала в Тусон, кортовете бяха любимото им място за срещи, макар че в онази първа нощ тя не беше отишла там заради него.

Никой не ѝ отговори, но шумоленето край корта не спираше. Очите ѝ привикваха трудно с тъмнината. Ема се приближи до парапета и се придвижи напред опипом. Маратонката ѝ докосна телената ограда и тя издрънча. Момичето застина на място, осъзнавайки, че е разкрило местоположението си. Секунда по-късно лампите светнаха отново и осветиха една неподвижна фигура, застанала в другия край на корта.

Ема изпищя.

Фигурата рязко се обърна и също изпищя. В този миг Ема видя лицето ѝ: това беше Ниша Банерджи. Съперничка на Сътън и втори капитан на отбора по тенис. Ема се облегна тежко на оградата и закри лицето си с длани.

— Ниша! Изкара ми акъла!

— Значи ти си се промъквала в тъмното! — изкрещя Ниша. За миг изглеждаше ужасно ядосана, но след това избухна в смях. — Господи! И двете изпищяхме като някои шестгодишни момиченца, които току-що са гледали първия си хорър.

— Знам. — Ема си пое дълбоко дъх с надеждата бясно тупкащото ѝ сърце да се успокои. — Много сме жалки, нали?

Ниша пристъпи към нея. Тя носеше червен костюм за тенис „Адидас“ и накитници в същия цвят. Идеално чистите ѝ маратонки бяха завързани с мънички панделки, а черната ѝ коса беше прибрана с виолетова лента за коса. Но въпреки че изглеждаше перфектно, очите ѝ бяха изцъклени, а пръстите ѝ трепереха леко. Ниша беше от хората, които дори за миг не обичаха да изпускат нещата от контрол.

— Сама ли играеш? — попита Ниша.

Ема кимна.

— О. И аз мислех да направя същото — рече Ниша. Тя наведе глава настрани и пъкна ракетата си под мишница. — Оставям те да

тренираш, тогава.

Но след това изгледа продължително Ема. Кафявите ѝ очи изглеждаха уморени и под тях се забелязваха тъмни кръгове. Ема поомекна. Тя беше свикнала да се кара с Ниша, но точно сега момичето изглеждаше изморено и някак боязливо.

На мен също ми изглеждаше различна. Наистина е странно да гледаш на хората от различна перспектива и да осъзнаваш, че всичко, което си смятал, че знаеш за тях, не е било нищо повече от грижливо поддържана фасада.

Ема се прокашля.

— Защо не играеш на кортовете, които са по-близо до вас?

Ниша живееше край каньона Сабино и Ема беше виждала кортовете в нейния квартал.

Ниша сви рамене.

— Имаше много хора. А на мен ми се искаше да остана сама.

Ема завъртя ракетата в ръката си.

— Ами след като и двете сме тук, искаш ли да си подаваме?

Челюстта на Ниша потръпна. По лекото потрепване на миглите ѝ Ема разбра, че момичето е искало да я попита същото нещо.

— Ами, добре — отвърна тя, правейки се на недостъпна. — Стига да искаш.

— Искам — отвърна Ема, осъзнавайки, че казва самата истина. Досега никога не я беше виждала толкова уязвима и това докосна някаква струна в душата ѝ. Но освен това се беше сетила и за още нещо: Ниша осигуряваше алибито на Лоръл за трийсет и първи август, нощта, в която Сътън беше изчезнала. Тя беше казала на Ема, че сестра ѝ е прекарала цялата нощ в дома ѝ, което всъщност не беше вярно. Беше ли излъгала Ниша? Или Лоръл се беше измъкнала след като Ниша беше заспала?

Момичетата заеха местата си в двете половини на корта. Ниша поопъна полата си и Ема се изкиска.

— Просто не мога да си замълча. Само ти можеш да се облечеш като Серена Уилямс и да отидеш на някой тъмен и изоставен корт, Ниша — подразни я тя, след което подхвърли топката във въздуха и силно я удари.

— Ще го приема като комплимент — отвърна Ниша, докато топката летеше към нея. Тя я удари силно. Ема се хвърли да я

пресрещне, но топката прелетя покрай нея и се удари в телената ограда.

— Съгласна съм — засмя се Ема. — Нула на петнайсет — каза тя и изтича да си вземе топката. Следващият ѝ удар не беше силен и Ниша го отрази с лекота. Разиграването продължи в приятелски ритъм.

Те изиграха няколко серии, като и двете отбелязаха колко е невероятно, че все още имат енергия след днешната изтощителна тренировка. Когато след един бекхенд на Ема топката отиде в мрежата, Ниша си взе почивка, за да пийне вода.

— Чувам, че излизаш с Итън Ландри.

— Точно така — отвърна Ема и леко се изчерви.

Ниша избърса устата си.

— Значи той всъщност може да говори?

— Разбира се. И то много.

— Това е нещо ново. — Ниша остави бутилката с вода на пейката. — Мама го наричаше Безмълвния И. Двамата пътувахме с един и същи автобус в осми клас и през цялата година той не обели и дума — нито на мен, нито на някой друг от автобуса.

— Просто е много срамежлив — промърмори Ема. Тя беше забравила, че Ниша и Итън са съседи. Не ѝ беше приятно да слуша за някогашните му кротки дни. Изобщо не ѝ харесваше, че има толкова малко приятели.

— Е, срамежливостта е хубаво нещо. — Ниша разтръска краката си и стрелна Ема със завистлив поглед. — А той определено е много готин.

Така вече беше по-добре.

— Знам — отвърна Ема и потрепери от удоволствие, мислейки си за целувките си с Итън в планетариума. — А как вървят нещата с теб и Гарет? — На бала преди няколко седмици Ниша се беше появила с бившия на Сътън и изглеждаше адски доволна от себе си.

Тя сви рамене.

— Всъщност никак. — След това отпи още малко вода и смени темата. — Помниш ли как като малки брояхме колко удара ще направим преди някоя да сбърка? — попита Ниша. — Това бяха нашите собствени световни рекорди — продължи тя, удебелявайки гласа си така, че да звучи като някой спортен коментатор.

Ема се усмихна вътрешно. Макар списъкът за нещата, по които се различаваше от Сътън да беше доста дълъг, все пак двете си приличаха доста. Тя беше броила ударите, когато играеше пинг-понг в мазето с руския си заварен брат Стефан. Дори сега се улавяше, че на тренировките брой ударите по навик.

— Имам чувството, че е било преди цяла вечност — продължи Ниша. — Винаги съм се радвала, когато двете с Лоръл включите и мен. — Устните ѝ се свиха, сякаш се беше ядосала, че е казала твърде много. Тя отпи една голяма глътка от бутилката. — Както и да е — рече грубо тя. — Готова ли си да ти наричам отново задника?

Но Ема не помръдна от мястото си.

— Доста е самотно да си единствено дете — рече тихо тя.

Ниша я стрелна с поглед.

— Ти пък откъде знаеш. Нали си имаш Лоръл.

Ема прехапа устни и извърна поглед настрани. Тя говореше за себе си, разбира се — въпреки всичките си заварени братя и сестри, тя винаги се беше чувствала самотна. Копнееше да има брат или сестра — някакво семейство. Прииска ѝ се да можеше да разкаже на Ниша за преживяното, но не можеше.

Тогавя Ниша въздъхна.

— Но си права, самотно е. Особено след като мама... си отиде. Обичам татко, но той не може да се нарече чудесна компания.

Ема кимна. Тя знаеше, че майката на Ниша е починала през лятото, но момичето никога не говореше за това. Но точно в този момент като че ли беше готова да го направи. Сякаш искаше някой да я изслуша.

— Били сте много близки, а? — попита Ема.

За миг някакво облаче скри луната. Една кукувица притича през паркинга. Ниша погледна логото на Найк, отпечатано на бутилката с вода.

— Обичахме да готвим заедно и да си правим огромни индийски гуляи. Мама смяташе, че съм твърде слаба. Непрекъснато се опитваше да ме угои.

— Това като че ли е присъщо на всички майки — отвърна Ема, сещайки се за баба Мърсър и нейния син. — А ти все още... разговаряш ли с нея?

Ниша изгледа странно Ема и лицето ѝ се изчерви.

— Откъде знаеш?

Ема се загледа в бялата мрежа, която разделяше корта на две.

— Просто предположих. Аз разговарям с рождената ми майка.

Ниша повдигна вежди.

— Но ти никога не си я виждала.

— Знам — отвърна бързо Ема. — Но тя е някъде там. Непрекъснато си мисля за нея. Когато ми е много трудно, разговарям с нея. Тя винаги ме изслушва. — Момичето се усмихна мрачно. Въображаемата Беки беше много по-внимателна, отколкото истинската Беки е била някога.

Ниша се заигра с топката за тенис.

— Говоря й, когато съм в колата — каза тихо тя. — Вкъщи не ми е удобно... не искам татко да ме чуе. Но когато пътувам към училище или към някое друго място, провеждаме цели разговори. Монолози. Когато спирам на светофарите и продължа да си говоря, виждам, как хората ме гледат. Сигурно си мислят, че говоря в блутуута или нещо друго, а не че разговарям с мъртвата си майка.

Ниша внезапно отстъпи назад и погледна Ема така, сякаш бе забравила, че се намира там.

— Сигурно си мислиш, че съм пълна откачалка, а? Ще разкажеш ли на приятелките си за това? — попита тя, примигвайки учестено.

— Няма! — Ема притисна длан към сърцето си. — Кълна се, че ще запазя тайната ти. — Ниша продължаваше да изглежда притеснена, затова тя леко я докосна по рамото. — Радвам се, че ми разказа това. Според мен е страотно, че продължаваш да си говориш с нея. Честно казано, мисля, че щеше да е странно, ако не го правеше.

Все още притеснена, Ниша се заигра с накитника си.

— Добре, аз трябва да си ходя. Класното по английски ме зове.

— Да, а на мен ми остават десет минути, преди татко да се обади в полицията. Напоследък е доста строг. — Ема прибра принадлежностите си в сака. Двете момичета се запътиха към улицата в крачка и Ема се сети, че е забравила да пита Ниша дали Лоръл наистина е била у тях в нощта, когато Сътън бе умряла. Вместо това си беше губила времето в приятелски разговори с най-големия й враг. Но пък усещането беше доста... приятно.

Нямах нищо против, стига Ема да не губеше самообладание. Ниша винаги ми беше създавала проблеми и не можех да си представя,

че ще се промени. Но пък нали знаете какво казват: дръж приятелите си близо, а враговете си още по-близо. Особено когато този враг може би знае къде, всъщност се е намирал заподозреният номер едно на Ема в нощта, когато умрях.

4.

ДЪРВОТО НА НЕЖЕЛАНИЯТА

Във вторник сутринта Ема паркира пред гимназията „Холиър“, разположена сред хълмовете на Тусон. Пейзажът беше осеян със стотици кактуси, някои трънливи, други цъфтящи. Зад училището се издигаше планината, червена и величествена. Паркингът беше пълен с ученици. Наблизо мина един джип, от чиито тонколони гърмеше песен на Дейв Матюс. Група красиви момичета с еднакви кожени якета си разменяха гланцове за устни, облепени на един ретро кабриолет. Училищните автобуси боботеха зад ъгъла, лекоатлетите от училищния отбор завършваха сутрешната си тренировка, започвайки последната обиколка на игрището, а група деца се бяха сврели край бодливите храсти, като се опитваха да скрият, че пушат.

Когато Ема слезе от колата, край нея минаха две момичета с къси поли, които на висок глас обсъждаха Теър. Днес беше първият му ден в училище. От няколко седмици се носеха слухове за неговото отсъствие: че бил в затвора, че се снимал в мащабна холивудска продукция, че си сменил пола. Само първото беше истина: предишната седмица беше прекарал два дни в затвора заради нахлуването в имота на семейство Мърсър и оказване на съпротива при арест.

Наблизо се затръшна врата на кола. Двете най-добри приятелки на Сътън, Мадлин и Шарлът, слязоха от черен джип. Мадлин, която имаше лъскава черна коса и сърцевидно лице, носеше боти на високи токчета, а впитите ѝ дънки изглеждаха така, сякаш бяха създадени специално за тялото ѝ на танцорка. От вътрешната страна на всяка китка тя си беше татуирала по една червена розова пъпка, а на гърба на телефона и имаше стикер с надпис „МАФИЯ ЛЕБЕДОВО ЕЗЕРО“. Ема все още не беше съвсем сигурна какво означава това. Шарлът, която беше леко дундеста, но за сметка на това имаше красива млечна кожа и гъста, червеникава коса, праметна през рамо огромната си чанта „Луи Вуйтон“ с монограм точно когато на мястото до тях спря един бял джип. От него изскочиха близначките Туитър, Лилиана и

Габриела, които си приличаха единствено по русите коси и сините очи. Присъстват всички членове на „Играта на лъжи“, помисли си Ема, мислейки си за групичката на Сътън. Всъщност почти всички — днес Лоръл беше отхвърлила предложението на Ема да я откара до училище, като обяви, че „има друга уговорка“.

Лили се приближи до Ема, потраквайки с дванайсетсантиметровите си тънки токчета.

— Администрацията трябва да резервира тези места само за нас — пропя тя, подръпвайки розовеещата си огърлица. Лили и Габи бяха станали членове на клуба „Игра на лъжи“ само няколко седмици по-рано и непрекъснато парадираха с новия си статут.

— Направо си го представям — намеси се Габи. — „Запазено за Габи“. Ще изглежда жестоко на табелка! — Тя прибра един кичур от правата си руса коса зад ухото. Облеклото ѝ беше пълна противоположност на Лилиното — бледорозов кашмирен пуловер, зелена бархетна риза, тесни дънки и лачени заострени равни обувки. Изглеждаше напълно готова за някой турнир по крокет.

Телефонът на Мадлин изпиука от бездънната ѝ велурена чанта. Момичето го извади и се усмихна.

— Брат ми е такъв глупчо — каза тя и завъртя щастливо очи. Пръстите ѝ затанцуваха по клавиатурата докато му пишеше отговор.

— Къде е Теър? — Габи се огледа, сякаш очакваше да го види как наднича иззад джипа на Мадлин.

— Ще дойде малко по-късно — каза Мадлин. — Директорът не иска да се създава суматоха преди училище. Току-що ми прати есемес, че седи в стаята си, отегчен до смърт, и играе Марио. — Тя се изкиска. — Не го е играл от деветгодишен.

Откъм сградата на училището се чу първият звънец, което означаваше, че остават десет минути до началото на часовете.

— Лоръл с него ли е? — изгърси Ема. Нямаше намерение да пита, но пък къде другаде би могла да е сестра ѝ? Сутринта беше изчезнала, без да дава никакви обяснения.

Мадлин рязко вдигна глава.

— Не мисля.

— Сигурна ли си? — настоя Ема.

— Какво ти пука? — попита Шарлът и я смушка в ребрата. — Мислех, че си имаш нов любимец, Сътън.

— Така е — отвърна Ема. — Просто...

— Искан ми се да стоиш далеч от Теър — прекъсна я Мадлин. — Обичам те, Сътън, но ти здраво му обърка живота. Няма да го понеса, ако отново избяга.

— Не искам да съм с Теър! — възрази Ема през зъби. — Просто се чудя къде може да е Лоръл.

Не се сдържах и стрелнах Мадлин с поглед. Не бях объркала живота на Теър. Всъщност той беше объркал моя, като избяга, без да ми каже къде отива, а после се промъкна обратно в града, за да се срещне с мен на такова уединено място като каньона Сабино. Може би накуцва заради мен, но не аз го бях наранила.

— Добре, този разговор започва да ме отегчава. — Шарлът отметна червената си коса през рамо. — Хайде, мацки, умирам за едно кафе. Нощес едва успях да поспя. Нашите ме държаха непрекъснато нащрек с поредния маратон на кръсците.

— Аз черпя по едно лате — каза Лили, намествайки лентата си за коса.

Шарлът и близначките Туитър се запътиха към кафенето на училището. Ема ги последва, а Мадлин тръгна редом с нея, което Ема прие като жест за помирение. Опита се да не приема твърде лично факта, че Мадлин направо ѝ беше забранила да разговаря с брат ѝ. Тя просто искаше да го предпази.

Момичетата излязоха на предната поляна и свиха рязко вляво, за да избегнат сблъсък с няколко деца, които носеха куфари с музикални инструменти, едно момиче, което беше забололо нос в книгата си и една двойка, която се натискаше край шадравана. Дъската за обяви беше покрита с плакати за Жътварския бал; повечето от тях представляваха бели силуети на танцуващи двойки. Когато стигнаха до предния вход, те забелязаха тълпата, която се беше събрала пред вратите. Първата мисъл на Ема беше, че Теър е пристигнал по-рано, но Шарлът се спря толкова рязко, че тя едва не се блъсна в нея.

— Мамка му! — ахна Габи.

Мадлин вдигна слънчевите си очила с рамка от полирана черупка на костенурка върху косата си.

— Какво е това, по дяволите?

Пред входа на училището, като на стража, растяха няколко мескитови дървета. По тънките им клони бяха навързани сребристи

знаменца, а от краищата им висяха дантелени сутиени и използвани кондоми. Над един боядисан в черно пън се вееха балони във формата на пениси. Пред дърветата беше опънат плакат с надпис „НА КОЛЕНЕ, КУЧКИ, БОГОТВОРЕТЕ НИ!“ Общото впечатление беше като на цинично коледно дръвче — или на пощуряло моминско парти във Вегас.

— О, господи — ахна Клара Хюлит, тъмнокоса второкурсничка от отбора по тенис, ококорила кафявите си очи.

— Сигурно е тяхно дело — прошепна една дългуреста първокурсничка с рядка руса коса, вързана на опашка.

Погледите на всички се насочиха към приятелките на Ема и Сътън. Ема огледа училищния двор и разпозна доста лица, но имаше и такива, които никога не беше виждала. Бившият на Сътън, Гарет Остин, стоеше до по-малката си сестра Луиза и гледаше към Ема с отвращение. Лори, едно момиче от курса ѝ по грънчарство, я зяпаше с възхита и уважение. Блестящите от гланц устни на Ниша се свиха, докато четеше надписа. Ема улови погледа ѝ, но момичето извърна очи.

Лили се обърна рязко и погледна към Ема, Мадлин и Шарлът. Лицето ѝ бе потъмняло от гняв.

— Да не би да сте скрили подготовката на номера от нас?

Шарлът бавно поклати глава.

— Не сме го направили ние.

— Честно — додаде бързо Мадлин. — Освен ако не съм го направила, докато съм сомнамбулствала.

— О. — Лицето на Лили се проясни. — Ами в такъв случай... — Двете с Габи измъкнаха айфоните си и насочиха камерките им към ужасното творение. — Бързо към Туитър!

Мадлин грабна телефона от ръката на Лили преди момичето да успее да направи снимката.

— Това изобщо не е яко. Чиста проба вандализъм.

Лили рязко затвори уста и се укроти.

— Според теб кой го е направил?

Мадлин огледа тълпата. Внезапно очите ѝ се разшириха.

— Вижте там — изсъска тя, кимвайки към стълба на една улична лампа.

Ема проследи погледа ѝ. Четири момичета стояха в групичка, обърнали гръб към обезобразените дървета. Всичките бяха облечени в тъмни тесни дънки и кецове „Конвърс“, и имаха къси спортни прически. Съдейки по решителното, началническо изражение на лицето на едно русо момиче, чиято коса беше боядисана на кичури, Ема предположи, че тя е лидерът им. От всички тях струяха вълни на самодоволство.

— Не може да бъде — прошепна Шарлът.

— Почти съм сигурна — промърмори Мадлин. — Не може да не са те.

Габи използва телефона си, за да направи снимка в близък план на лицата им. Момичето с кичурите изглаждаше още по-злобно отблизо.

— Кучки.

— Кои са те? — попита Ема, без да я интересува, че Сътън може би вече ги познава.

Не ги бях виждала. Те изглеждаха по-малки, може би първокурснички, което означаваше, че никога не ги бях срещала. Бях умряла преди първия учебен ден и нямаше как да ме накарат да общувам с разни хлапетии от долните класове.

— Ариана Ричардс, Коко Тремънт, Бетани Рамирес и Джоана Чен — отвърна Мадлин. — Една второкурсничка от курса ми по танци ми разказа за тях. Те са нашия еквивалент в средното училище „Сагаро“. Но номерата им били адски тъпи. Кражба на училищния талисман, неприлични надписи с червило по шкафчетата на други момичета, подмяна на изтриваеми маркери с перманентни.

— Адски тъпи — каза Шарлът, потискайки прозявката си.

— Отсега нататък ще бъдат известни като Подлата четворка — пропя Лили с превзето-драматичен тон, почуквайки по тъчскрийна на телефона си. — Не се притеснявай, Мад. Туитовете ми ще ги поставят на мястото им.

— Да, скоро ще видим кой на кого ще се покланя — рече мрачно Шарлът и стисна зъби.

„Подлата четворка съсипва училищна собственост“, веднага състави заглавие Ема, оглеждайки мърлявото бельо. Творението беше по-просташко и от татуировката на акула на заварения ѝ брат Травис,

който се беше прибрал вкъщи с нея след трийсет и шест часов пиански маратон.

— Леле — чу се познат глас. Ема се обърна и видя Лоръл, която се приближаваше към тях с издута от вятъра синя памучна рокля. Русата ѝ коса сияеше под слънчевите лъчи, а устата ѝ беше отворена толкова широко, че Ема успя да види кътниците ѝ. — Луда работа.

В този момент вратата на училището се отвори и навън изскочи директорката госпожа Амброуз. Учениците се отдръпнаха встрани, правейки ѝ път — тя се отправи директно към Ема и останалите. Ема гледаше безпомощно как жената се приближава към тях. Лицето на директорката беше намръщено. Погледът в очите ѝ казваше „Този път наистина прекалихте, момичета.“

Ема разтегна устни в най-красивата усмивка на Сътън Мърсър.

— Здравейте, госпожо Амброуз — каза тя със сладък глас. — Можете ли да си представите какво са направили?

Директорката не обърна внимание на думите ѝ, а просто я улови с едната си ръка, а с другата хвана Лоръл.

— Чакайте малко! — извика Лоръл. — Ние не сме виновни за това!

Виковеите ѝ бяха заглушени от тропота на обувките на двамата охранители, които си проправяха път през тълпата. С бързи и сръчни движения единият от облечените в кафяви униформи мъже хвана Шарлът и Мадлин, а другият улови близначките Туитър.

— Вие не разбирате! — проплака Мадлин с немощен глас.

— Някой ни е натопил! — възрази Шарлът.

Госпожа Амброуз завъртя очи.

— Всеки път казвате така, момичета. Идвайте с нас.

Ема почувства как краката ѝ се размърдват, когато директорката я задърпа към вратата. Точно преди тълпата отново да се събере зад гърбовете им, тя погледна през рамо и видя, че четирите първокурснички ги гледат с широки, възторжени усмивки, които сякаш казваха „Този път ни се размина.“ Момичетата сигурно просто искаха да оставят своя отпечатък върху училището — в буквалния смисъл — но всъщност бяха навредили на членовете на клуба „Игра на лъжи“.

Подла четворка наистина, помислих си гневно аз. Тези кучки щяха да си платят.

5. ПОДЛАТА ЧЕТВОРКА

Кабинетът на госпожа Амброуз миришеше на понички с пудра захар и стари, мухлясали книги. По стените висяха снимки, поставени в евтини рамки, долнокачествени мотивационни плакати на орли, които се реят над глетчери и диплома за магистърска степен от Университета на Аризона. Върху ореховото ѝ бюро лежеше брошура за конференцията по проблемите на образованието, която щеше да се проведе следващия петък в Сидона. До нея имаше няколко папки с досиета и телбод. Ергономичният стол на директор Амброуз стоеше празен, бутнат назад. Тя беше излязла за малко от стаята си, оставяйки Ема и момичетата сами в кабинета.

Плакатите с орлите събудиха откъслечни спомени: очевидно бях прекарвала доста часове тук. Но приятелките ми — особено Лоръл и близначките Туитър — изглеждаха наистина уплашени. Шарлът седеше до Ема и потропваше с крак в ритъма на цъкащия часовник, който висеше на стената. Мадлин и Лоръл седяха на двата стола с високи облегалки, които бяха подредени пред бюрото, и си оглеждаха маникюра. Близначките Туитър се бяха сместили в голямото кресло, предназначено за един човек, и приличаха на човешки ин и ян символ.

Лили въздъхна дълбоко и театрално се наведе напред, свивайки лицето си в шепа.

— Някой има ли хартиена торба, в която да подишам?

— Успокой се — рече Мадлин и завъртя очи. Фините черти на лицето ѝ бяха застинали в каменна маска.

— Как можеш да си толкова спокойна? — Габи приглади една гънка на бархетната си риза. — Бог ми е свидетел, че ако това застане на пътя ми към Айви лигата, не знам какво ще направя.

— Габс, оценките ти ще застанат на пътя ти към Айви лигата — сопна ѝ се Шарлът. — И без това не могат да ни накажат. Нищо не сме направили.

— Но те си мислят, че сме — изстена Лили.

Шарлът я изгледа студено и пресметливо.

— Ти искаше да те приемем в „Играта на лъжи“. Понякога тя върви в комплект с това.

— Може би искаш да анулираме членството ти? — попита Мадлин.

Габи бързо отвори уста, но преди да успее да каже нещо, госпожа Амброуз нахълта в стаята с измъчен вид на бледото си лице. Напомняше зловещо на бейзболна ръкавица. Кафявите ѝ очи имаха цвета на старо изгнило дърво. Кожата на лицето ѝ изглеждаше набръчкана и изхабена. Тя носеше побеляващата си руса коса в прическа от осемдесетте — сигурно тогава за последен път беше ходила на фризьор.

Госпожа Амброуз се отпусна в стола си и ги изгледа.

— През последните четири години, момичета, вие обръщайте това училище с главата надолу и сега твърдо съм решила да сложа край на това. — Тя погледна втренчено Ема и алчно облиза устните си.

Сигурно умираше от нетърпение да спипа Сътън Мърсър. Тоя кораб отплава, миличка, помислих си мрачно аз.

— Госпожо Амброуз, не сме го направили ние — рече бързо Ема.

— Бяха ония малки кучки от първи курс! — извика Лили.

Госпожа Амброуз се обърна рязко към нея.

— Внимавайте с епитетите, госпожице Фиорело.

— Госпожо Амброуз — започна Мадлин, — Лилиана се опитваше да каже, че...

Директорката вдигна бледата си ръка.

— А аз се опитвам да кажа, че знам, че вие сте виновни за това и охранителните камери ще го докажат.

Ема се облегна назад.

— Какви камери? — попита предизвикателно тя. „Холиър“ беше общинско училище. Бюджетът едва им стигаше за охранители, камо ли за охранителни камери.

Лицето на госпожа Амброуз леко потръпна, сякаш жената не очакваше, че Ема ще усети блъфа ѝ.

Момичето продължи да я притиска.

— Щом имате камери, значи знаете, че не сме ние. — Ако наистина имаха камери, членовете на „Игра на лъжи“ отдавна да са изключени, помисли си тя, припомняйки си всички видеоклипове,

които беше видяла на компютъра на Лоръл. Няколко бяха заложени на училищния терен, а един включваше обръщането на обратно на американския флаг, който се вееше на пилона в двора.

Госпожа Амброуз сви устни така, че те почти се изгубиха.

— Във всеки случай щом се сдобия с доказателство, веднага ще ви изключа всичките.

— С нетърпение очакваме да видим доказателството, което ще ви е трудно да намерите, тъй като не сме го направили ние — отвърна бързо Ема и се изправи. — Ако няма друго, ние ще тръгваме, защото закъсняваме за часа на класния ръководител.

Останалите също наскочаха бързо от местата си и тръгнаха слез Ема към вратата.

— Госпожице Мърсър! — извика след нея госпожа Амброуз, но Ема продължи да върви, без да се обръща, въпреки че сърцето ѝ биеше бързо като на колибри. Реши, че Сътън би постъпила точно така. И ако имаше някакъв шанс да покаже на приятелките си, че тя е техният безстрашен водач, то това бе най-подходящия момент.

Трябваше да признае, че хладнокръвието на Ема ме впечатли. С всяка изминала секунда тя ставаше все повече като мен.

* * *

На обяд Ема седна на мъничката веранда пред кафенето и зачака приятелките си да се появят. Тук можеха да се хранят само учениците от горните класове и неколцината избрани от по-малките, и въпреки че времето беше захладняло доста, обичайните заподозрени все още се навъртаха тук. На масата в ъгъла седеше футболният отбор и нагъваше сандвичи. Гарет изкриви врат и надникна над главата на вратаря, без да се крие, че гледа към Ема. Тя потрепна и отмести поглед.

Гарет ѝ имаше зъб от нощта на партито по случай осемнайсетия рожден ден на Сътън, когато ѝ беше предложил тялото си, а тя най-безочливо го беше отблъснала. В нощта на Есенния бал той я беше притиснал в ъгъла на килера, за да я попита дали се среща с Итън — и какви са отношенията ѝ с Теър. Тя нямаше никакви доказателства, че той е наранил Сътън, но все още не го беше отписала окончателно от

заподозрените. Възможно бе той да е знаел през цялото време, че Сътън тайно се беше срещала с Теър и да е пожелал да си отмъсти.

И аз си бях помислила същото. Гарет беше голям лицемер и аз не можех да си представя, че е намерил смелост да ме убие, но на този етап бях готова да заподозра всички.

— Сама ли обядваш? — рече някой до Ема. Тя погледна нагоре и видя Шарлът, която носеше картонен контейнер с четири горещи напитки. Ема вдъхна дълбоко. Миришеха на горещ шоколад, което си беше приятна промяна след литрите кафе, които поглъщаха Сътън и приятелките ѝ.

— Вече не — каза Ема и бутна настрана учебника си по немски.

Шарлът седна до нея и отметна червените си къдри през раменете.

— Чу ли, че близначките Туитър са наказани да остават след часовете?

— Заради номера?

Шарлът завъртя очи.

— Не. Хванали са ги да туитват в час. Сигурно на адвоката на баща им или нещо такова.

Ема изсумтя.

— Трябва да се кротнат малко.

Над двора отекна писък. Едно закръглено момиче с клин и пантофки „Тори Бърч“ сочеше към нещо, което не можеха да видят.

— Това е Теър Вега!

Целият двор утихна. Шарлът замръзна на мястото си, поднесла чашата с горещ шоколад към устните си, а Ема се надигна от стола си. На входа към училищния двор стоеше Теър, следван по петите от Лоръл и Мадлин. Тъмната му коса падаше над очите; той беше облякъл грейка „Норт Фейс“ и сиви джинси. Прекоси двора със самоуверена стъпка — или поне толкова самоуверена, колкото можеше да си позволи някой, който накуцва.

Според мен накуцването го правеше още по-секси, сякаш бе уязвим, смъртен. След това погледът ми се плъзна към Лоръл. Тя му се усмихна флиртуващо, разтърси медно русата си коса, освобождавайки я от ластика, който я свързваше на конска опашка. Той я погледна с обич. Не, помислих си аз. Така мога се появявам само аз. И Теър трябва да гледа така само мен.

Капитанката на женския футболен отбор наруши тишината.

— Да изберем Теър Вега за Крал на Жътварския бал! — извика тя. Викът ѝ бе подхванат от всички ученици.

Теър се прокашля смутено, след което остави таблата си на масата до таблата на Ема. Тя подскочи изненадано. Защо Теър не седна при останалите момчета от футболния отбор? Ема погледна през рамо към масата на Гарет, но никое от момчетата дори не поглеждаше към Теър. Нима всички проявяваха солидарност с Гарет?

Сякаш прочел мислите ѝ, Теър кимна към масата на момчетата.

— Очевидно сега, когато не мога да ритам, вече не съм им от полза.

Когато той се настани на стола срещу нея, тя долови аромата на ментовия му шампоан. Слънцето се отразяваше в очите му, оцветявайки ги в златисто кафяво. Ема прехапа долната си устна.

— Как мина първия ти ден у дома?

— Ами като се изключат някогашните ми футболни приятелчета, не мисля, че някога съм бил толкова популярен — отвърна той, подсмивайки се. — Може би трябва да изчезвам по-често.

Мадлин се настани на стола до Теър и го смачка в прегръдките си.

— Дори не смей да се шегуваш с това! — После погледна към Ема с присвити очи, сякаш искаше да ѝ каже „Помниш ли думите ми отпреди?“.

Ема почувства и нечий друг поглед върху себе си: този на Лоръл. Сестрата на Сътън я гледаше свирепо и очите ѝ прескачаха от лицето на Ема към пръстите ѝ и пръстите на Теър. Ема не беше осъзнала, че те почти се докосваха. Тя бързо сграбчи чашата си с горещ шоколад и леко се отдръпна от Теър.

— Къде е гаджето ти, Сътън? — попита многозначително Лоръл.

— Заведе майка си на лекар — отвърна студено Ема. — А твоето къде е? Вече заряза ли го официално?

Лоръл загриза яростно морковената си пръчка, без да отговори. Останалите момичета се размърдаха смутено. Най-накрая Шарлът се прокашля:

— И какво, с нетърпение ли чакате партито за рождения ден на татко ви в събота?

Мадлин се впусна в обяснения за проваления рожден ден на баща ѝ няколко години по-рано. Но преди да успее да завърши историята, тонколониите, монтирани над входната врата, прогърмяха.

— Здравейте, ученици — разнесе се сериозен глас. — Говори директорът Амброуз. Трябва да ви съобщя нещо във връзка с Жътварския бал следващия петък.

Събрали се на терасата ученици надигнаха глави и разговорите секнаха.

— Заради скорошния вандализъм над училищната собственост — продължи госпожа Амброуз, — със съжаление трябва да ви уведомя, че балът ще бъде отменен. Решението ми не подлежи на промяна, освен ако виновните не си признаят публично.

Всички въздъхнаха едновременно. Момичетата изпъшкаха. Момчетата от футболния отбор изглеждаха ядосани. Едно момиче дори се разплака. Стомахът на Ема се сви. Тя се сети за мига, когато Итън я беше поканил на бала и колко развълнувана беше при мисълта да го види в костюм.

— Казах ви, че нямат камери — рече Ема с пораженчески глас.

— Мамка му — промърмори Мадлин.

— Това никак не е добре — рече сериозно Лоръл, когато главите на всички се обърнаха към четирите момичета. Погледите на съучениците им изобщо не бяха приятелски. Израженията на всички сякаш им казваха „Как се осмелявате!“. Седналите на съседната маса момичета станаха едновременно и си тръгнаха, сякаш Ема и приятелките ѝ бяха заразени с чума.

Въздухът се изпълни с шумолене на понпони и край тях минаха три мажоретки, които ги изгледаха презрително.

— Благодаря ви, че съсипахте всичко — сопна им се най-високата. След това отметна косата си през рамо и се отдалечи.

Шарлът се отпусна на стола си.

— Не съм се чувствала толкова отхвърлена от времето, когато бях най-слабото момиче в лагера за отслабване.

Лоръл смушка Мадлин.

— Някои от тези момичета не са ли в твоя курс по танци? Защо не им кажеш истината!

Но Мадлин беше вперила поглед встрани. Ема се обърна. Там, в кафенето, седеше Подлата четворка. Момичетата пиеха диетичните си

коли и се подсмиваха така, сякаш се бяха отървали от обвинение в убийство. Ема се опита да ги изгледа по възможно най-злобния начин, но те отвърнаха безстрашно на погледа ѝ.

Не можех да повярвам на наглостта им. Къде отиде уважението?

— Трябва да им го върнем — промърмори Ема.

— Как? — Мадлин се наведе напред, поглеждайки я очаквателно.

— Ами... — заекна Ема, опитвайки се да измисли нещо, достойно за Сътън. — С друг номер.

— И тук настъпва мигът на моето оттегляне — промърмори под носа си Теър. Той праметна черния си сак през рамо и се отдалечи по верандата.

Ема потръпна изнервено. Напоследък номерата от „Играта на лъжи“ просто излизаха от контрол. Някои от тях, като например изчезването на Габи в пустинята, си бяха направо опасни.

— Ами ако този път бъде... някакъв мил номер?

Лоръл сбърчи нос.

— Защо трябва да се държим мило с тях?

Но идеята вече беше започнала да се оформя в главата на Ема.

— Слушайте ме внимателно. Нека сами си организираме бал в петък — и списъкът с гости да бъде адски ограничен. — Тя погледна към момичетата, които седяха в кафенето. — И със сигурност в него няма да бъдат включени четири първокурснички, ако ме разбирате.

Шарлът изписка въодушевено.

— Харесва ми!

— Гениално! — извика Мадлин. — Така всички отново ще ни заобичат и това няма да включва момичетата, които ни натопиха.

Трябваше да призная, че и на мен идеята ми хареса. Бях впечатлена от бързата мисъл на сестра ми. И, честно казано, ми харесваше мисълта, че този път номерът ни нямаше да бъде насочен към някой определен човек. От новата ми възвишена позиция някак си не се чувствах добре, когато гледах как с приятелките ми торМОЗИМ останалите — и себе си. Дали нещата щяха да стоят по-различно — дали самата аз щях да бъда по-различна — ако Ема се беше появила в живота ми, преди да умра? Дали щеше да изкара наяве моята по-добра, по-мила страна? Или близостта ѝ с мен щеше да превърне нея в по-злобна?

Шарлът отметна косата си през рамо.

— Мисля, че е време за планиране на номера. Желаете ли за минералните извори?

— Идеално — рече Мадлин точно когато звънецът обяви края на обедната почивка. — Утре вечер?

— Дадено. — Ема събра учебниците си и ги напъха в кожената раница на Сътън. Точно когато се канеше да се измъкне иззад масата, тя отново забеляза Подлата четворка. Четирите гледаха право в нея и наблюдаваха движенията ѝ като ястреби, които дебнат плячката си.

Внимавай, сис. Когато си играеш с огъня, всеки може да те изгори. Дори един първокурсник.

6. ШКАФЧЕ С УЛИКИ

Същия следобед слънчевите лъчи напичаха безмилостно отбора по тенис на „Холиър“, докато момчетата изпълняваха упражненията си за разтягане. Всички изпълняваха своите собствени версии на различни пози от йога. Клара се навеждаше в поза кучешко протягане. Шарлът протягаше крак зад гърба си. Лоръл седеше на няколко крачки от останалите и увиваше около глезена си бял ластичен бинт. Изглеждаше потънала в мислите си — сигурно свързани с Теър.

Въпреки че имаше забрана да носят телефоните си на тренировки, Ема държеше в ръката си айфона на Сътън и четеше последните есемеси от Итън.

Толкова ме е яд за бала, пишеше той.

Не се ядосвай, написа му в отговор Ема. На нас ни хрумна идея, която ще го компенсира.

Внимавай!, предупреди я Итън. Наистина ли искаш да си създадеш нови неприятности?

Ще бъде страхотно, написа бързо Ема. Гарантирам! Хей, играта довечера остава ли?

Вечерта щеше да има футболен мач с техните конкуренти от училище „Уийлър“, който щеше да затвърди мястото им на областните финали. Като Сътън от нея се очакваше да присъства. Като приятел на Сътън, от Итън също се очакваше да присъства.

Така мисля, написа Итън. Дори през телефона Ема можеше да усети колебанията му. Първият ми футболен мач... а вече съм последен курс. Ха-ха.

И на мен ми е първи, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, написа в отговор Ема. Ще те взема в 7.

— На Итън ли пишеш? — подразни я Шарлът, която се приближи до Ема и се тръсна на пейката до нея.

Ема прикри екрана с ръка.

— Откъде разбра?

— Защото на лицето ти е залепена една голяма, глупава, влюбена усмивка — смушка я приятелката ѝ.

— Преди да отменят бала се носеха слухове, че Итън ще бъде избран за Крал на Жътварския бал.

Ема зяпна изненадано.

— Наистина ли?

— Не се прави на изненадана. Той излиза с теб. Разбира се, че ще бъде номиниран. — Шарлът раздели конската си опашка на две и я стегна здраво.

— Готови ли сте, жени? — прогърмя силен глас.

Всички вдигнаха глави и видяха трениорката Маги, облечена в лъскави, тъмносини шорти и бяха тениска с щампа на „Холиър“, която бе застанала разкрачена, с ръце на кръста, в края на корта. Две момичета се изхилиха. Маги винаги ги наричаше „жени“ или „жените на Холиър“, а веднъж дори „жени с ракети“.

— Днешната тренировка ще подложи на изпитание волята ви — продължи Маги, крачейки покрай осовата линия. — Разпределила съм ви така, че да се паднете с партньор, който напълно отговаря на уменията ви. Ще започнем с нашите капитанки, Ниша и Сътън. — Маги направи драматична пауза, сякаш очакваше да избухнат ръкопляскания. Когато такива не последваха, тя хвърли две мъхести топки за тенис към Ниша. — Корт номер шест, дами — рече трениорката, сочейки към най-отдалечения корт.

Шарлът се усмихна съчувствено на Ема — обикновено спарингите с Ниша не бяха нещо, което Сътън приемаше с въодушевление.

Ема сви рамене.

— Става — промърмори тя.

Шарлът я погледна изненадано, но не каза нищо.

Докато вървяха към корта, Ниша погледна странично към Ема, сякаш се опитваше да отгатне дали двете отново бяха в позицията на съпернички или примирието им от предишната вечер продължаваше.

Ема ѝ се усмихна приятелски, с надеждата, че така ще я успокои.

— Може ли първо да се поразтегнем още малко? — попита тя. — Малко съм схваната след снощи.

Ниша въздъхна с облекчение.

— Да, аз също.

Зад гърба им се разнесе тропот на крака и момчетата от отбора по футбол започнаха да правят загряващите си обиколки на игрището.

— Здравсти, Ниша — извика Гарет.

— Здравсти — отвърна вяло Ниша, махвайки му в отговор.

След това Гарет забеляза стоящата до нея Ема и лицето му помръкна.

Настъпи неловка тишина и момчетата продължиха да вървят мълчаливо няколко секунди.

— Значи все още се виждаш с Гарет? — попита Ема с възможно най-приятелския тон на гласа, който успя да измайстори. Тя си спомни как предишната вечер Ниша беше избягнала отговора на въпроса ѝ.

Ниша придърпа презрамките на тъмнолилавия си потник.

— Всъщност никога не сме излизали сериозно — отвърна тя. — Той тръгна с мен само за да ти отмъсти.

Тогава Ема си спомни въпроса, който всъщност бе искала да зададе на Ниша предишната вечер.

— Мога ли да те попитам нещо, което е доста странно?

Ниша подпря ръце върху облечените си в бели хавлиени шорти хълбоци и зачака.

Ема преглътна тежко.

— Сигурна ли си, че онази нощ, когато отборът по тенис нощува у вас, сестра ми е била през цялата нощ там?

Погледът на Ниша се отмести встрани.

— Защо?

— Просто си мисля, че е била някъде другаде и ме е излъгала. Сестрински работи — отвърна Ема. — Няма да ти създавам неприятности. Но ако си спомняш нещо, моля те, кажи ми.

По веждите на Ниша се появиха ситни капчици пот. Най-накрая тя въздъхна.

— Предполагам, че няма как да съм сто процента сигурна, дали е останала през цялата нощ.

Сърцето на Ема се разтупка.

— Беше ли там на сутринта, когато се събуди?

Ниша отметна кичур коса от лицето си.

— Ами, не.

— Дойде ли на закуска? — попита Ема, стискайки здраво ракетата си.

Ниша повдигна едното си рамо и го отпусна.

— Значи не е останала през цялата нощ — рече Ема. — Но ти ми каза, че е била там.

Очите на Ниша проблеснаха.

— Господи, Сътън. Опитвах се да те ядосам! Бях бясна, че си казала на Лоръл да не се движи с мен. Искях да научиш, че така или иначе те е пренебрегнала и е дошла на гости.

Ема едва чуваше думите ѝ. Тя отстъпи назад и се обърна да погледне към Лоръл, която играеше срещу Шарлът на корт номер едно. Сестра ѝ изпрати една висока топка, която прелетя покрай протегнатата ракета на Шарлът. После се разтанцува победоносно, като някой съвсем нормален тийнейджър. Но Ниша току-що ѝ беше дала потвърждение. В онази нощ Лоръл не се беше върнала у тях. Внезапно Ема се почувства така, сякаш някой бе изсмукал всичкия въздух от дробовете ѝ. Тя се наведе напред, вирайки се в спечената кал на земята.

— Хей, добре ли си? — Сянката на Ниша падна върху Ема. — Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

— Аз просто... имам нужда от вода — заекна Ема. — Веднага се връщам.

Тя се отправи към училището, стараяйки се да запази спокоен вид. Бутна двойната врата и влезе в съблекалнята на момичетата. Повдигна ѝ се от миризмата на пластмаса и застояла храна. До дървената пейка се въргаляше половин шоколадова бисквита. Тя огледа кабинките, успокои се, че няма никой и потърси шкафчето на Лоръл, което беше украсено със стикери на метеори, златисти тенис ракети и името ѝ, написано с лилави заоблени букви. Ема докосна ключалката и занули комбинацията ѝ. Трябва да намеря нещо, помисли си трескаво тя. Каквото и да е.

Затаих дъх. Това ми изглеждаше много опасно. Оставаше ми само да се надявам, че тя знае какво прави.

Ема се извъртя и ритна силно основата на шкафчето — в предишното ѝ училище в Хендерсън Алекс я беше научила, че ако занули ключалката и ритне вратичката, ще я отключи. Шкафчето изскърца и се отвори. Бинго.

На дъното му лежаха няколко тетрадки, заедно с дебел учебник по химия. На най-горния рафт имаше дезодорант с аромат на пъпеш.

Ема свали кафявата кожена чанта на Лоръл от закачалката и я отвори нетърпеливо, също като някое хлапе, което бърза да си види подаръците на Коледа. Айфонът на Лоръл, пъхнат в розов неопренов калъф, се намираше в страничния джоб, заедно с няколко обвивки от дъвки и разни химикалки. Ема прибра отново мантата в шкафчето и затвори вратата за всеки случай, ако някой се появи. Последното нещо, от което имаше нужда, бе някой да каже на Лоръл, че е видял сестра ѝ да рови из нещата ѝ.

След това с треперещи пръсти Ема прегледа есемесите — от най-новите, до онези отпреди месец. В понеделник беше писала на Теър:

Радвам се, че поговорихме.

Друг есемес до Теър, по-рано същия ден:

Важно е, не казвай на никого.

Докато Теър беше в клиниката имаше само няколко *Къде си?* Но дори есемесите на Лоръл до Шарлът и Мадлин бяха странно лаконични — неща като *изв. че не дойдох, нещо изникна и трябва да поговорим*, без всякакви подробности. Сякаш бе очаквала, че някой ще рови в телефона ѝ.

Ема взе айфона на Сътън и бързо направи няколко снимки на съобщенията — щеше да се занимава с разшифроването им по-късно. Най-накрая стигна до трийсет и първи август, денят, в който Сътън беше умряла. Лоръл бе изпратила сума ти есемеси през този ден, но само един до Сътън, в 22:43 часа. Когато Ема го прочете, гърлото ѝ пресъхна и зрението ѝ се замъгли.

Следващия път като те видя си мъртва.

Ема се облегна на шкафчето, притиснала длан към устата си.

Аз продължавах да надничам през рамото ѝ и да чета есемеса; черните букви изпъкваха на фона на зеленото прозорче. Внезапно екранът ми се стори твърде ярък, неоновия му блясък ме заслепи изцяло. И тогава сякаш нещо се размести в съзнанието и се потопих в спомена.

7.

СЕГА ВЕЧЕ ЧУВАШ ЛИ МЕ?

Фаровете на джетата на Лоръл проблясват, когато тя прави обратен завой на калния път. Пробожда ме ревност, когато колата ѝ ускорява, откарвайки Теър все по-далеч от мен. Приятелят ми е сериозно ранен и сестра ми, която ще откачи, щом узнае истината за мен и Теър, ще държи ръката му в болницата. Аз би трябвало да го откарам там, а не тя.

Изправям се иззад храста и си изтупвам дрехите. За да прикрия тайната си връзка с Теър от сестра ми, трябваше да се скрия в шубраците. Но съдейки по погледа, който тя хвърли в моята посока, очевидно се досещаше къде се намирам. Можех само да се надявам, че не е разбрала защо.

Оглеждам терена наоколо. Над главата ми се издига тъмната планина. До мен се намира табела с надпис „Моля, не хранете змиите“, а вляво се вижда туристическото влакче, върху което е изрисувано „Курсове из каньона Сабино от 10:00 часа до 17:00 часа! Пуф-паф, тутуу!“ Намирам се на стотина метра от прашния празен паркинг на каньона и само на метър от мястото, където колата ми блъсна Теър.

Все още не мога да повярвам как се развиха събитията тази нощ. Умът ми не спира да ги превърта като някакъв хорър филм, пуснат на повторение. Спомням си замайването, което ме обзе, когато взех Теър от автогарата и го откарах до каньона Сабино, където като малка, баща ми обичаше да ме води да гледам птиците. Изпитвам отново ужаса, който ме изпълва, докато двамата с Теър бягаме из каньона от непознатия ни преследвач. Единственото нещо, което не мога да видя, е лицето на шофьора зад волана, лицето на човека, който ми открадна колата и се опита да ни прегازی. Това в никакъв случай не може да е инцидент. Но дали мишената беше Теър... или аз?

Поглеждам към нощното небе, с надеждата да получа някакъв знак, някакво послание, което да ме увери, че всичко ще бъде наред. Но усещам, как по гърба ме полазват тръпки и знам, че нищо не е

наред. Теър е ранен сериозно, а аз все още не знам как нощта, която започна толкова романтично, завърши по този начин.

В далечината се закашля двигателят на мотоциклет, който ме откъсва от мислите ми и ми напомня, че трябва да се махна от каньона.

Докато излизам от гъсталака, под краката ми шумолят сухи листа. Подплашени малки кафяви птички излитат с пърхащи крилца към небето, подвикват си тихи, писукащи звуци, сякаш обсъждат къде да се установят. Изваждам телефона си. Не мога да разкажа на ченгетата какво се случи с Теър — никой не трябва да знае, че той се е върнал в Тусон, за да ме види — но мога да съобщя, че колата ми е открадната. Само се надявам да не изпратят детектив Куинлън. След последния ни номер той беше толкова вбесен, че според мен ще ме арестува дори само, за да си направи кефа.

Каня се да набера 911, но осъзнавам, че телефонът ми няма покритие. Мамка му. Проклинам доставчика — телефонът на Теър работеше, когато се обади на Лоръл да дойде да го вземе, но каньонът, разбира се, пречеше на моя сигнал.

Луната се скрива зад облак. В далечината вие койот. С пълна сила осъзнавам сериозността на положението си. Някой ми краде колата и сега аз се намирам наред нищото, без никаква възможност да потърся помощ.

Къщата на Ниша не е далеч оттук, а аз знам, че момичетата от отбора по тенис са там. Но не мога да се върна до паркинга, защото не съм сигурна дали онзи ненормалник, който блъсна Теър, не е все още там и ме чака. Трябва да избира друг маршрут, който заобикаля входа на каньона. Потеглям, а вятърът надава вой. Пътеката се стеснява, а короните на дърветата се сгъстяват над главата ми. Храстите, които растат покрай пътеката, протягат към глезените ми бодливите си клони и от време на време ми пускат кръв или раздират кожата ми. Не спирам да вървя, защото знам, че няма да съм в безопасност, докато не стигна до някой населен район.

В далечината свистят гуми, последвани от трясък. Обръщам се рязко и се спъвам в някакъв стърчащ от земята корен. Успявам да опра длани в земята и омекотявам падането. Ситните камъчета от чакъла се набиват в ръцете ми и кожата започва да ме смъди сякаш току-що съм се избърсала с шкурка. Телефонът ми се изсипва от джоба и пада върху пръстта, а екранът му светва, показвайки входящо обаждане.

Вместо да се разплача от болка, аз викам от облекчение. Отново имам обхват. Този кошмар е на едно телефонно обаждане от края си. Но тогава забелязвам номера на екрана.

Въздъхвам дълбоко и отхвърлям обаждането на Лоръл. Точно сега не мога да се оправям с нейния гняв — или с въпросите ѝ. Секунда по-късно телефонът ми изжужава — есемес.

Следващия път като те видя си мъртва.

Много преиграваш, сестричке, мисля си аз и натискам *ИЗТРИЙ*.

8.

НА КОСЪМ ОТ ОПАСНОСТТА

— Какво правиш?

Ема вдигна рязко глава. Кръвта ѝ се смрази, щом зърна фигурата, застанала на прага, огрявана от слънчевите лъчи, които проникваха през матираното стъкло на прозореца. Това беше Лоръл.

Размахах безполезните си ръце; толкова ми се искаше да можех да изблъскам Ема някъде далеч, в безопасност. Единственото, за което можех да мисля, беше споменът, който току-що бе проблеснал в съзнанието ми. Навремето не му бях обърнала внимание — двете с Лоръл сигурно се бяхме заплашвали стотици пъти с убийство. Но предвид сегашното ми състояние не биваше да забравям, че когато Лоръл бе написала този есемес, тя не е била обзета от някакъв временен гняв и раздразнение. Може би си го е мислила на сериозно. Ами ако беше оставила Теър в болницата, а след това се беше върнала, за да ме убие? В планината беше много тъмно. Много уединено. Всичко можеше да се случи и никой нямаше да чуе нищо.

Ема бързо скочи на крака, пъхайки телефона на Лоръл в джоба на шортите си; отчаяно се молеше точно сега някой да не реши да изпраца на сестрата на Сътън есемес — Лоръл беше избрала за рингтон на есемесите си един отличаващ се маймунски крясък. В ръката ѝ остана телефонът на Сътън.

— Ти какво правиш? — отвърна рязко Ема, като се опитваше да наподобява наглото държание на Сътън.

Очите на Лоръл се стрелкаха насам-натам около Ема, сякаш тя знаеше, че я е хванала да върши нещо забранено и се опитваше да разбере какво.

— Чух, че си напуснала кортовете, защото не си се чувствала добре — отвърна момичето с равен глас. — И като добра сестра дойдох да видя какво става.

Ръката на Ема се изпоти и телефонът на Сътън започна да се изплъзва от нея.

— Малко ми се зави свят — отвърна тя, притеснена от напрегнатия поглед на Лоръл. — Дойдох да си взема бутилка с вода и реших да поседна за миг.

— Наистина ли? — попита Лоръл, поклащайки се на петите си. Произнесе думата с преувеличено съчувствие, а странната усмивка на лицето ѝ стана още по-широка. — Странно, че си избрала да седнеш точно пред моето шкафче. Да не би да търсиш нещо?

Мислите на Ема препускаха в главата ѝ. Тя си припомни всеки път, когато убиецът на Сътън я беше нападал. Ръцете, които се бяха вкопчили в гърлото ѝ изотзад. Прожекторът, който се стовари на земята на сантиметри от тавата ѝ, надписът на черната дъска, който я предупреждаваше да спре да рови. Ако Лоръл беше изпълнила заплахата си от есемеса, значи тя бе опасна — наистина опасна. А ето, че Ема продължаваше да рови — и беше намерила улика, която щеше да нарани Лоръл. Момичето огледа просторната съблекалня. Ако започнеше да пици дали някой щеше да я чуе?

Когато Лоръл пристъпи напред, Ема потрепна, убедена, че сестрата на Сътън е решила да действа. Но Лоръл просто я заобиколи, набра шифъра на шкафчето си и отвори вратата. Сърцето на Ема заблъска в ушите ѝ, когато Лоръл започна да рови из чантата си. През цялото време не сваляше поглед от сестра си. Търси телефона си, помисли Ема. Няма да го намери, защото знае, че е у мен. Прави го просто, за да ме накара да се изпотя.

— И какво? — каза най-накрая Лоръл, извади четката си за коса и я прокара през дългата си, вързана на опашка руса коса. — Знам, че съм очарователна и всичко останало — Теър определено мисли така. — Лека усмивка накъдри устните ѝ, когато произнесе името му. — Но не трябва ли да си вземеш водата и да се върнеш към тренировката?

— А, да. Разбира се — отвърна Ема, но не помръдна от мястото си. Телефонът на Лоръл, който лежеше в задния ѝ джоб, сякаш прогаряше кожата ѝ. Когато Лоръл се обърна с гръб към нея, за да пийне вода от чешмата, Ема бързо измъкна айфона и го подхвърли в чантата на Лоръл. За щастие сестра ѝ като че ли не я забеляза.

Ема се завъртя на пети и изтича към шкафчето на Сътън. Пръстите ѝ трепереха докато набираше комбинацията. После отвори вратичката, порови из нещата вътре, преструвайки се, че търси нещо, след което взе бутилката с минерална вода, която за щастие се

намираше на горното рафтче. Ема разви капачката и я пресуши до дъно, но течността не успя да утоли жаждата ѝ.

Когато се обърна, видя, че Лоръл стои до шкафчето си и гледа ококорено телефона си. Ема едва не изпищя. В продължение на няколко агонизиращи секунди тя не можеше да си спомни дали е успяла да излезе от папката с есемеси.

— Ха — рече Лоръл и се намръщи.

— Какво? — попита Ема с треперлив глас.

— Мога да се закълна, че го пяхнах в страничния джоб на чантата си — рече бавно Лоръл.

В главата на Ема просветна аларма. Тя знае, че си ровила! Бягай, веднага! Но кецовете ѝ бяха като залепени за пода.

— Нямам представа къде държиш телефона си — промърмори тя и думите се затъкнаха в гърлото ѝ.

— Разбира се, че нямаш — усмихна се престорено Лоръл и завъртя очи. После пусна телефона в джоба си и се приближи бавно до Ема с пламтящи очи. Тялото ѝ като че ли излъчваше гореща вълна, крайниците ѝ се напрегнаха за удар.

— Па! — прошепна Лоръл, докосвайки гърдите на Ема. Тя изпищя и отскочи, прикривайки тялото си с ръце, и стисна здраво очи.

Когато ги отвори отново, Лоръл се подсмиваше подигравателно.

— Много си нервна — каза тя, докато я заобикаляше. Пантите на входната врата изскърцаха и Лоръл я затръшна, излизайки от съблекалнята.

Ема също излезе навън и застана до вратата. Тя наблюдаваше под тихите звуци на удрящите се в земята тенис топки как Лоръл прекосява игрището и се присъединява към останалите на тенис кортовете. Беше ухилена до уши, сякаш само преди минута не се беше държала напълно налудничаво и диaboлично. Но Ема не можеше да бъде излъгана толкова лесно.

Нито пък аз. Лоръл ѝ беше вдигнала мерника. И сестра ми трябваше да внимава.

9.

И ТАКА МОЖЕ ДА СЕ СПЕЧЕЛИ

Няколко часа по-късно Ема зави по алеята към дома на Итън, който се намираше срещу каньона Сабино. Къщата му беше най-малката в квартала — съседната, на Ниша, беше поне два пъти по-голяма — и определено беше видяла и по-добри времена. Черната боя на жалюзите се лющеше, мрежата против насекоми беше леко цепната, а рамката ѝ висеше накриво от пантите си.

Ема слезе от колата и тръгна към верандата. В горичката зад къщата на Итън пееха щурци и непрекъснатото им цвърчене отекваше в ушите на Ема. Тя вдигна ръка, за да натисне звънеца, но бързо я отдръпна, когато чу трясък.

— По дяволите, Итън! — прогърмя женски глас точно зад вратата. Някаква фигура мина покрай мрежата, без да забележи Ема на верандата. — Не ти ли казах още вчера да изчистиш с прахосмукачката?

Ема се отдръпна настрана. Но преди да успее да слезе от верандата се разнесоха стъпки и една висока жена се появи във фойето.

— Какво искаш? — Роклята ѝ на сини цветя висеше свободно около кльощавата ѝ фигура с бледа, луничава кожа. Тънката ѝ коса с миши цвят беше вързана на рошава конска опашка и няколко извадени кичура ѝ падаха в очите.

Имах усещането, че я познавам, но нямах представа защо. Двамата с Итън не си бяхме гостували по домовете.

— Тъъ, здравейте — рече Ема с писклив глас през мрежата на вратата. Госпожа Ландри не я беше отворила. — Аз съм Сътън — продължи тя, престъпвайки смутено от крак на крак. — Дойдох да взема Итън за футболния мач.

— Знам коя си — отвърна жената с хаплив тон.

Разнесоха се нови стъпки и Итън се появи зад гърба на майка си с покрусено лице.

— До после, мамо. Ще се върна в девет.

Той мина покрай жената и излезе на верандата. Госпожа Ландри сви устни в тънка линия.

— Беше ми приятно — рече кротко Ема. Госпожа Ландри само изсумтя и се прибра в къщата, затръшвайки силно вратата зад гърба си. — Наред ли е всичко? — попита тихо Ема.

Итън сви рамене.

— Просто е изпаднала в едно от настроенятията си.

Ема съчувствено го погали по ръката. Майка му се беше разболяла от рак, а господин Ландри беше избягал по време на химиотерапията. Макар в момента да беше в ремисия, госпожа Ландри така и не бе успяла да се стабилизира емоционално и очакваше от Итън да се занимава с почти всички домашни задължения.

Итън седна на пасажерското място и си закопча колана, а Ема запали двигателя.

— Може ли да видя есемеса? — попита тихо Итън.

Ема кимна. Тя извади телефона на Сътън от чантата си и му показа снимката, която беше направила на екрана на Лоръл. След като беше намерила есемеса, тя веднага се беше обадила на Итън и му беше съобщила за откритието си. Той гледаше снимката със сбърчени вежди.

— Леле — прошепна най-накрая младежът.

— Знам — отвърна Ема и също я погледна.

Следващия път като те видя си мъртва.

Итън се облегна назад и кожата изскърца под тялото му.

— Значи според теб Лоръл е убила Сътън в изблик на някаква ревнива ярост, защото е била с Теър?

Ако можех, щях да потрепера. Помислих си за обаждането на Теър до Лоръл веднага след като беше блъснат. Тя пристигна ужасно бързо, сякаш беше дебнала зад ъгъла. Теър беше казал, че някой ни преследва в каньона — Лоръл ли беше това? Дали ни беше последвала и така беше разбрала, че се срещаме тайно зад гърба й? Дали беше откраднала колата ми и се беше опитала да ме блъсне, но вместо това случайно беше ударила момчето, което обичаше? Дали след това се беше върнала при каньона, за да ме довърши?

Ема даде на заден ход и излезе от алеята.

— Може би. Любовта може да накара хората да правят луди неща. Теър е готин. И очевидно е адски чаровник.

Веднага, след като изрече тези думи, Ема съжали за това. Но Итън само кимна замислено.

— Тя винаги вървеше подире му — смятай какво е било, щом дори аз го забелязах — рече той и срамежливо се усмихна. — Тогава ми се струваше, че го обича като кученце, но ако си права за случилото се, значи нещата са доста по-зловещи.

Ема спря на един знак стоп и загледа профучаващите по главния път коли.

— Според теб как го е направила? Как е убила Сътън? — Думите оставиха горчив вкус в устата ѝ. Едно беше да разговарят за това, че Сътън вече я няма, но я обземаше ужас, когато обсъждаха подробностите по смъртта ѝ.

Потрепнах, когато се замислих върху последните си мигове. Най-пресните ми спомени бяха от последната ми нощ на земята, но всеки път те свършваха внезапно. Смъртта ми приближаваше и аз тръпнех в очакване да видя как е свършило всичко. Искях да го видя... но същевременно не исках. Да си спомня последните си мигове означаваше да ги преживея отново. Щях да бъда принудена да гледам как животът се изцежда от тялото ми. И да го почувствам. Не можех да не се замисля за причината, поради която все още не си го бях спомнила. Може би когато космическата сила, която ме задържаше тук, най-после ми позволише да си спомня смъртта си, аз щях отново да умра. Щях да видя убиеца си, да си поема дъх за последен път и да се разпръсна в ефира бързо и безшумно като птица в полет.

Следващата мисъл, която ме връхлетя, ме накара да се смразя до кости. Всичките ми спомени се събуждаха от разни неща, които Ема беше открила — есемеса на Лоръл, заплахата за Лили при номера с влака, завръщането на Теър. Ами ако последният ми спомен щеше се появи, защото убиецът смяташе да стори с Ема същото, което беше сторил и с мен? Ами ако откриехме истината, когато вече щеше да е твърде късно?

Итън сложи ръка върху коляното на Ема.

— Не знам. В онзи клип тя наистина се опитваше да удуши Сътън. А ако се е върнала обратно в каньона, може да е използвала колата или някакво друго оръжие. Няма как да знаем, освен ако... — Гласът на Итън секна. Той се прокашля смутено. — Освен ако... не я намерим.

— Така е — промърмори Ема и стомахът ѝ се сви при думите му. Тя си пое дълбоко дъх, спирайки на светофара зад един пхтящ мотоциклет. — Просто трябва да остана насаме с Теър за една минутка и да го попитам дали Лоръл е останала цялата нощ с него в болницата. Ако е била там, значи е чиста, ако ли не...

Недовършеното изречение увисна във въздуха и остатъкът от пътуването им премина в мълчание. Минутки по-късно те отбиха към паркинга на „Уилър“. Няколко седмици по-рано Ема беше ходила там за една среща по тенис. Училището беше основният съперник на „Холиър“, но изглеждаше малко позападнало с очуканите си колони, които поддържаха входната галерия. Вляво от училището се намираше футболното игрище, осветявано от прожектори. Играчите загряваха, облечени в екипите си — в червено и жълто за „Уилър“ и тревистозелено за „Холиър“.

Двамата излязоха от колата и забързаха през препълнения паркинг към игрището. Във въздуха се разнасяха миризми от сергиите, които предлагаха хотдог и меки гевреци, а около портала се въртяха група деца. Когато забелязаха Ема и Итън, те се обърнаха и ги зяпнаха. Две момичета се сбутаха и се усмихнаха на Итън.

Ема го хвана за ръката. Дланите му бяха потни. Това беше първата му публична поява като официален приятел на Сътън Мърсър.

— Всичко ще бъде наред — прошепна му тя.

— Знам — отвърна вдървено Итън и бързо погледна към отражението си в лъскавата метална стена на една от сергиите с храна край входа. Едва тогава Ема забеляза колко спретнато се е облякъл тази вечер — дънките му изглеждаха нови, синята блуза идеално подходеше на очите му и той се беше избръснал, като беше използвал след това афтършейва, който му беше подарила предишния уикенд. Толкова беше сладък, когато се опитваше да направи добро впечатление.

И макар да се намираха в „Уилър“, като че ли цялата гимназия „Холиър“ се беше изсипала тук за мача. Пейките бяха заети от облечени в зелено деца, които тропаха с крака и пееха училищния химн. Ема се огледа за черната грива на Мадлин и червенокосата глава на Шарлът, но не ги забеляза.

— Странно — промърмори тя. — Те ми казаха, че ще бъдат на най-горния ред.

— Може би са заети да ни подготвят поредния номер — промърмори Итън под носа си.

— Ха-ха, много смешно — каза Ема. Предишната седмица клубът ги беше затворил в една изоставена къща. — Може би този път ще ни заключат в банята.

Итън сбърчи нос.

— Дано не е в мъжката съблекалня. Там мирише на обор.

— Може да е в масажната стая на спортистите — подразни го Ема. — С наш личен масажист.

Устните на Итън се разтегнаха в усмивка.

— Това вече бих го преглътнал.

На последната редица имаше няколко празни места и Ема задърпа Итън към металните стъпала. Няколко ученици се отдръпнаха, за да им направят място да седнат. Едно момиче с коса, вързана на къса опашчица, се престори, че вдига телефона си и пише есемес, но Ема беше сигурна, че всъщност е снимала Итън. Две първокурснички, които седяха няколко реда пред тях, се кискаха и сочеха към него.

Ема лекичко го смушка.

— Недей да се оглеждаш — мисля, че вече си имаш фенклуб.

Итън се изчерви.

— Да бе, да.

Стеснителността му обаче не можеше да ме заблуди. Когато Итън прокара пръсти през мастилено-черната си коса, успях да уловя леката му усмивка. Възможно ли бе Самотникът да се наслаждава на новопридобитото внимание? Винаги съм си мислела, че единствените хора, които говорят против популярността, са непопулярните. На кой не му харесва да бъде обожаван?

Реферът наду свирката си и двата екипа изтичаха към пейките си, за да поговорят с треньорите преди началото на играта. Мирисът на горчица погъделичка обонянието на Ема и лекичкият ветреца я погали по врата.

Итън я прегърна през кръста и я придърпа към себе си.

— Студено ли ти е?

— Може би малко — отвърна Ема.

— Сътън обичаше да казва, че вечерните мачове са й любимите — промърмори Итън така, че никой да не го чуе. — Казваше, че има нещо наистина секси в играта под звездите.

Ема се извърна и го погледна.

— Наистина ли?

Итън прибра кичур тъмна коса зад ухото си.

— Чух я да го казва веднъж в коридора. Предполагам, че просто ми е направило впечатление.

Ема прехапа горната си устна, изпитвайки неочаквана ревност. Като че ли всяко момче в училище си беше падало по Сътън. Нима и Итън беше сред тях? Тя знаеше, че е абсурдно да ревнува от мъртвата си близначка, но понякога се чудеше дали Итън е намирал нещо в Сътън, което не откриваше в нея.

— Има ли още нещо в нея, което да ти е направило впечатление?
— попита тихо тя.

— Казах ти всичко. — Итън сплете пръсти с нейните. — Искаше ми се да знам повече.

Ема тихо въздъхна.

— И аз.

— Сътън! — извика Габи. Двете с Лили се изкачваха между пейките, облечени в еднакви тениски с надпис „ФЕНКИ НА ХОЛИЪР“. На няколко крачки след тях се виждаха Шарлът, Мадлин, Теър и Лоръл.

Теър беше облякъл стария си футболен суичър. По ирония на съдбата номерът му беше тринайсет.

— Здравсти! — извика Ема и им махна с ръка. Трябваше само да погледне децата, които седяха до нея, и цялата групичка момчета и момичета се надигна и се премести на няколко пейки по-надолу, без да задава въпроси. Беше истинско безумие да притежава такава власт, особено след като в предишния си живот тя щеше да е от онези, които щяха бързо да се изнесат.

Итън наблюдаваше приятелите ѝ, които се изкачваха между пейките.

— Нека играта започне — промърмори той под носа си.

Лили първа стигна до върха и се обърна, показвайки гърба на розовата си тениска. На него имаше надпис „РАЗОРЕТЕ ТРЕВАТА!“.

— Харесва ли ти? Направиха ни ги по поръчка.

— В училищния магазин няма такива неща — додаде Габи. Тя носеше същата тениска, само че в яркожълто.

Мадлин се настани до Итън.

— Здравсти, поете — каза тя, смушквайки го в ребрата.

Ема избягна погледа на Теър, като се молеше да не сяда на празното място до нея, но за нейно голямо раздражение той се настани точно там и я поздрави. Ема стисна ръката на Итън, сякаш искаше да му каже, че всичко е наред. За щастие той отвърна на стискането и леко ѝ се усмихна.

Лоръл изгледа кисело Теър и Ема и седна от другата му страна.

— Как е най-голямата фенка на „Холиър“? — попита Теър, щипвайки Ема по ръката.

— Ами, все още мърдам — отвърна тя и веднага осъзна, колко тъпо е прозвучало това.

Теър я изгледа строго.

— Нали сега няма да викаш за „Холиър“, след като не участвам вече в отбора? Аз лично се надявам „Уилър“ да спечелят.

Ема се намръщи добродушно.

— Предател.

Теър се разсмя гръмогласно и погледна Ема с проблясващите си, немигащи лешникови очи. Тя почувства как пръстите на Итън се изплъзват от ръката ѝ.

Аз също се почувствах леко наранена. Теър гледаше близначката ми по същия начин, както гледаше мен в спомените ми за времето, прекарано заедно с него. Искаше ми се да сложа ръце на раменете му, да го накарам да види мен, а не Ема. Ако наистина ме обичаше толкова, как може да не усети, че момичето, в което се е влюбил, не е това, което седи до него?

Шарлът измъкна една огромна широкопола червена шапка от чантата си и я нахлупи ниско на главата си. Мадлин я погледна и се изкиска.

— Какво правиш?

Шарлът придърпа ръба на шапката напред.

— Писна ми всички да ме зяпат заради тъпия номер на Подлата четворка. Тад Фелпс дори се осмели да ме попита кой от всичките сутиени е моят. Седем души вече не са ми приятели във Фейсбук и в часа по дебати никой не се страхуваше от мен. Преди, когато излезех на подиума, всички навеждаха погледи и никой не искаше да спори с мен от страх, че може да им отмъстя с някой номер. Днес едно момиче постави под въпрос правото ми да използвам фразата „морални

ценности“, предвид, цитирам, „скорошния вандалски акт срещу училищната собственост“.

Ема огледа пейките и наистина, поне петнайсетина души гледаха към членовете на „Игра на лъжи“ и си шепнеха ядосано.

— Очевидно организирането на парти не е достатъчно. Трябва да докажем, че не сме го направили ние — рече Шарлът.

Лоръл въздъхна драматично.

— Не мога да повярвам, че го казвам, но всъщност ми се иска училището да имаше охранителни камери. Те щяха да покажат на всички, че извършителките не сме ние.

Итън вдигна глава с колебливо изражение на лицето.

— Знаете ли, на ъгъла до училището има улична камера.

Лоръл присви очи.

— И какво?

— Ами веднъж ме глобиха за минаване на червено на светофара и заедно с фиша ми изпратиха и снимка. На нея се виждаше входът на училището. Може би камерата е успяла да заснеме и вандалския акт. — Итън сви рамене.

— Сериозно? — Очите на Мадлин грейнаха, но после видимо посърна. — Но как изобщо ще получим достъп до тези кадри?

Итън облиза устните си.

— Ами... записите от камерата отиват в един онлайн сайт, а аз съм доста добър с компютрите. Тогава, тъъ, хакнах сайта, за да видя, дали няма да успея да изтрия фиша. — Бузите му видимо почервеняха. — Не можах, но забелязах, че пазят архив с видеоматериалите. Паролата сигурно е сменена, но ако поработя върху това известно време, мисля, че ще намеря начин да се вмъкна отново.

— О, боже мой, това е страхотно! — изписка Шарлът.

— Много яко, Итън — рече Мадлин с възхищение. — Нямах представа, че те бива в това.

Момичетата ликуваха и се усмихваха. Само един човек изобщо не изглеждаше доволен — Теър. Той не отместваше поглед от терена, макар играта да не беше започнала все още.

— Като че ли е кой знае колко трудно да се сдобие човек със запис от камерите — промърмори той под носа си така, че само Ема да може да го чуе. Тя се престори, че не го е разбрала.

Момичето се обърна към Итън.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — Последното нещо, което искаше, бе Итън да си навлече неприятности заради това, че се опитва да накара приятелките на Сътън да го харесат.

Итън сви рамене.

— Не е кой знае какво, честна дума.

Внезапно нечия сянка падна върху Ема. Едно момиче с тъмна, къдрава коса, вързана на странична опашка, стоеше до нея. Оскъдните жълти панталонки една покриваха слабите му бедра, а очертанията на сутиена му се подаваха изпод бялата тениска. На Ема ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че това е една от членовете на Подлата четворка — Бетани някоя си.

— Здравсти, Итън — рече Бетани, без да отмества поглед от него.

Итън се изчерви. Очевидно не беше свикнал да е обект на внимание.

— Тъъ, здрасти?

Завъртях очи. Бях мъртва и общо взето без спомени, но дори аз знаех, че с първокурснички никога, ама никога не се разговаря. Преструваш се, че си твърде зает, за да забелязваш съществуването им, дори да са ти роднини.

— Какво ще правиш този уикенд? — попита Бетани.

Мадлин и Лоръл се ококориха. Лили и Габи бяха извадили телефоните си и пръстите им танцуваха по клавиатурите.

— Ами... — Итън млъкна и погледна към Ема.

Тя едва се сдържа да не се разсмее.

— Ще бъде с мен — отвърна на момичето и хвана Итън под ръка.

Мадлин се наведе напред.

— Защо? Да не би майка ти да ти търси бавачка?

Бузите на Бетани станаха аленочервени. Тя се обърна и се върна при приятелките си, които веднага я заобиколиха и започнаха да си шепнат.

Шарлът поклати глава.

— Определено трябва да се сдобием с онези кадри.

— Съгласна съм — отвърна Ема. — Тези мацки трябва да си го получат.

— Смятай го за сторено — рече Итън.

— Нашият герой — пропя Мадлин.

Теър изглеждаше все по-ядосан. Той се наведе напред и погледна към Итън.

— Ландри, ти кога се превърна в най-якия тип?

За секунда Итън като че ли се почувства като в небрано лозе, но след това си пое дълбоко дъх и отговори спокойно:

— Предполагам, че след като започнах да излизам с най-готиното момиче в училище.

Теър погледна към Ема така, сякаш я виждаше за пръв път тази вечер.

— Да, тук няма спор — рече замислено той.

Седящата до него Лоръл се задави с диетичната си кола. Теър веднага се обърна към нея и я потупа по гърба.

— Добре ли си?

Лоръл закима, но няколко секунди не можеше да си поеме спокойно дъх.

— Ще ми донесеш ли вода? — попита го тя с насълзени очи.

— Разбира се. — Теър се изправи с усилие и закуцука надолу покрай пейките.

Лоръл продължи да кашля, докато той не се изгуби от погледа ѝ, след което спокойно отпи от кутийката си, стрелвайки Ема с поглед, сякаш искаше да ѝ каже „Ти не си единствената, която може да го накара да я следва като кученце“.

Но аз забелязах още нещо в този поглед. Предупреждение. Стой далеч от него, иначе...

10. ДИМЯЩА ИЗНЕНАДА

Хората от квартала на семейство Мърсър приемаха футболния отбор на „Холиър“ твърде на сериозно. След победата на училището улиците се напълниха с бибипкащи коли, а семейство Уесмън, които живееха две къщи по-нататък, опънаха над гаража си банер на „Холиър“.

Ема спря пред къщата и чу как телефонът ѝ изписуква. Итън ѝ беше пратил есемес.

Беше неочаквано забавна вечер, пишеше той. Или в новинарския стил на Ема: „Срамежливоц удря джакпота по време на футболна среща“.

Ема се изчерви от удоволствие, че Итън е харесал навика ѝ да си измисля новинарски заглавия и дори е започнал да пише свои. *Не беше зле, нали?*, отвърна тя, изпълнена с топлина. С изключение на лекия сблъсък с Теър, Итън се беше представил блестящо: беше успял да очарова приятелките на Сътън и дори успя да пусне две безумно смешни шеги. А по начина, по който Мадлин и Шарлът я бяха изгледали след края на играта, Ема бе разбрала, че те са го приели. Тя се радваше, че Итън също ги е харесал.

Ема угаси двигателя и се огледа. За нейна изненада беше изпреварила Лоръл, въпреки че първо беше минала да остави Итън у тях. Колите на господин и госпожа Мърсър също не се виждаха и макар автомобилът на баба Мърсър да беше паркиран пред гаража, къщата беше тъмна.

Тя влезе във фойето и опипа стената, за да намери ключа за лампата. Стъпките ѝ отекнаха шумно в тихата къща. Ема отиде в кухнята, осветена от лунните лъчи, които хвърляха дълги сенки върху дървената маса. Тя се беше прибирала безброй пъти в празни домове, но къщата на Мърсърви изглеждаше странно празна и самотна тази вечер. Момичето се сепна, осъзнавайки колко е свикнала да бъде посрещана с топлина „здравей“ на госпожа Мърсър.

Ема се нареди да запали лампата, когато зърна оранжевия проблясък на цигара в задния двор. Пулсът ѝ се ускори. Няколко седмици по-рано, когато Итън я беше завел на откриването на галерията, двамата седяха откън на една пейка и тя забеляза тъмна фигура, която пушеше наблизо и чуваше всяка тяхна дума. Фигурата беше изчезнала преди Ема да успее да види кой е.

Тя подсвирна на Дрейк. Скоро чу как лапите на грамадния дог пошляпват по пода в кухнята. Дрейк я погледна с големите си очи. Тя го побутна с треперещи ръце към задната врата — колкото и нервна да се чувстваше покрай голямото куче, толкова повече се страхуваше от пушача навън.

— Хайде, момче — прошепна му тя, докато отваряше плъзгащата се врата. Сърцето ѝ подскочи, щом зърна тъмната фигура, която се беше излегнала в един от шезлонгите. Към дърветата се понесе димно облаче, което изглеждаше също толкова зловещо, колкото и свития пръст на вещицата.

— Сътън? — разнесе се познат хрипкав глас.

Ема примигна; очите ѝ бавно привикваха към тъмнината.

— Бабо. — Тя пусна каишката на Дрейк и той тръгна към другия край на поляната, за да подуши един храст азалии.

— А кого очакваше да видиш? Бог? — Баба Мърсър размаха ръката си, с която държеше цигарата, приканвайки Ема да се приближи. — Седни. — Баба Мърсър ѝ направи място на тъмнозеления шезлонг.

Ема неохотно седна. За нейна голяма изненада баба ѝ подаде пакет „Меритс“.

— Искаш ли да запалиш?

Ема сбърчи нос. Винаги бе мразила миризмата на цигарения дим. Но дали Сътън щеше да приеме?

— Малко ми е възпалено гърлото — излъга тя. След това вирна глава. — Защо не си с мама и татко?

— Те излязоха със семейство Финч — отвърна бабата на Сътън и направи гримаса. — Толкова ми е трудно да търпя тези хора. Винаги се опитват да ме уредят с овдовелия баща на тази ужасна жена. Може да съм стара, но мога сама да си уреждам срещи, много благодаря.

Жената стисна цигарата между сбръчканите си пръсти и погледна към Ема.

— И такаааа — рече бавно тя, разтягайки думите. — Наистина ли няма да кажеш нищо за моя... как го нарече последния път? „Гаден навик, който ще те убие и преждевременно ще състари кожата ти?“

Ема се изсмя на глас. Звучеше точно като нещо, което би казала близначката ѝ — освен това се зарадва, че Сътън също не е пушачка.

— Не. Обърнах нова страница. Живей и остави и другите да живеят. Или в твоя случай живей, докато пушенето не те убие — каза тя с крива усмивка.

Баба Мърсър изтръска цигарата си на чашата, която използваше вместо пепелник.

— Това ми стига. И така, Сътън, докъде я докара с търсенето на колеж? — Тя кръстоса краката си. — Смяташ ли изобщо да ходиш в колеж догодина?

— Ами... — запъна се Ема. Нещо в този въпрос ѝ подежда като удар в стомаха и изведнъж усети, че ѝ е адски трудно да диша. Тя не беше открила нищо в нещата на Сътън, което да ѝ подсказва за посещения в колежи или кандидатствания. Сестра ѝ имаше невероятни възможности, а не се беше възползвала от тях.

Хей, не всички хора са родени да ходят в колеж. Може пък да съм имала планове да стана голяма холивудска актриса.

— Просто гледам да не прибързвам — каза най-накрая Ема. — Но кандидатствах в доста добри училища.

— Нима? — попита баба Мърсър, повдигайки побелялата си вежда. — Смяташ ли да останеш в Аризона?

— Аризонският университет е добър — отвърна тихо Ема. Всъщност докато живееше във Вегас, Аризонският университет бе един от колежите, в които, смяташе да кандидатства. Там се предлагаха много стипендии, а тя харесваше журналистическата им програма. Но отдавна беше изпуснала всички срокове за подаване на документите за стипендии. Щеше ли някога да се върне към предишния си живот? Или щеше да кандидатства като Сътън Мърсър? Можеше ли да постъпи така? Да живее в стаята на Сътън и да ходи в нейното училище беше едно, но да кандидатства в университет за сметка на семейство Мърсър, да продължи да се представя за Сътън и там, беше нещо съвсем различно. Не можеше да понесе мисълта, че разследването на убийството на сестра ѝ щеше да продължи толкова дълго.

Баба сбърчи нос.

— Искаш да кажеш, че Аризонският университет има доста сестринства. Животът не е само купони, да знаеш.

Ема заби поглед в сандалите си.

— Знам, вярвай ми.

Баба Мърсър угаси цигарата в облегалката на шезлонга със замислено лице.

— Баща ти обичаше да купонясва — каза тя и въздъхна. — По сърце е калифорнийско момче. Но когато се преместиха в Тусон, двамата с майка ти доста се кротнаха. — Тя изсумтя. — Разбира се, работата му си заслужаваше.

— Преди Тусон са живели в Калифорния? — попита Ема, неспособна да скрие изненадата си. Семейство Мърсър не бяха споменавали никога за това, а и бяха толкова сраснали с тукашната общност, че Ема просто беше предположила, че винаги са живели тук.

Баба я изгледа странно.

— Естествено, че са живели. Преместиха се тук малко след като те осиновиха.

— О, да. Пфу — рече Ема тихо. Толкова й беше странно да си мисли, че някога са имали съвсем различен живот.

Баба въздъхна.

— Толкова ми е трудно, че не живеят на две крачки от дома. Така се забавлявахме, докато Сътън беше още жива.

Сърцето на Ема спря. Правилно ли беше чула старата жена?

Зачаках със затаен дъх. Баба беше казала Сътън. Аз.

— Сестра ми обожаваше бебетата — продължи баба Мърсър и тънките й устни се разтегнаха в усмивка. — Особено много обичаше теб. Трепереше над теб. Наричаше те с всякакви умилителни имена.

Очите на Ема шареха напред-назад, докато постепенно осъзнаваше смисъла на думите. Сътън, за която говореше баба, не беше нейната близначка. Сътън беше кръстена на сестрата на баба Мърсър.

Баба взе чашата си с мартини и отпи от нея.

— Ако живеехме по-близо един до друг, щях да те наглеждам по-добре — и да те държа встрани от неприятности. Родителите ти винаги са били твърде снизходителни. Още няколко уикенда с мен щяха да ти избият глупостите от главата. — Тя погледна към Ема. Но само след

миг погледът ѝ омекна и тя положи ръка върху нейната. Ема се усмихна, изненадана от този мил жест.

Баба ѝ сви устни, сякаш искаше да каже още нещо, но не можеше да намери подходящите думи.

— Както и да е — каза тя със сериозен глас и дръпна ръката си.

— Какво и да е — повтори Ема, смутена.

Дрейк надигна глава и погледна към вратата, изскимтявайки тихо. Ема се обърна рязко. Лоръл стоеше зад плъзгащата се врата, която водеше към кухнята, и ги гледаше.

Баба Мърсър ѝ махна.

— Очевидно сестра ти се е прибрала.

След като вече беше забелязана, Лоръл махна небрежно и се отдалечи. Миг по-късно лампата в стаята ѝ светна.

Баба Мърсър изцъка и угаси цигарата си.

— Дано Лоръл не ме е видяла, че пуша. За разлика от теб тя не може да пази тайна.

Ема гледаше как сянката на Лоръл се движи из стаята ѝ.

— Всъщност Лоръл си има своите тайни — промърмори тя. — Ще се изненадаш, ако разбереш на какво е способна.

Като например да убие собствената си сестра, помислих си мрачно аз.

11. ГОРЕЩА СРЕЩА

На следващата вечер Ема стоеше на паркинга на „Клейтън Ризорт“. Всичките ниски, ултрамодерни тухлени сгради светеха на фона на тъмната планина. Около нея се простираше леко хълмистото, невъзможно зелено игрище за голф, а знаменцата му се поклащаха на лекия ветрец. Няколко пръскачки се включиха едновременно и започнаха да поливат тревистите площи. Двама плувци се поклащаха във водата в дълбокия край на басейна с форма на подкова и тихо разговаряха. Всичко изглеждаше толкова романтично и изискано, всеки детайл изглеждаше точно на мястото си.

Чу трясък зад гърба си и когато се обърна, видя как Шарлът, Мадлин и близначките Туитър слизат от джипа на Мадлин.

— Винаги съм казвала, че номер се планира най-добре докато се промъкваме в чужд имот — прошепна Лили, подсмиввайки се. Розовият ѝ бански се подаваше под твърде впитата ѝ бяла блузка, а под мишницата си тя носеше лилава плажна кърпа.

Леко изнервена, Ема приглади с ръка светложълтата туника, която беше намерила в гардероба на Сътън. Момичетата бяха планирали свръхсекретната сбирка на клуба „Игра на лъжи“ за тази вечер, но за да я осъществят, трябваше да влязат тайно в собствеността на курорта, за да стигнат до горещия минерален извор. Човек би си помислил, че досега би трябвало да е свикнала да нарушава закона, но навиците на добро момиче умират трудно.

Моите нерви също бяха опънати, но по друга причина. Това място ми беше познато от един от спомените ми. Приятелките ми бяха минали оттук, за да ме завлекат до багажника на колата в онази нощ, в която бяха направили фалшивото клипче за смъртта ми, същата нощ, когато Лоръл едва не ме беше задушила до смърт. Бях приела този номер просто за глупава шега, но сега започвах да се замислям. Дали Лоръл не се беше упражнявала за по-късно?

Мадлин отпи от бутилката с минерална вода, докато Габи и Лили забързаха напред.

— Вече ми хрумнаха адски много добри идеи — извика Габи през рамо.

— Трябва да се погрижим за всичко, което включва един бал — избъбри Лили. — Със сигурност ще ни трябва купа с пунш и торта. Както и да накачим тонове лентички със знаменца.

Шарлът, която беше увила тялото си с хавлиена кърпа, се спря внезапно и хвана Ема за ръката.

— Къде е Лоръл? Мислех, че ще дойде с теб.

Ема сви рамене.

— Преди да тръгна, минах през стаята ѝ, но тя не беше там.

Мадлин настръхна.

— Обзалагам се, че е с брат ми.

Ема реши, че Мадлин е права. Цял ден се беше опитвала да хване Теър насаме, за да го попита колко време е останала с него Лоръл в болницата, но всеки път, когато го виждаше, той беше с нея.

— Ауууу — пропя Габи. — Може би ще му се отрази добре да има приятелка.

— Особено, ако е една от нас — додаде Лили.

Мадлин бутна настрана едно клонче; Ема рязко се наведе, за да го избегне, когато то рязко се върна назад към лицето ѝ.

— Точно сега Теър не се нуждае от приятелка. Първо трябва да се оправи.

— Да се оправи? — повтори Лили. — Какво имаш предвид?

Мадлин рязко млъкна. Теър беше казал на Ема, че е лежал в рехабилитационна клиника, но извън семейството тя бе единствения човек, който знаеше за това.

Освен ако не беше казал и на Лоръл...

— Имам предвид крака му — отвърна със запъване Мадлин. — Трябва да го излекува. — И това беше всичко.

— Пристигнахме! — пропя Габи, проправяйки си път през клоните. Пред тях се появиха равните червени скали. Три басейнчета с размерите на джакузи, бяха пълни с минерална вода, която бълбукаше примамливо.

Когато се огледах, усетих как ме изпълва страх. Да, това си бяха точно изворите. В онази нощ се ядосах на Лоръл заради това, че

носеше огърлица, която бе същата като медальона ми, сякаш се опитваше да копира стила ми. По-късно тя ми каза, че си го е сложила само за да предизвика скандал, но очевидно не се домогваше само до стила ми. Тя искаше живота ми.

Мадлин съблече през глава туниката си и седна на скалата до басейна. Шарлът се приближи колебливо до димящата вода, без да сваля кърпата си. Ема и близначките Туитър също се съблякоха и оставиха дрехите си на купчинка. Лили потопи палеца си във водата и обяви, че температурата е идеална. Когато се плъзна вътре, тя затвори блажено очи и изхъмка. Ема също се потопи във водата и топлината я обгърна. За миг цялото ѝ напрежение се изпари.

— Добре, време е да изготвим план за партито — каза Габи, докато нагласяше златистата катарамата на банския си. — Значи ще изпратим покани по имейл на всички, които са важни в „Холиър“?

— С изключение на четирима души, които не искаме да виждаме — каза Мадлин. Тя плъзна ръце по водата, създавайки мънички вълнички.

— Може да поканим някои готини ученици от „Уилър“ — предложи Лили.

— Като момчетата от футболния отбор. — Гласът на Шарлът, която седеше на ръба на басейна и беше потопила само краката си в него, звучеше възбудено.

— Със сигурност. — Ема забарабани с пръсти по скалата. — Ако го организираме в училище, как ще успеем да влезем, след като заключат входа?

— Ами както успяхме предишния път? — рече Шарлът. Когато Ема я изгледа безизразно, тя додаде: — Номерът с фламингото и градинския гном?

— А, да — каза Ема, припомняйки си смътно клипчето.

— Ще залепим с тиксо ключалката, преди да свършим училище — обясни Мадлин.

— Ами музиката? — попита бързо Ема.

За миг всички се умълчаха, мислейки усилено. От дърветата се донесе чуруликане. Минералният извор беше толкова изолиран, че всеки звук отекваше силно в нощта.

— Бих могла да направя плей листа — каза Лили.

— Не мисля, че това ще свърши работа — поклати глава Ема. — Трябва ни истински диджей. Да го направим както трябва.

— Танк ще се справи — предложи Шарлът. — Той ми дължи една услуга. — Тя погледна многозначително към Ема.

Порових в спомените си за някой на име Танк, но не намерих нищо, а и Шарлът не се доизказа.

— Ами ако Подлата четворка реши да се натресе на партито? — попита Ема.

Лили изкриви устни.

— Можем да накараме всеки да показва поканата си на входа.

— Или можем да си наемем бияч — предложи Шарлът. — Да направим всичко супер шик, дори да си опънем кадифено въже. Обзалагам се, че пичът, който работи в „Плюш“ ще се навие срещу определена сума.

— Знаете ли, може би ще е по-добре, ако Подлата четворка наистина се домъкне. — Очите на Мадлин проблеснаха. — Може би ще поискаме да им скроим номер в мига, щом минат през вратата.

— Номер в номера! — Шарлът плесна с ръце. — Харесва ми!

Ема прехапа устни. Искаше ѝ се този номер да не включва подигравка с някого. Но пък Подлата четворка им беше докарала големи неприятности — а Бетани беше поканила Итън на среща пред очите ѝ.

— Като става дума за партита — рече тя с намерението да смени темата. — Вие, мацки, решихте ли какво ще носите на рождения ден на баща ми в събота?

Лили се приближи до Ема във водата и я прегърна през рамо.

— Може пък да дойда с този бански. Да шокирам малко старците.

Момичетата се изкискаха. Внезапно наблизко се чу шумолене и всички млъкнаха.

Очите на Мадлин се разшириха.

— Какво беше това?

Габи се измъкна наполовина от водата.

— Ами ако е охраната?

— Не може пак да ме арестуват! — проплака Лили.

Ема усети как настръхва. Шумоленето се приближаваше. Тя различи две фигури, които си проправяха път през храсталака. Чу се

тихо изпискване и на скалата се появиха Теър и Лоръл.

— Боже! — избъбри Лили и ги изпръска с вода. — Изкарахте ни акъла, идиоти.

— Извинявайте! — пропя Лоръл със самодоволна усмивка. Тя държеше Теър за ръката. — Просто се разхождахме наоколо. — Докато казваше това, тя гледаше право в Ема. — Извинявайте, че закъсняхме.

— Да, извинявай, Мадс — додаде Теър, поглеждайки към сестра си.

Мадлин стоеше с каменно изражение на лицето.

— Защо не отговаряше на обажданията ми?

Теър примигна.

— Не съм ги чул, сигурно.

Мадлин изскочи от басейна и грабна телефона на Теър от джоба му.

— Дори не си го включил! — изписка тя.

— Съжалявам! — отвърна Теър, вдигайки отбранително ръце.

Мадлин не каза нищо. Всички се умълчаха и се спогледаха смутено. Лоръл пусна брезентовата си чанта на скалата, преструвайки се, че не забелязва напрежението. Тя съблече бялата си рокля и остави върху чантата тъмносинята си кърпа.

Теър махна с ръка и съблече черната си тениска. Гърдите му бяха гладки и загорели, а мускулите на корема му изпъкваха. Ема се усети, че го зяпа и бързо извърна поглед. Оказа се изненадващо трудно да не гледа Теър — той беше наистина великолепен.

— Ъм, аз си мислех, че това е събиране по женски — рече Шарлът, когато той седна на ръба на басейна.

Теър повдигна вежди.

— Да не би да говорите за нещо свръх секретно?

Ема повдигна рамене.

— Може и така да се каже и...

— О, я стига. — Лоръл завъртя очи. — Теър може да научи. И без това ще бъде поканен. — Тя се сгуши до него, без да сваля очи от Ема. — Но пък какво беше онова нещо, което винаги казваш, Сътън? Ако ти кажа, ще трябва да те убия?

Внезапно на Ема ѝ стана ужасно горещо. Не ѝ харесваше да стои тук и да говори с Лоръл за убийства, дори на шега. Не беше сигурна дори дали ще издържи да стои в един и същ басейн с нея. Без да ѝ

отговори, тя излезе на брега и уви тялото си в голямата плажна кърпа. Хладният вечерен въздух успокои пулса ѝ и тя тръгна по една от пътеките, дишайки дълбоко, за да се успокои.

Ема седна до един голям камък и погледна към нощното небе, чудейки се още колко време ще успее да издържа на това. Нуждаеше се от доказателство срещу Лоръл, нещо, което да може да отнесе в полицията.

— Сътън?

Ема се извърна рязко. Пред нея стоеше Теър и мократа му кожа проблясваше. Беше се задъхал, сякаш беше тичал, за да я настигне. Ема се стараше да не гледа към стегнатия му корем. Тя реши, че ще е по-добре да не гледа и мускулестите му ръце.

— Теър? — разнесе се гласът на Лоръл в далечината. — Къде отиде?

— Ей сега се връщам — извика Теър и в гласа му се долови раздражение. Той погледна загрижено към Ема. — Добре ли си?

— Добре съм — отвърна тя, забила поглед в земята, опитвайки се да събере смелост. Това беше шансът ѝ да го попита. — Ами ти? Забавляваш ли се с Лоръл?

Той се намръщи.

— А теб какво те интересува?

Ема зяпна изненадано.

— Извинявай. Просто се опитвах да поддържам разговор.

Широките му рамене се напрегнаха.

— Не разбирам, Сътън. — Той бавно поклати глава. — Опитвам се да продължа. Но е... — Гласът му заглъхна, отнесен от лекия вечерен бриз. — Направо не издържам да те гледам с Ландри — рече най-накрая той. — Иде ми да го убия.

О, Теър, прошепнах аз; толкова ми се искаше да може да ме чуе. Толкова ме болеше, че стоях съвсем близо до него, а не можех да му обясня какво изпитвам към него, дори сега. И като че ли умирах отново при мисълта, че според Теър чувствата ми към него за изстинали.

Студеният въздух накара Ема да потрепери във все още мокрия си бански.

— Съжалявам — беше първото нещо, което успя да промълви. Не можеше да си представи как изглежда това отстрани — преди Теър

да изчезне, Сътън е била влюбена в него. В последната им нощ заедно го блъска кола, а когато се връща, Сътън вече е с някой друг. Ема се чувстваше ужасно заради мъката, която му причинява, но просто не можеше да продължи връзката си с него оттам, откъдето е била прекъсната.

— И... съжалявам, че не бях с теб в болницата онази нощ — додаде тя. — Отдавна искам да ти го кажа. Разбирам защо трябваше да се обадиш на Лоръл, но въпреки това смятам, че трябваше да бъда аз...

Теър се намръщи.

— Нямам значение. Това вече е минало.

— Въпреки това се чувствам ужасно. — Откъм минералния басейн се чу плясък и кикот. — Лоръл поне остана ли с теб през цялата нощ? — попита настоятелно Ема. — За да не преживяваш сам всичко това?

Теър се изсмя, но лицето му се изкриви от гняв.

— Наистина ли смяташ, че съм чак такъв бълзливек? Не беше нужно Лоръл да стои и да ме държи за ръката.

Ема примигна. Искаше ѝ се да чуе нещо по-конкретно.

— Значи... тя не остана с теб?

Теър поклати глава.

— Тръгна си малко след като ме остави там. Каза, че искала да си поговори с теб. Беше бясна, сякаш бе готова да те убие. Никога не съм я виждал такава.

Ема положи всички усилия да не ахне. Думите на Теър бяха достатъчни, за да докажат вината на Лоръл.

— Мили боже — прошепна тя.

Думите нахлуха в главата ми, носейки със себе си ужасяваща празнота. До този момент не бях осъзнавала, колко отчаяно ми се искаше Лоръл да се окаже невинна. Тя беше по-малката ми сестра, момичето, с което бях отраснала, което някога считах за най-добрата си приятелка. Но думите на Теър ме лишиха и от последната капчица надежда. Онази нощ тя не е била с него и не се е върнала в къщата на Ниша. Трябваше да приема истината. Моята сестра Лоръл ме беше убила — заради едно момче.

Някой се закашля. Ема се обърна и видя нечия фигура, която стоеше в края на пътеката. Очите на Лоръл проблеснаха в тъмното.

— Ето къде си бил — каза тя. Гласът ѝ вече не беше ласкав, а равен и студен.

Ръцете на Ема настръхнаха. Какво ли беше успяла да чуе Лоръл?

— Ние п-просто разговаряме — заекна тя.

— Да — добави Теър. Погледът се местеше между двете момичета. Очевидно не беше сигурен на чия страна да застане.

Лоръл ги гледаше втренчено. След това вдигна нещо във въздуха. Едва след примигването на светкавицата Ема осъзна, че това е било фотоапарат. После Лоръл се обърна и закрачи към басейна.

— Ела при мен когато си готов, Теър — извика тя.

Ема и Теър я изпратиха с погледи, а моето сърце се сви, докато гледах героите в тази трагедия: момчето, което обичах, близначката, с която така и не се бях запознала и сестрата, която ми беше отнела и двамата.

12. НА ПИСТАТА

На следващата сутрин, в часа по физическо, Ема и група момичета правеха обиколки спортно ходене по пистата, вместо да играят хандбал с момчетата. Всяко момиче вървеше достатъчно бързо, за да не привлича вниманието на учителя, но същевременно достатъчно бавно, за да не се изпоти и да развали грима си.

Ема се опита да се заслуша в безкрайното бърбрене за плановете през уикенда, за разочарованието от отмяната на бала и за завръщането на Теър в училище, но не можеше да се концентрира. Предишната нощ почти не беше спала, усещайки остро присъствието на Лоръл само на няколко метра по коридора.

Едва когато стигна до завоя и видя, че Гарет се качва в колата си, която беше оставил на паркинга, тя се разсея за миг. Защо добро момче като Гарет си тръгва от училище по средата на втория час? А още по-странно бе, че на пасажерската седалка седеше Ниша. Не беше ли казала тя, че вече не са заедно?

Знаех си, че примирието между Ема и най-големия ми враг изглеждаше твърде хубаво, за да е истина.

Няколко второкурснички минаха покрай Ема и в носа я удари миризмата на лосион против изгаряне и парфюм.

— Здравсти, Сътън! — извика Клара някъде от средата на групичката. Ръкавите на тениската ѝ бяха навити нагоре и разкриваха загорелите ѝ рамене.

— Здравсти — отвърна разсеяно Ема и се отдръпна от оградата. Не искаше никой да я види как гледа към Гарет и Ниша. Оставаше ѝ само няколко клюкарки да решат, че не е забравила Гарет и да започнат да разпространяват слухове из училище.

Внезапно Ема забеляза Итън, който седеше на една от пейките в другия край на игрището и зарадвано се затича към него.

— Здравей, непознати — пропя тя в ухото му, полагайки ръце върху раменете му. — Да не би някой да е избягал от час? Мислех, че

сега имаш английски.

Итън се обърна рязко. Когато Ема видя студеното му изражение, тя отстъпи назад.

— Малко съм зает в момента.

— К-какво има? — заекна Ема.

Итън се извърна настрани и погледът му се зарея над игрището.

— Итън? — попита тихо Ема. Но той просто си седеше там и избягваше погледа ѝ.

Край тях минаха група ученици, които хвърляха скришом погледи към Ема и Итън. Ема веднага залепи изкуствена усмивка на лицето си, защото не искаше да разберат, че двамата се карат.

Най-накрая Итън извади мобилния си телефон и с въздишка го показва на Ема. Тя погледна към тъмната, замазана снимка на екрана. След миг осъзна, че това са тя и Теър, които разговарят на пътеката. Сърцето ѝ се сви. И двамата бяха по бански и ръцете им почти се докосваха.

В този миг тя осъзна, че Лоръл е изпратила снимката.

— Не разбираш ли? — прошепна Ема. — Тя се опитва да ни раздели, защото ревнува.

Или се опитва да ти изпрати послание, помислих си аз. Чула е за какво разговаряхте двамата с Теър. Спри се, докато все още имаш преднина.

Итън остави телефона да падне от ръцете му.

— Да не би да я е обработила с фотошоп? Защото вие двамата изглеждате така, сякаш сте на романтична среща.

— Попитах го за нощта, когато е умряла Сътън — отвърна Ема. — Няма да повярваш какво научих.

Внезапно се разнесе трясък и металните препятствия, които треньорът се опитваше да сглоби на трасето, се разпиляха по земята. Ема преглътна тежко. Намираха се на твърде открито място. Някой можеше да ги чуе.

— Ще повървиш ли с мен? — попита тихо тя. За миг Итън просто остана на мястото си, сякаш се канеше да откаже. Когато накрая стана от пейката, Ема въздъхна с облекчение.

Двамата тръгнаха по пистата, изпреварени от група ученици. Едва когато стигнаха до завоя край спортния салон, Ема го издърпа от червения асфалт и го вкара в малката стая, където се съхраняваха

спортните уреди и затвори вратата. Единствената светлина вътре проникваше през процепа покрай стената. Щеше да е романтично, ако Итън не стоеше в средата със скръстени ръце.

— Теър ми каза, че Лоръл не е останала при него цялата нощ — прошепна Ема и гласът ѝ прозвуча кухо под ниския таван. — Само го оставила в болницата. Той ми каза, че била адски ядосана на Сътън. Думите му бяха точно, че искала да я убие.

— Леле. — Итън тихо подсвири и като че ли забрави за гнева си. — Страхотна бъркотия.

— Как да успея да го докажа, преди да ми е направила нещо? — попита Ема. Погледна през процепа и видя двама ученици, които се бореха на тепиха. — Искане ми се всичко това да свършва. Нещата излизат изпод контрол. Освен това, че искам да открия убиеца на Сътън, имаш ли представа колко ми е дотегнало да се преструвам? Колко ми се иска отново да бъда себе си? Целият ми живот в момента е поставен на пауза. Онзи ден осъзнах, че няма да мога да отида в университета.

Лицето на Итън омекна.

— Знам — каза той и я прегърна.

Ема зарови лице в рамото му, чувствайки се по-добре.

— Значи не ми се сърдиш?

Итън сви рамене.

— Трудно ми е да мисля, че с Теър сте заедно.

— Знаеш, че харесвам теб — и само теб.

— Знам, наистина. Но ме дразни това, че не ме покани да дойда с вас. Много ми се иска да разбере къде се намира минералният извор.

— Ами аз вече знам къде се намира. — Ема го мушна игриво с пръст в гърдите. — И двамата с теб ще отидем скоро там — сами.

— Това ми прилича на среща — промърмори Итън.

— Нали не си се отказал да дойдеш на партито за рождения ден на баща ми в събота? — попита Ема. — Моля те, кажи ми, че не си. Не мисля, че ще успея да се справя с това без теб. Особено когато и Лоръл ще е там. Достатъчно ме подлудява мисълта, че ще се намирам през една стая от нея. Вече заключавам всяка нощ вратата и прозореца.

Итън се престори, че размисля.

— Предполагам, че ще дойда — отвърна той след миг. — Но само, ако си много, много послушна. И само ако ме запознаеш с тази

баба Мърсър.

— Направо ще се влюбиш в нея. — Ема завъртя очи. — Но мирише така, сякаш се къпе с „Шанел № 5“. И сигурно ще ти предложи цигара.

— Тогава ще гледам да не си забравя запалката — пошегува се Итън. — О, като говорим за възрастни дами, почти успях да разбия паролата на уличната камера. Доказателството, че не ти си организирала номера с онова дърво в двора, съвсем скоро ще бъде в ръцете на госпожа Амброуз.

— Благодаря ти! — Ема сплете драматично пръсти.

— Тогава клубът наистина ще се влюби в теб. Вече обмислят нов номер за бала, за да поставят Подлата четворка на мястото им.

Итън повдигна вежди.

— Нали нямаш намерение да причиниш нещо ужасно на тези момичета? Вярно, че са големи кучки, но знам много добре на какво сте способни вие от „Игра на лъжи“.

— Аз не съм от тях — напомни му Ема. — Може би номерът в номера, който ще им погодим на тайния бал, ще бъде прожектирането на записа на голям екран в гимнастическия салон. Така цялото училище ще разбере, че не сме го направили ние. А Подлата четворка ще трябва да отговарят за действията си.

Това ми се стори като добър номер — ефективен, но не жесток. Одобрявах.

Итън кимна.

— Това ме устройва. Камерата снима кадър по кадър, така че ще изглежда повече като прелистване на книга, а не като филм.

— Така дори е още по-добре. — Ема се облегна на вратата и се загледа в стената замислено. — Ако само имахме запис на убийството на Сътън. Това щеше доста да ни улесни живота, нали?

Лицето на Итън стана сериозно.

— Наистина ли смяташ, че Лоръл го е извършила?

— Да, наистина. Но това не означава, че полицията ще ми повярва.

— Някога претърсвала ли си стаята ѝ? — попита Итън.

Ема нацупи устни.

— Няколко пъти — на партито по случай рождения ден на Сътън — и тогава видях, че е записала инициалите на Теър в календара си на

датата, когато Сътън е умряла. — Момичето вдигна глава и се загледа в силуета на Итън. Знаеше ли Лоръл, че Теър ще се върне? Беше ли ги проследила до каньона Сабино, а след това бе прегазила Теър, докато се беше насочила към сестра си? — Но никога не съм ровила из чекмеджетата или шкафчетата. Предполагам, че трябва да опитам.

— Добре. — Итън се наведе и я целуна. — Кой знае, може пък на следващия бал да отида с Ема Пакстън.

— Може би — отвърна тя, изпълнена с надежда. Итън я хвана за ръката и двамата излязоха заедно от салона.

Докато лъчите на слънцето се сипеха върху тях, аз се чудех дали Ема някога ще получи своя хепиенд. След като разкриеше Лоръл, тя можеше да остане да живее със семейството ми, да остане приятелка с най-добрите ми приятелки и да отиде да учи в Аризонския университет на пълна стипендия заедно с Итън. Но пък аз знаех твърде добре, че не всички получават шанса да живеят дълго и щастливо.

13.

БАБА ЗНАЕ НАЙ-ДОБРЕ

— Сътън? — извика някой пред вратата на спалнята в петък вечерта.

Ема скочи от леглото на Сътън, където разглеждаше списъка със заподозрените в убийство, който беше започнала да попълва от деня, когато бе пристигнала в Тусон. Името на Лоръл, което се намираше на първо място, беше задраскано с дебел флумастер, но Ема го беше вписала отново най-отдолу, точно под вече задрасканото име на Теър, и го беше подчертала с три линии. Тъкмо когато затвори тетрадката и я пъкна под леглото, баба Мърсър надникна през вратата.

— Какво е това? — Възрастната жена присви очи и се загледа в нещо, което лежеше на пода.

Ема проследи погледа ѝ. Ъгълът на тетрадката се подаваше изпод бялата покривка на леглото.

— О, тъкмо си пишех в дневника — промърмори тя с безразличие и подритна тетрадката по-навътре.

Баба се облегна на касата. Както обикновено тя беше облечена в безупречен, ръчно ушит костюм от туид и носеше обувки с високи токчета. Червилото ѝ беше безупречно, а докато вървеше, косата ѝ дори не помръдваше. От дрехите ѝ се носеше съвсем лек мирис на цигарен дим. Ема се зачуди дали господин Мърсър наистина не го беше забелязал досега.

— Имаш ли да пишеш домашно?

— Всъщност не — отвърна Ема. — Приключих с всичко.

— Добре. Значи можеш да дойдеш с мен. — Баба Мърсър ѝ протегна ръка. — Партито на баща ти е утре и той ме помоли да свърша това-онова. — Тя се намръщи. — Всъщност не може да се каже, че ме е молил, но аз смятам, че трябва да се погрижа за някои неща. Знаеш ли, че майка ти изобщо не се е захващала със схемата за осветлението?

Ема отвори уста, но бързо я затвори. Според нея госпожа Мърсър беше планирала всичко до последния детайл. Тя звъня безброй пъти на доставчиците на храна, като допълваше и преправяше менюто. Бяха наели салса група и нощем госпожа Мърсър репетираше танцувалните движения, защото никога през живота си не беше танцувала салса. Ема смяташе за много сладко това, че жената влага такива усилия да направи партито за рождения ден на мъжа си специално. Но нямаше смисъл да спори с баба. Тя ѝ изглеждаше като човек, който прави всичко по своя начин, без „ако“ или „но“.

Зачудих се дали не съм взела от нея моя инат. Но след това си спомних: бях осиновена. Баба нямаше нищо общо с гените ми.

След няколко минути Ема вече беше облякла памучна рокля и беше обула обувки на ниски токчета — баба беше заявила, че дънките и тениската ѝ са твърде „мърляви“ за „Нийман Маркъс“ — и седеше на облечената в плюш пасажерска седалка в кадилака. А малко по-късно двете вече се разхождаха покрай щанда с парфюми в „Нийман Маркъс“. Носът на Ема започна да я смъди от различните миризми.

В главата ми се завъртя нов спомен. Вървах из „Нийман“ заедно с баба и бях много по-малка. Едно момиче от щанда на Есте Лаудър попита дали искам да ме гримира и баба ме настани на столчето.

— Това ще е нашата малка тайна — рече тя със заговорнически глас. Може би все пак тя не беше чак толкова лоша.

Възрастната жена свали кожените си шофьорски ръкавици.

— Очакваш ли с нетърпение рождения ден на баща си?

— Разбира се — отвърна Ема. — Ако не друго, поне ще се радвам мама отново да се успокои.

— Ще си доведеш ли кавалер? — попита баба, спирайки да подуши новия парфюм на Диор.

— Да — рече Ема.

— Да не е онова момче, което ти навлече всичките неприятности? — попита рязко баба Мърсър.

— Теър ли? Как разбра са него? — попита изненадано Ема. Теър беше тайното гадже на Сътън.

— Сестра ти ми каза преди няколко месеца — отвърна баба и се запъти към асансьора. — Каза, че на всички им е ясно. Освен това добави, че любовта ти към него е... ох, как точно се изрази? Маниакална, може би? Опасна.

Внезапно на Ема ѝ прилоша от миризмите на парфюмите. Защо ѝ е на Лоръл да разказва разни неща на баба за Сътън и Теър?

А моята любов към Теър не беше маниакална. Но тази на Лоръл беше.

— О — рече тихо Ема. — Не. Ще доведе някой друг. Казва се Итън Ландри.

— Добре — отвърна баба. — Защото, честно казано, мисля, че сестра ти ревнува малко. — Тя внезапно се спря пред рафта с шалове и хвана Ема за ръката. — Знам, че се държа твърде строго с теб, скъпа. И понякога съм твърде студена. Но просто искам най-доброто за теб. Искам да водиш най-добрия живот и се тревожа, когато чувам, че се замесваш в разни неприятности или се срещаш с неподходящите момчета, или не получаваш най-добрите оценки, на които си способна, или пък се карате със сестра ти. Просто искам да си в безопасност. Не искам да свършиш като... — Тя замълча и сви устни.

Ема се намръщи.

— Като кого?

През лицето на баба Мърсър премина сянка. На Ема ѝ се стори, че вижда страх. Но някъде до тях нещо изтрополя и тя се обърна. Някой беше съборил цял рафт с шалове. Продавачките бързо притичаха и започнаха да ги събират.

Когато баба се обърна към Ема, лицето ѝ отново беше спокойно.

— Честно казано, притеснявам се и за Лоръл. Само на мен ли ми се струва, или тя наистина е малко... разсеяна напоследък? Като че ли нещо ѝ тежи?

Ушите на Ема пламнаха.

— Ами може да се каже — промърмори тя повече на себе си, отколкото на бабата на Сътън.

— Знаеш ли какво е то?

Пот изби по тила на Ема и с крайчеца на окото си тя зърна проблясък от руса коса. Когато се обърна към вратата, тя беше убедена, че е зърнала някой, който бързо се е скрил.

— Нямам представа — отвърна момичето и преглътна.

— Добре. — Баба стисна чантата си под мишница и закрачи към асансьора. — Каквото и да е то, по всичко личи, че не замисля нещо добро.

Без майтап, помисли си Ема, докато вървеше след възрастната жена.

Вцепених се от леден страх. Едно нещо беше сигурно. Ема трябваше да претърси колкото се може по-скоро стаята на Лоръл и да сложи веднъж завинаги край на тази шарада.

14.

РАКЕТА ЗА ТЕНИС

Събота следобед Ема стоеше на метър от вратата на Лоръл, протегнала ръка към дръжката. От долния етаж се чуваха господин и госпожа Мърсър, които довършваха приготовленията за партито, но Лоръл не се виждаше никъде. Сигурно беше излязла с Теър.

Ема натисна бравата и влезе в стаята. Мирисът на парфюма на Лоръл я блъсна в лицето като топлинна вълна. Върху бюрото бяха поставени две свещи, заедно с чаша, пълна с моливи и снимка в рамка на пет диви мустанга, които препускаха по затревено поле. Хотелския ѝ вид контрастираше силно с колажа от снимки и тенис лентички, които Лоръл беше набола по стената си. Точно до гардероба ѝ се виждаше черно-бяла снимка на Теър, който беше прегърнал Лоръл през раменете на паркинга край каньона Сабино. Тя висеше леко накриво и отдолу се забелязваше ръбчето на друга фотография. Ема леко я повдигна и видя снимка на Сътън и Лоръл, които се бяха прегърнали през раменете — позата беше почти идентична с тази на Лоръл и Теър.

Известно време Ема просто стоеше там и изучаваше усмихнатите лица на Лоръл и Сътън. Двете изглеждаха като най-добрите приятелки на света.

Аз се взирах в снимката и се опитвах да си спомня кога е била направена. В края на миналата учебна година? След някой тенис турнир? Може би дори още по-рано: двете с Лоръл изглеждахме толкова щастливи. Нямах представа какво се беше случило, че да промени това. Може би се бяхме отчуждили след като си бях намерила по-готини приятелки. Или може би причината за всичко беше Теър.

Ема издърпа чекмеджето на бюрото и то изскърца. Вътре имаше розова гума с формата на сърце, кламери във всички цветове на дъгата и телбод. От вътре се изгъркаляха и няколко химикалки „Бик“. Няколко листи от тетрадка бяха подредени на купчинки. Ема взе един от тях. *Made*, пишеше там, *трябва да поговорим за нещо. Много е*

важно. Лоръл го беше подчертала с три линии. *Нещо се случи това лято и просто трябва да го споделя с някого. Вината направо ме изяжда отвътре.* Лоръл. Датата беше шести септември, седмица след изчезването на Сътън.

Ема изпусна бележката така, сякаш тя беше горещ тиган. Лоръл едва ли щеше да сподели с Мадс какво беше направила, нали? Или щеше да каже на Мадлин, че е видяла Теър? И в двата случая Лоръл беше предпочела да замълчи.

Ема пъкна бележката в задния си джоб и провери под леглото, под матрака и в гардероба. Нищо. Тъкмо когато реши да си върви, тя забеляза, че под стола се подава синя лента — от онези, които двете с Лоръл увиваха около дръжките на тенис ракетите си. Ема коленичи и видя една ракета, пъкната под възглавницата за сядане. Тя я издърпа и я повъртя в ръцете си. Боядисаната в червено корда беше толкова разтегната в средата, че Ема се изненада, че не се е скъсала. Когато я докосна, част от боята се обели. Не беше червена боя — беше кръв.

Пръстите на Ема затрепериха. Рамката на ракетата също беше изкривена, сякаш някой беше ударил силно с нея по нещо — или някого. Тя се взря по внимателно и видя един дълъг, тъмен косъм, увит около рамката — цветът му беше същият като на косата ѝ. Това косата на Сътън ли беше? Ема усети, че ѝ се повдига. Дали държеше в ръцете си оръжието на убийството?

Тя бързо пусна ракетата. Беше оставила отпечатъците си по нея. Спомни си какво ѝ беше казал Итън, след като тя му беше признала коя е в действителност: Ако избягаш сега, всички ще помислят, че ти си го направила.

Може би точно това беше намерението на Лоръл: Ема да намери ракетата. Да я докосне. За да може да я натопи за убийството на близначката ѝ.

Нещо изскърца.

По стълбите отекнаха стъпки. Ема се отдръпна точно когато вратата се отвори. На прага застана господин Мърсър и я погледна изненадано.

— Сътън?

— Тъъ, здрасти — рече Ема и прокара пръсти през косата си с разтуптяно сърце. Тя пристъпи напред, за да прикрие падналата ракета.

Господин Мърсър се облегна на касата на вратата и повдигна вежди.

— Лоръл знае ли, че си тук?

— Ами... — Мислите на Ема се разлетяха в хиляди посоки, опитвайки се да открие подходящо извинение. — Просто търсех една гривна, която Лоръл взе назаем. Искаше ми се да я нося на партито. — Ема сви рамене и разпери ръце. — Но не успях да я намеря — рече тя. — Сигурно си я е сложила.

Господин Мърсър погледна часовника си.

— Като стана въпрос за това, може би е време и аз да се приготвям. — Той потупа с длан по вратата. — Не мога да закъснявам за собственото си парти, нали?

Ема се насили да се усмихне. Веднага, щом бащата на Сътън се обърна с гръб към нея, тя изрита ракетата обратно под стола, сякаш беше просто някаква стара вещ, а не оръжие на убийство. Стомахът ѝ се сви, когато в главата ѝ се появиха картини как Лоръл удря с нея Сътън по главата.

Подобни картини се въртяха и в моето съзнание. Затворих очи и се опитах да си спомня как Лоръл ме пребива до смърт... но не открих нищо. Точно когато се наках да се откажа, пред очите ми проблесна един образ: Лоръл и аз стоим на надвисналата над каньона Сабино скала — същата, на която бях завела Теър. „Красиво е, нали?“ — попитах я аз. Светлите ѝ очи огледаха стените на каньона и устните ѝ се разтегнаха в лукава усмивка. И тогава тя произнесе ясно и отчетливо: „Това е идеалното място, където да изчезне човек“.

15.

ИЗНЕНАДА ЗА РОЖДЕН ДЕН

Ема слезе от колата на господин Мърсър и го изчака да даде ключовете на русокосия камериер, облечен в униформа в червено и златно.

— Добре дошли в Лоус Вентана Кениън, господин Мърсър — пропя младежът, махвайки с ръка към хотела зад гърба му.

— Благодаря — кимна господин Мърсър и уверено закрачи към входа на курорта, сякаш беше идвал тук стотици пъти. И сигурно беше така — Сътън сигурно също беше идвала. Но за Ема това място беше абсолютно ново. Паркингът беше пълен с бентлита, мерцедеси висок клас и лъскави поршета. Самият хотел беше построен от кафеникав камък и се вписваше добре в осяяната с кактуси планина, която се издигаше зад него. От двете страни на входа имаше два вряци казана, а през голямата стъклена двойна врата се виждаше луксозно мраморно фойе. „Момиче от малък град влиза в петзвезден хотел“, побърза да измисли Ема поредното вестникарско заглавие. В сравнение с този хотел малкият спа курорт в Невада, където Ема беше работила като камериерка, изглеждаше като занемарена автомивка.

В съзнанието ми проблесна спомен. Видях се как заедно с приятелките си карам курс по йога в двора на това място. Личеше си, че е лято, защото всички се потяхме, а беше една седем сутринта. В края на курса, когато инструкторката каза на всички да легнат и да прояснят съзнанията си, в моята жужаха безброй мисли. Въпреки това не можех да разбера какво точно ме притесняваше. Това, че се срещах едновременно с Гарет и Теър? Ревнивата ми по-малка сестра? Дали знаех, че оставах няколко седмици — или може би дори дни — до моята смърт?

— Тъкмо пристигнахме — каза Лоръл по телефона си, когато двете с Ема влязоха във фойето. Тя говореше с госпожа Мърсър, която бе дошла тук няколко часа по-рано, за да довърши някои неща. Баба

беше пристигнала с нея и сигурно пренареждаше салфетките и сребърните прибори по масите.

Лоръл прибра телефона в чантата си и стрелна Ема с поглед.

— Не ми изглеждаш в особено купонджийско настроение. Я живни малко!

Ема се опита да не потрепне. Лоръл се беше прибрала вкъщи около пет минути след като Ема беше избягала от стаята ѝ. Беше я видяла как влиза в спалнята си и застава по средата на килима, потупвайки замислено с пръст по устната си. След това се завъртя и впери поглед в Ема, която рязко се обърна и бързо влезе в банята, сякаш изобщо не се интересуваше от нея. Знаеше ли Лоръл, че е влизала в стаята ѝ? Знаеше ли какво бе открила там?

Докато гледах Лоръл, образът на окървавената ракета изплува в съзнанието ми. Дали чувстваше някакви угризения? Как можеше да се преструва, че всичко е наред?

Ема отвърна със свиване на рамене на коментара на Лоръл и тръгна след господин Мърсър по павираната пътека. Тя минаваше покрай кристален фонтан, в който плуваха златни рибки с размера на хамстери. Когато зърна отражението си в огледалните стени на фойето, тя не можа да се познае. Беше избрала смарагдовозелена коктейлна рокля и златисти обувчици от гардероба на Сътън. Етикетът с цената все още висеше на роклята; тя струваше повече от седемстотин долара. Ема колебливо я облече, ужасена, че може да разкъса някой шев или да я изцапа със сухия си дезодорант.

— Ето го и моят рожденик! — разнесе се познат, сипкав глас. Баба Мърсър, облечена в бална рокля в златисто и черно, която изглеждаше като тоалет, подходящ за Оскарите, се понесе елегантно през фойето. Тя хвана господин Мърсър за ръката. — Ела, ела! — рече развълнувано жената. — Мястото изглежда великолепно!

Тя се усмихна на Лоръл и Ема и ги поведе покрай белите кожени дивани, които бяха подредени около камината. Дървеният под беше застлан с килими от волски кожи на кафяви и черни петна. Баба бутна двете стъклени крила на вратата и излезе на каменна веранда, обградена от пустинни полета с изглед към изкуствено езеро. Тя вече беше пълна с гости. Мъжете носеха тъмни сака, ленени панталони и официални ризи, а жените бяха облечени в шикозни, обсипани с бижута коктейлни рокли. Слънцето беше надвиснало над хоризонта и

обагреше небето в захаросано розов цвят, а сервитьорките сновяха из тълпата и разнасяха коктейли.

— Кристин направо е надминала себе си — рече господин Мърсър с тон, който сякаш намекуваше, че не е трябвало да се престарава толкова, но Ема веднага усети, че е изключително доволен.

Баба се намръщи.

— Аз също помогнах — рече остро тя.

Вместо да отговори на майка си, господин Мърсър впери поглед в някой, който стоеше в другия край на верандата. Ема се надигна на пръсти и внезапен хладен полъх я накара да потрепери. Това беше Теър Вега, който изглеждаше много красив с вталеното си сако, бяла риза и прибрана зад ушите дълга коса. Той разговаряше с баща си и тръскаше непреклонно глава.

Лицето на господин Мърсър преbledня. Той се наведе към Ема и Лоръл.

— Коя от вас го покани?

Внезапно госпожа Мърсър се плъзна между тях. Тя изглеждаше прекрасно в роклята си от Даян фон Фюрсенберг, а на ушите ѝ проблясваха диамантени обеци.

— Всичко наред ли е, скъпи? Партито не е ли великолепно?

Господин Мърсър я погледна строго.

— Какво търси той тук?

Майката на Сътън проследи погледа му и сви устни.

— Ами аз поканих семейство Вега — каза тя. Очевидно полагаше доста усилия гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Напълно естествено е да предположат, че поканата включва и Теър. Моля те, успокой се и се забавлявай. Нали не искаме да създаваме вълнения.

Лицето на господин Мърсър се вкамени.

— Не забравяйте какво ви казах, момичета — рече той и тъмните му очи проблеснаха. — Надявам се, че мога да ви вярвам.

Ема разпери отбранително ръце.

— Разбира се!

— Винаги можеш да ми вярваш, татко — додаде Лоръл със сладък глас и прибра кичур руса коса зад ухото си.

Почти веднага след това неколцина гости отведоха господин Мърсър настрани и Ема тръгна към бюфета, който беше зареден с

всевъзможна храна — от сандвичи до филе миньон, от зеленчуци на грил до всевъзможни суфлета.

След като лапна едно кашкавалено кубче, Ема се огледа, за да види дали не са пристигнали приятелките ѝ или Итън. В тълпата забеляза една от съседките на Мърсърви, която ръкомахаше, разказвайки нещо на група жени.

— И тогава извикахме пастор Уилкинс в онзи книжен клуб! Кой би могъл да знае, че Книжният клуб на Опра може да е толкова расистки! — пропя тя.

Две малки момичета си пийваха коктейли „Шърли Темпъл“ на бара, преструвайки се на възрастни. Ема съзря господин Чембърлейн, бащата на Шарлът. Той стоеше, прегърнал през кръста майката на Шарлът, който беше облечена в къса рокля с леопардов десен, която обгръщаше плътно безупречната ѝ фигура. Точно в този миг бащата на Сътън прекоси верандата и тупна силно господин Чембърлейн по гърба. Бащата на Шарлът промърмори нещо в ухото му и господин Мърсър отметна глава назад, смеейки се гръмогласно.

Ема примигна. Тя нямаше представа, че двамата мъже се познават. Беше се срещала с господин Чембърлейн само веднъж, в нощта, когато беше пристигнала в Тусон. Той я беше поздравил смутено на паркинга край каньона Сабино, сякаш Ема го беше хванала да върши нещо забранено. Тя усещаше, че нещо не е наред в семейство Чембърлейн, но Шарлът никога не отваряше дума по въпроса, а Ема не обичаше да си навира носа в чуждите дела.

— Сътън? — дочу се нечий глас наблизо.

Ема се обърна и едва не се сблъска с Шарлът, Мадлин и близначките Туитър. Всички бяха облечени в разкошни коктейлни рокли. Шарлът носеше червено, което подчертаваше прасковената ѝ кожа, Мадлин беше облечена като жена вамп в пурпур и черно, а близначките се бяха докарали в лъскави сребриста и златиста рокли, които едва покриваха бедрата им.

— Кажи зеле! — извика Габи и нагласи телефона си, за да направи снимка. — Ще пусна туйт за това колко забавни могат да бъдат партитата за петдесет и петия рожден ден — стига да се отнесеш към тях по подобаващ начин. — Тя намигна.

Шарлът праметна ръка през раменете на Ема.

— Добре ли си прекарваш?

— Тук наистина е много красиво — отвърна Ема, поглеждайки към майката и бащата на Сътън. Дватама стояха пред една голяма маса, отрупана с подаръци. Господин Мърсър поклащаше глава, а изразът на лицето му казваше „Не може това всичкото да е за мен“.

— Къде е Лоръл? — Мадлин огледа тълпата. Преди някой да успее да отговори, тя сви рамене и изчезна нанякъде с думите, че отива да я потърси. Съдейки по бледото ѝ лице, Ема разбра, че приятелката ѝ се страхува, че Лоръл е с брат ѝ.

Габи подпря ръката си на хълбок и също проследи Мадлин с поглед.

— Леле. До кога така? Тя не го изпуска от очи.

— Обзалагам се, че го прави заради баща им. — Лили махна към верандата. Господин Вега стоеше до съпругата си и държеше чиния, пълна с потопени в шоколад ягоди.

— Знаете ли какво чух? — прошепна Габи, без да спира да пише нещо на айфона си. — Бащата на Мадс притиска здраво Теър да навакса изпуснатото в училище. Освен това му е забранено изобщо да излиза от въщи заради това, че ги е подлудил с изчезването си. — Очите ѝ се разшириха. — Според вас той защо изчезна? Мадс не иска да говори. Смятате ли, че е организирал порно канал?

— Не! — възкликна Ема, преди да успее да се спре.

Шарлът я погледна с любопитство.

— Знаеш ли къде е бил Теър?

— Разбира се, че не — побърза да отвърне Ема. — Но той не би се занимавал с това.

И тогава, между бавно разтапящите се ледени скулптури, тя зърна едно момче, облечено с тъмни панталони и светлосиня риза, което тъкмо беше застанало на прага на вратата към верандата. Сърцето ѝ подскочи.

— Итън! — извика тя и му махна с ръка.

Той се огледа няколко пъти, преди да я види. Усмихна се широко и тръгна право към нея, без да се изкушава от сервитьорките и таблите с питиета и храна, които носеха те.

— Здравей — каза Итън и я огледа от главата до петите. — Изглеждаш невероятно.

Ема го целуна по бузата и пеперудите отново запърхаха в стомаха ѝ.

— И ти изглеждаш страхотно. — Момичето прокара пръсти през все още влажната му коса. Кожата му ухаеше на глицеринов сапун.

Итън поздрави Шарлът и близначките Туитър, които го посрещнаха като стар приятел, след което огледа бюфета с храна, който вече включваше шоколадов водопад и поне десетина различни видове пай и тихо подсвирна.

— Това е направо невероятно.

— Всичко се изяжда — рече гордо Ема.

— Не знаех, че тук ще има толкова много хора от „Холиър“ — отбеляза Итън.

Едва тогава Ема забеляза съучениците си, които се смесваха с тълпата. Имаше момичета от отбора по тенис и техните родители, включително Ниша, която сякаш сияеше в късата си бяла рокля. До нея се виждаше баща ѝ. Едно момиче от класа по немски стоеше близо до бара заедно с две момчета от отбора по тенис, а група момичета, които Ема си спомни от партито за рождения ден на Сътън, се бяха скупчили край струнния квартет и се кискаха. Доста хора гледаха към Ема и Итън така, сякаш те бяха новата ВИП двойка.

Ема си взе чаша газирана вода от една преминаваща сервитьорка и сви рамене.

— Мисля, че госпожа Мърсър участва в родителския комитет. Сигурно през годините се е сприятелила с други родители.

Итън наведе глава.

— Да, моите родители никога не са се интересували от тези комитети.

Ема го стисна за ръката и бързо го целуна, преди да го придърпа в едно уединено ъгълче.

— Намерих нещо в стаята на Лоръл — каза тя и си пое дълбоко дъх. — Мисля, че е оръжието на убийството.

Очите на Итън се разшириха, когато Ема му разказа за тенис ракетата.

— Открадна ли я?

— Не. Притесних се, че ще забележи липсата ѝ. А сега по нея има и мои отпечатъци.

Итън се обърна за миг към тълпата и проследи с поглед един преминаващ сервитьор, който носеше поднос, пълен с парчета плодова торта.

— Това може да е твоето доказателство — рече той с напрегнат глас.

— Знам, но как ще го използваме? — попита настоятелно Ема. — Само ако можехме да дадем за изследване кичура коса или малко от кръвта... но за да го направим, трябва да кажем на ченгетата, че Сътън е мъртва. — Тя прехапа устни и се замисли за миг. — Предполагам, че мога да напиша анонимно писмо, в което да им разкажа всичко, а след това веднага да напусна града. Така, ако се опитат да ми припишат нещо, вече ще ме няма. А и без това съм станала доста добра в започването на нов живот под чуждо име. — Момичето се засмя тъжно.

Итън изглеждаше ужасен от предложението.

— Но човекът, който е убил Сътън, може да тръгне след теб — заради това, че си напуснала града или заради това, че си разкрила на всички смъртта ѝ. Освен това къде ще отидеш? Какво ще направиш? Животът ти е тук. И е невероятен.

— Животът на Сътън е невероятен — поправи го Ема. — Но си прав. Нямам представа как да постъпя. Вече нямам живот. Нямам нищо.

Тя се обърна и огледа осветеното от лампи езеро, спокойните скали, зашеметяващия залез. Мелодията, изпълнявана от струнния квартет, се носеше из въздуха. Ема си позволи за миг да се наслади на красотата и на мисълта, че това може да е нейният живот.

Итън се наведе към нея.

— Имаш мен — напомни ѝ той.

Тя улови ръката му.

— Благодаря на бога за това.

Когато се откъснаха един от друг, Ема почувства как някой я гледа от другия край на верандата. Това беше Лоръл, която разговаряше с Мадлин и стоеше до Теър по-близо, отколкото би се харесало на господин Мърсър, но той и без друго не се виждаше никъде. Лоръл гледеше злобно и Ема усети, как в сърцето ѝ се прокрадва страх.

Итън също забеляза Лоръл и притисна Ема силно към себе си. Но дори прегръдката му не можа да я накара да се почувства по-добре. Всъщност присъствието на толкова много хора започваше да я задушават. Тя хвана Итън под ръка.

— Искам да си наплискам лицето с вода. Веднага се връщам.

Итън кимна.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Всичко е наред. Просто искам да остана за минутка сама. — След тези думи тя прекоси верандата и се запъти към фойето. Волската кожа, просната на пода пред гигантската камина. Изсечените от камък маси, върху които бяха поставени засадени в пръстени грънци орхидеи. Снимките на изтъкнати хора, поставени в сребърни рамки, които украсяваха стените.

Докато вървеше по дългия коридор, тя чу шепот и се спря. Двама души разговаряха в една от тъмните зали за конференции. Щеше да продължи напред, но веднага разпозна дрезгавия глас на пушач.

— Виждал ли си се отново с нея? — попита баба. Тихият ѝ глас беше натежал от гняв.

— Д-да — отвърна нечий треперлив глас. Ема притисна длан към устата си. Това беше бащата на Сътън.

Тя надникна зад ъгъла. Господин Мърсър и бабата на Сътън стояха пред една зала, близо до голям бял екран. Възрастната жена беше настръхнала. Горната част на тялото ѝ се беше навела застрашително към сина ѝ.

— Какво ти става? — изсъска тя. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще го удари. — Тя е отрова за това семейство. Веднага трябва да престанеш с това.

— Но...

— Няма „но“. Ами ако Кристин разбере?

Ема примигна стреснато. Вижда се с нея. Отрова за семейството. Ако Кристин разбере?

Да не би господин Мърсър да си имаше любовница?

И аз не можех да повярвам. Баща ми не изглеждаше такъв човек. Държеше се като примерен гражданин, посветен на семейството си и на лекарската си практика. Нима всеки в това семейство пазеше по една ужасна тайна?

— Сътън?

Зад Ема внезапно отекнаха стъпки. Тя подскочи и се обърна, блъсвайки една дълга каменна маса към стената. Пред очите ѝ се появи лицето на Теър и той отново прошепна името ѝ:

— Сътън?

Но преди Ема да успее да отговори, голямата, издължена ваза на масата се залюля застрашително. Тя се наклони като в забавен каданс, полетя към пода и се разби на хиляди парченца.

Господин Мърсър и баба се сепнаха. Погледите им се отместиха от вазата към Ема. Кръвта се отдръпна от лицето на баба Мърсър. Устните на сина ѝ оформиха едно беззвучно О. Ема не отместваше поглед от бащата на Сътън. Той прокара ръка през косата си и с пламнали очи се запъти към нея.

— О, Господи! — изписка тя. Когато се обърна, Теър вече се беше отдалечил и се шумугна в мъжката тоалетна. Без да обръща внимание на полюляващата се врата, тя се затича към изхода и изхвърча от хотела.

Аз не изоставах от нея — по-далеч от баща ми, по-далеч от партито, към обширната пустиня. Но нещо, което успях да зърна в очите на баща ми, докато Ема бягаше, задвижи колелцата в съзнанието ми и внезапно се хвърлих с главата напред в поредния спомен.

Който определено няхах никакво желание да виждам.

16.

ЛИЦЕ В ПРАХТА

Следващия път като те видя си мъртва.

Колко драматично, мисля си аз и прибирам телефона в джоба си, след като съм изтрила съобщението. Но в мен остава някакво безпокойство. Може би не трябваше да викаме Лоръл да откарва Теър в болницата. Знам, колко си пада по него. Знам как ще се почувства, когато разбере, че двамата се срещаме тайно. Вярно, че някак си ми се искаше да ѝ натрия носа. Вярно, че някак си ми се искаше пак да ѝ демонстрирам, че „виждаш ли, аз съм много по-добра от теб!“ Но може би бях прекалила.

Оглеждам се. В каньона е толкова тъмно, че едва успявам да видя ръцете си, които са съвсем близо до лицето, а телефонът ми отново няма покритие. Пътят към хълма почти не се различава. Пътната настилка поскръзва под краката ми. Усещам как сърцето ми бие в гърлото. Досега трябваше да съм стигнала до квартала на Ниша. Изгубих ли се? Да не би да съм свила в погрешната посока? Мисля си за историите, които съм гледала по новините, за хората, които са се изгубили тук и повече никога не са били намирани. Ами ако същото се случи и с мен? Ако умра тук и койотите изядат костите ми?

Никога няма да отида на абитуриентския бал. Никога няма да получа онази чанта на Марк Джейкъбс, която толкова си харесах. Никога повече няма да кажа на Теър, че го обичам. Никога няма да мога да направя нищо, което съм искала да направя.

Вървя, докато вече не усещам крайниците си. Пустинята ме заобикаля от всички страни. Обръщам се, за да погледна към каньона, с надеждата, че ще успея да се ориентирам. Наоколо стърчат назъбени скали, но нито една от тях няма позната форма. И докато вървя, олюлявайки се, и се опитвам да разбера къде, по дяволите, се намирам, зървам една пейка под скалите. Това там... човек ли е? И ме гледа?

Но луната се скрива зад облак и повече нищо не се вижда. Започваш да откачаш, Сътън, казвам си аз. Вземи се в ръце.

Съсредоточи се. Няма да умреш тук. Ще намериш изход. И само защото двамата с Теър сте бягали от някакъв психопат, това не означава, че той е все още тук. Аз съм Сътън Мърсър и ако някой успее да намери изход оттук, то това съм аз.

В далечината се чува рев на двигател. Обръщам се и виждам светлини от фарове, които осветяват хребета.

— Хей! — крещя аз и започвам да махам с ръце. През живота си не съм се радвала толкова много да видя кола. Мисля да се прибера на стоп — и преди съм го правила, а наистина имам нужда някой да ме закара до дома. Точно това е мястото, където отчаяно искам да се озова. Не у Ниша. Не у Мадлин. У дома. Внезапно ме изпълва такова желание да видя семейството си, че стомахът ме присвива като от глад. Искам мама да ми направи пилешка супа и да ми каже, че всичко ще бъде наред. Искам татко да ме гушне и да ме увери, че лошите никога няма да се доберат до мен.

Искам да им кажа, че съжалявам за всичко, което съм свършила напоследък. Създавам такова напрежение у дома, като не спазвам правилата им и непрекъснато им се сопвам. Просто с приближаването на осемнайсетия ми рожден ден ми се иска да науча повече за рождената ми майка — за това откъде идвам. Може би някъде имам още едно семейство, за което не знам нищо. Може би дори имам кръвни брат или сестра. Но всеки път, когато повдигам този въпрос, мама започва да плаче, а татко свива устни и ме поглежда така, сякаш съм го улучила в сърцето. Винаги получавам каквото поисквам, но родителите ми не ми казват нищо, затова ги наказвам като ходя на нощни купони с Мадс или се измъквам тайно от къщи, за да се видя с Теър, когато се връща в града.

Приближаващата се кола подскача върху неравния път и вдига облак прах.

— Хей! — крещя отново аз и размахвам ръце. Но когато тя стига още по-близо, аз отпускам ръце. Какво ще търси кола по това време на този задънен път? И защо фаровете ми изглеждат толкова познати? Това моята кола ли е? Дали загадъчният шофьор не се е върнал?

Само че фаровете не са точно като моите. Въпреки това отнякъде са ми познати. Хуквам напред, защото колата ускорява ход и с ръмжене се засилва право към мен, поглъщайки разстоянието с

умопомрачителна скорост. „Ще ме прегази!“, осъзнавам аз, докато тичам по пътя. Точно както прегази Теър.

Мислите препускат в главата ми. Следващият път като те видя си мъртва. Възможно ли е това да е Лоръл? Да не е полудяла?

Свивам встрани и се спускам навътре в пустинята. Двигателят реагира, изревава по-силно и колата завива след мен. Чувам някакъв глас, но не мога да различа думите заради рева на двигателя и хрущенето на чакъла под гумите. Тичам колкото се може по-бързо, но колата набира скорост, докато накрая започвам да усещам топлината ѝ в гърба си. Фаровете осветяват земята пред мен и аз виждам сянката ми с размахващи се ръце.

— Моля те! — крещя аз, извивайки се назад. Опитвам се да видя кой е шофьорът, но е твърде тъмно — а очите ми са пълни със сълзи. — Моля те, спри!

Колата вече се намира само на няколко метра от мен; всеки момент ще ме връхлети. Внезапно скърцащ звук прорязва въздуха и колата спира. Поглеждам през рамо тъкмо навреме, за да видя как прозорецът се спуска. Има пистолет, успявам да си помисля аз и свивам покрай един гигантски кактус, за да се скрия.

— Сътън! — изкрещява някой.

Спирам. Този глас ми е познат. Обръщам се и виждам баща ми, който се подава през прозореца. Примигвам. Сърцето ми започва да се успокоява.

— Т-татко? — заеквам аз и тръгвам бавно към него.

Но нещо не е наред. Лицето на баща ми е изопнато. Лунните лъчи проблясват в сребристите кичури в косата му. Веждите му са сбърчени и той ме гледа така, сякаш е отвратен от присъствието ми. Направо не мога да го позная. Баща ми слиза от колата и се хвърля напред като разгневена гърмяща змия. Пръстите му се вкопчват в китката ми. Стиска силно.

Зяпвам изненадано.

— Татко — хълцам аз и поглеждам към ръката си, която вече започва да се зачервява. — Пусни ме. Боли!

Но той не ме пуска, а вместо това се взира в мен с яростни, търсещи очи, сякаш толкова ми е ядосан, че чак си е изгубил гласа.

— Какво видя? — Той сякаш изплюва думите.

— Н-нищо!

Но баща ми стисва още по-силно ръката ми. Прорязва ме остра болка и аз сподавам един стон.

— Знам, че сте видели нещо. Защо иначе побягнахте така? — Гласът на баща ми внезапно прозвучава с такова зловещо спокойствие, че ми трябват няколко секунди, за да осъзная какво ме пита.

„Знам, че сте видели“. Пулсът ми се ускорява, докато сглобявам отделните парчета от пъзела. Затова Теър ме издърпа от високото и буквално ме изблъска по пътеката. Видял е баща ми да прави... нещо — нещо, което го е уплашило. Нещо, което е сметнал, че не трябва да виждам.

И тогава забелязвам, че баща ми е целият покрит с прах. Пустинен прах. Същият, с който съм покрит и аз, заради бягането ми из каньона. Побиват ме ледени тръпки и в главата ми отеква ехото от стъпките, които преследват двама ни с Теър. Някой ни преследваше. Някой блъсна Теър.

Но ми се струва невъзможно баща ми да ни е преследвал. Той ме обича. Той ми донесе сладолед с фъстъчено масло, когато паднах от колелото си. Той ме научи как да бия сервис. Той прекарваше часове в гаража, за да възстанови класическото ми състезателно волво — същото, което едва не уби момчето, което обичам.

Но аз не познавам мъжа, който стиска китката ми толкова силно, че ме е страх да не я счупи. Това е някой, който е способен да ме нарани. Някой, способен на всичко.

— Пусни ме! — крещя аз.

Баща ми ме повлича към колата. Опитвам се да се изтръгна от хватата му, но той е твърде силен. Опитвам се да запъна краката си в земята. Приливът на адреналин ме тласка напред и аз се хвърлям към него, забивайки лакът в гърдите му.

— Сътън! — изкрещява той и ме пуска.

Обръщам се и побягвам. Краката ми пламтят докато тичам през пустинята. Зад мен хвърчат пясък и пръст. Косата ми пада върху лицето и аз се опитвам да я махна от очите си. Не че има някакво значение. Всъщност не виждам накъде тичам. И няма особено значение. Трябва само да бягам колкото се може по-надалеч от него. И ако трябва да бягам цяла вечност, ще го направя.

Но когато двигателят отново изревава зад гърба ми, аз осъзнавам с болезнен страх, че нямам на разположение цяла вечност. Вече не. Не

и ако баща ми ме прегази точно както прегази Теър.

17.

УДРЯШ И БЯГАШ

Пръстта хрущеше под краката на Ема, докато тя тичаше по пътеката в пустинята. Единственото, което искаше, бе да се махне колкото се може по-далеч от господин Мърсър. Беше виждала този поглед и преди, в очите на своите бащи — осиновители. След всичко, което се случваше, последното нещо, от което се нуждаеше, бе да се разправя и с него.

Но може би сестра ми трябваше да се разправи точно с баща ми. Отчаяно се надявах, че съм интерпретирала погрешно спомена. Може би мъртвият ми мозък си играеше лоши шеги с мен. Може би това беше просто сън, който си бях спомнила. Баща ми никога досега не ме беше поглеждал по този начин — никога не бе беше хващал толкова грубо, не ме беше наранявал. Никога. Но онази нощ го беше направил.

Скоро звуците от партито утихнаха и единственото, което Ема чуваше, бяха ударите на сърцето ѝ и хрущенето на пясъка под краката ѝ. Тя постепенно си припомни репликите, които си бяха разменили господин Мърсър и майка му и режещите им гласове отекнаха в съзнанието ѝ. Господин Мърсър си имаше любовница. Сериозна ли беше връзката му?

Пред нея се появи гладка скала, обляна от лунна светлина. Ема се отпусна върху нея; краката я боляха от тичането на високи токчета. Докато оглеждаше малките пукнатини по повърхността на скалата, в главата ѝ се появи един спомен от детството ѝ. Понякога майка ѝ си намиралше приятели и въпреки че Беки беше изоставила Ема, когато тя беше само на пет години, момичето все още си спомняше някои от тях.

Повечето от мъжете работеха като тираджии, като търговски пътници или изобщо не работеха, но имаше един, когото Беки обичаше много. Той се казваше Джо и Ема също го харесваше. Той гледаше анимационни филмчета заедно с нея и ѝ носеше бонбони и малки играчки от супермаркета, където работеше нощна смяна. Държеше се с

нея толкова по-добре от останалите мъже, че Ема беше започнала тайно да се надява, че Джо е баща ѝ — а тя си умираше да има татко. Но един ден Джо спря да идва, а Беки спря да говори за него.

— Този гадняр ме е мамил — отвърна сопнато тя, когато Ема попита къде е той. Тя не знаеше какво има предвид майка ѝ — в нейния свят маменето означаваше да премести пионката от „Не се сърди човече“ с едно или две квадратчета по-напред. Но тя пък никога не беше виждала Беки и Джо да играят на „Не се сърди човече“.

Ема въздъхна, стана от скалата и се протегна, защото трябваше да се върне на партито преди някой да започне да задава въпроси.

Една ръка се отпусна на рамото ѝ и Ема подскочи. Лоръл. Сигурно беше тя. Пред очите ѝ прелетяха образите на окървавената тенис ракета. Тя се обърна рязко, убедена, че сестрата на Сътън стои зад гърба ѝ. Вместо това очите ѝ срещнаха лешниковите очи на Теър.

— О! — прошепна Ема и отстъпи назад.

Бялата му риза се беше измъкнала от колана на панталоните.

— Добре ли си? Ти... чу ли ги?

— Да — призна тя. — Чух всичко.

Теър протегна ръка, сякаш искаше да я прегърне, но очевидно си спомни, че отношенията им са се променили и неловко напъха ръце в джобовете си.

— Точно от това се опитвах да те предпазя онази нощ в каньона Сабино — каза той. — Видях баща ти на пътеката със... е, с някой, който не беше майка ти. Затова се опитах да те отведа по-далеч от тях — и затова ти казах да бягаш.

Ема рязко вдигна глава. Не очакваше да ѝ каже точно това.

— Чакай малко. Баща ми е бил на пътеката?

Теър шумно въздъхна.

— Да. Затова той хукна след нас. Разбра, че съм го видял — продължи той със задавен глас. — Съжалявам, че не ти казах. Щях да го направя... но се озовах в болницата, а след това се върнах в клиниката и ти спря да отговаряш на имейлите ми.

Главата ми се завъртя заедно с Емината. Праха от пустинята, който видях по баща ми. Бях права. От него бяхме бягали. От него и от някаква ужасна, разбиваща семейства жена. Затова искаше да знае какво съм видяла. Но дали ме беше подгонил, за да се опита да ме подкупи по някакъв начин — или за да затвори устата ми завинаги?

— Не съм казвал на Лоръл — продължи Теър, след като спря за миг, за да избърше потта от веждите си. — И мисля, че и ти трябва да си мълчиш.

Ема го погледна; чувстваше главата си лека, като запълнена с памук.

— Защо?

Той прехапа устната си.

— Тя не е силна като теб. Току-що разбрах, че след като ме откарала в болницата, направо рухнала.

— Ами нали ми била ядосана — отбеляза Ема. — Ти каза, че искала да ме убие.

Теър поклати глава.

— Да, но тази сутрин ходих на физиотерапия и сестрата ме попита как е приятелката ми. Първоначално си помислих, че става дума за теб, но тя говореше за „русото момиче, което остана през нощта“, когато ме раниха. Въпреки че ѝ казах да си върви, Лоръл седнала в чакалнята и се разплакала. — Теър си пое дъх и прокара пръсти през косата си. — Сестрата каза, че изпаднала в такава истерия, че ѝ дали успокоителни и я задържали през нощта в болницата под наблюдение. Не ѝ позволили да шофира в това състояние.

Ема примигна, осъзнавайки постепенно какво означават думите на Теър. Тя сплете пръсти зад тила си, опитвайки се да събере мислите си.

— Чакай малко. Лоръл е останала в болницата цялата нощ... а в каньона е бил баща ми — повтори тя.

— Да — отвърна тихо Теър.

В далечината се обади бухал. Един облак премина пред луната. Ема погледна към Теър.

— Баща ми разговарял ли е с теб за онази нощ? Даде ли някакво обяснение какво е търсил там?

Теър присви очи и изпръхтя презрително.

— Бих казал, че като ме прегazi с твоята кола даде много ясно да се разбере, че повече не иска да споменавам за онази нощ.

Ема скочи като попарена.

— Той те е блъснал?!

Това не може да е вярно, помислих си аз. Не може да е вярно. Споменът ми не беше сън. Всяка страховита, ужасяваща подробност

беше истина.

Теър погледна към Ема и сви рамене.

— Че кой друг може да бъде? Баща ти ни преследваше. А онзи, който ме блъсна, караше твоята кола. Той има ключове за нея, нали?

Онази нощ бях изпуснала ключовете си край колата, но резервните със сигурност бяха у баща ми.

Ема се замисли и внезапно всичко, което смяташе за истина, се разбърка в главата ѝ и на негово място започна да се оформя една нова картина. Значи Лоръл не го беше извършила. Но в нощта, когато беше умряла Сътън, там е имало и някой друг. Някой, който е имал мотив да затвори устата на Сътън. Господин Мърсър. Тогава ѝ хрумна нещо друго. Ами ако господин Мърсър не се е опитвал единствено да скрие връзката си? Ами ако Сътън го е заплашила, че ще разкаже в полицията, че е прегазил Теър? Ами ако я е убил, за да ѝ попречи да го направи?

Но господин Мърсър беше баща на Сътън. Възможно ли беше това?

Ема отново седна на скалата, подпря глава на дланите си и неочаквано се разплака. Причината може би беше натрупаният стрес, но сълзите изведнъж потекоха по лицето ѝ.

Искаше ми се и аз да мога да заплача. От шок. От вцепенение. От това колко нечестно беше всичко. Но колкото и да се опитвах, не успях да отроня и една сълза.

— Затова ли татко иска двете с Лоръл да стоим далеч от теб? — попита тя с приглушен глас. — Защото ще ни кажеш за изневярата му? — И защото ще ни кажеш, че той те е блъснал с колата, *а след това е убил и близначката, за чието съществуване дори не подозирах?*, додаде тя на ум.

— Не знам — отвърна тихо Теър. Той пристъпи към Ема. — Но е възможно. — После седна до нея, притегли я към себе си и силно я прегърна. — Всичко ще бъде наред. Обещавам — прошепна нежно в ухото ѝ.

В началото Ема се вцепени, но топлината на тялото му ѝ действаше толкова добре, че тя постепенно се отпусна. Точно в момента отчаяно искаше някой да я прегърне. Нуждаеше се някой да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Ема си позволи да поплаче още няколко

минути, докато сълзите ѝ не пресъхнаха и плачът премина в тихи хълцания.

Гледах ги, изпълнена с безпокойство, което нямаше нищо общо с онова, което току-що бях научила за баща ми. Теър прегръщаше момиче, което изглеждаше точно като мен... но не бях аз и не можех да направя нищо, за да му попреча.

След миг Ема смутено се отдръпна от Теър.

— Аз трябва... искам да остана сама — промърмори тя, избърсвайки сълзите от лицето си. Наистина беше така, но тя искаше и да се махне от него. Не беше честно спрямо Итън да търси утеха в прегръдките на друго момче — особено, ако това момче беше Теър.

Той я погледна нежно и очите му проблеснаха на лунната светлина.

— Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен, Сътън.

— Благодаря ти — рече тихо Ема и тръгна по пътеката към хотела, опитвайки се да диша равномерно, докато обмисляше всичко, което ѝ беше разказал Теър. Господин Мърсър беше убил собствената си дъщеря, защото тя бе разбрала какво е направил.

Но аз не знаех, че е той — докато не се беше подал от прозореца на собствената си кола. Онази нощ беше толкова тъмно, че не можех да видя шофьора. Освен това не бях успяла да видя и любовницата му, защото Теър ми беше попречил да науча истината. Той беше направил онова, което се очакваше от баща ми — беше се погрижил за мен и ме беше предпазил. Как можеше баща ми да живее с онова, което беше сторил? Не ме ли обичаше? Но споменът отново проблесна в съзнанието ми. Колкото и да ми се искаше да го изтрия, той просто ставаше по-тъмен, по-сенчест. Колата, която се приближаваше към мен. Грубите думи „Влизай в колата, Сътън“. Ръката, която стискаше китката ми, силните мускули, които ме влачат в прахта.

И макар че никой не можеше да ме чуе, аз отворих уста и завих от мъка. Моят убиец бе баща ми.

18. ПАЗИ СИ ГЪРБА

Същата нощ Ема лежеше будна в леглото на Сътън. След разговора с Теър тя беше напуснала партито, защото не искаше да се вижда с господин Мърсър. Преди да си тръгне, беше изпратила есемеси на приятелките си, в които им казваше, че не се чувства добре, но знаеше, че те сигурно са се усъмнили. Щом се върна в дома на семейство Мърсър, тя си поговори надълго и нашироко с Итън за това, което беше научила. Той беше готов веднага да дойде у тях и отстъпи едва когато Ема му обеща, че ще му се обади на сутринта веднага, след като се събуди; не искаше господин Мърсър да научава, че Итън също знае за него.

После тя се заключи в спалнята си, избута гардероба на Сътън пред вратата и се зави през глава. Преди около час госпожа Мърсър беше почукала на вратата ѝ и беше попитала дали всичко е наред, но Ема се престори, че спи. Сигурно е яла нещо развалено, чу тя шепота на госпожа Мърсър през вратата. Или нещо, което е пила, изръмжа баба Мърсър. Гласът на господин Мърсър изобщо не се чу.

Ема знаеше, че извинението с неразположението ѝ няма да издържи дълго — все някога трябваше да се изправи пред семейството. Господин Мърсър знаеше, че го е чула. Но дали знаеше, че е успяла да сглоби пъзела? И какво ли чакаше той — защо още не я беше убил? Трябваше да разбере какво е научила. Дали щеше да го направи да изглежда като инцидент? Така и Ема, и Сътън щяха да изчезнат завинаги.

Аз също се чудех дали убиецът ми се бави, защото търси най-добрия начин да убие Ема така, че да изглежда като инцидент — катастрофа, свръхдоза, лошо падане. Татко беше лекар и имаше достъп до най-различни лекарства. Дали не смяташе да отрови Ема в съня ѝ и после да изиграе ролята на опечален баща пред останалия свят?

Белите пердета се издуваха като призраци. Вратите на огромния гардероб на Сътън зееха отворени, разкривайки спретнато окачените

рокли и блузи. На компютъра ѝ проблясваше скрийнсейвърът с най-добрите ѝ приятелки. След като Ема беше качила нови снимки, на екрана се редуваха както нейни снимки, така и фотографии на Сътън. Появи се една на Сътън, облечена в тенис екип на „Холиър“. Следващата беше на Ема и Шарлът в „Ла Енкантада“, докато позираха облечени с щурите тоалети на „Нийман“ в съблекалнята. Единствената разлика в усмихнатите лица на близначките беше мъничкият белег на брадичката на Ема, който момичето бе получило след едно падане като малка на игралната площадка на Макдоналдс.

Ема рязко се надигна в леглото. Господин Мърсър беше обърнал внимание на белега още първата сутрин, когато Ема закуси със семейството. Може би това беше някакъв вид предупреждение, че ако не внимава и най-малката разлика може да разкрие тайната ѝ.

Тя легна отново, изпълнена с ужас, страх и безкрайна тъга. Господин Мърсър изглеждаше толкова мил и грижовен, от онзи тип мъже, които биха направили всичко за дъщерите си, затова толкова я заболя, когато разбра, че е извършил нещо толкова ужасно.

Аз затворих очи, отвратена от тази мисъл. От всичко, което се беше случило след смъртта ми, това беше най-трудното за възприемане. Чувствах, че се давя всеки път, когато си мислех за начина, по който ме беше предал баща ми. Как можеше да изневерява на майка ми? Сигурно знаеше, че това ще унищожи семейството ни. Как е могъл да ме убие? Как е могъл баща ми да отнеме моя живот, живота на дъщеря му? Може би никога не ме е обичал. Може би аз бях просто осиновеното дете, което никога не е искал.

Ема не можеше да заспи. Тя се претърколи на другата страна, измъкна изпод леглото тетрадката, в която записваше всичко от разследването на Сътън и я отгърна на празна страница. Написа най-отгоре „Господин Мърсър“. Дори самото изписване на думите ѝ причиняваше болка.

После се отпусна по гръб, за да помисли. Дали през цялото време е знаел за Ема? Дали Беки е споменала, че Сътън има близначка, когато я е дала за осиновяване? Дали той е качил клипа с удушаването на Сътън в Интернет, с надеждата, че сестра ѝ ще го види и ще се появи? Досега Ема смяташе, че тогавашния ѝ заварен брат Травис по чисто съвпадение бе открил в интернет клипа, който я беше отвел при Сътън в нощта на нейната смърт. Но господин Мърсър сигурно беше

прегледал клиповете от „Играта на лъжи“ и бе открил онзи, който щеше да привлече най-силно вниманието на някого. След това беше хакнал акаунта на Сътън във Фейсбук и беше отговорил на съобщението на Ема. Сътън никога не излизаше от акаунта си. Едва ли ще му е било много трудно.

Ема се замисли отново за онази първа сутрин, когато беше закувала със семейство Мърсър. Господин Мърсър беше изчезнал от къщата, без да си допие кафето, с оправданието, че отива да вземе сутрешния вестник. Времето бе достатъчно, за да остави бележката за смъртта на Сътън върху колата на Лоръл. Той беше приятел с господин Чембърлейн и щом Сътън и приятелките ѝ знаеха кода за алармата на Чембърлейнови, нищо чудно и господин Мърсър да я знаеше. Доколкото знаеше Ема, семейство Мърсър се грижеха за дома на Чембърлейнови, докато те бяха на почивка. Ема не беше сигурна как е успял да влезе незабелязано в училищната зала, да пусне прожектора върху главата ѝ, но бащата на Сътън беше доста гъвкав — той излизаше да тича всяка сутрин преди работа и понякога през уикендите правеше туристически обходи. Сигурно беше способен на доста неща.

От коридора се разнесе скърцане и Ема се задъха от връхлетялата я паника. Ами ако това беше бащата на Сътън? Дочу се ново силно изскърцване, което със сигурност беше причинено от стъпването на крак. Ема преглътна хленча си. Достатъчно се беше страхувала да живее под един покрив с Лоръл, докато смяташе, че тя е убийцата на Сътън. Но господин Мърсър беше два пъти по-едър от нея. Ема нямаше никакъв шанс срещу него.

Дръжката на вратата се размърда. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Ема изчака вратата да се отвори и да се удари в дъбовото бюро, но тогава Дрейк изляя и дръжката се върна в предишното си положение.

Ема слушаше с разтуптяно сърце как стъпките се отдалечават по коридора. Тя се втренчи в тавана. Лунната светлина озаряваше ситната мрежа от пукнатини, която ограждаше абажура. Тя се зае да ги брои, чудейки се дали изобщо ще успее да заспи.

19.

ЕДНО ГОЛЯМО НЕЩАСТНО СЕМЕЙСТВО

Ема остана така през остатъка от нощта, завита до брадичката. Всяко изскърцване или про шумоляване караше сърцето ѝ да се разтупка. Когато в шест часа чу алармата на часовника на господин Мърсър, последвана от скърцането на стъпалата, когато той слизаше, за да си обуе маратонките, тя се залепи за прозореца и го видя как тича надолу по улицата с лекота и безгрижие. Сякаш не беше убиец. Сякаш не се беше опитал през нощта да влезе в стаята на Ема и може би да убие и нея.

В десет часа Ема вече беше принудена да отиде в банята. Тя неохотно се измъкна от леглото и се затътри до вратата в дъното на коридора, след което я заключи зад себе си. Пусна душа, позволявайки на шумолящата вода да заглуши хлипанията ѝ. Когато най-после успя да се вземе в ръце, тя спря водата и забърса с ръка запотеното огледало. Погледна отражението си и за секунда се престори, че се визира в синьо-лилавите очи на Сътън.

— Имам нужда от теб, Сътън — прошепна тя. Знаеше, че е лудост да разговаря с мъртвата си близначка, но самата тя не се чувстваше психически добре. — Каж ми какво да правя. Каж ми как да разгадая убийството ти. Каж ми как да го улича.

Аз я гледах и си мечтаех да мога да запиша всичките си спомени на дивиди и да ги пусна на полицай Куинлън. Но нямаше как да го направя. Можех само да наблюдавам и да се надявам, че сестра ми няма да свърши като мен.

След като Ема се облече, тя отвори вратата и се озова пред Лоръл, която тъкмо бе вдигнала ръка, за да почука.

— Ето те и теб — каза тя. — Готова ли си за закуска или все още не се чувстваш добре?

Ема се втренчи в сестрата на Сътън. Мускулите ѝ се напрегнаха по навик и тя стисна зъби, но в този момент се усети — Лоръл, всъщност, вече не беше заподозряна. Изведнъж ѝ се прииска да

протегне ръце и да прегърне момичето, просто защото то не беше убило Сътън.

В този момент осъзна какво означава въпросът на Лоръл. Закуската означаваше среща с господин Мърсър.

— Ами още не чувствам добре — промърмори тя.

— О, я стига. — Лоръл хвана Ема под ръка. — Прочутите палачинки на татко веднага ще те оправят.

Преди Ема да успее да възрази, Лоръл я поведе надолу по стълбите към кухнята. Когато Ема зърна до печката изпънатия гръб на господин Мърсър, който изливаше тестото за палачинки в тигана, тя замръзна на място. Баща — убиец играе ролята на грижовен глава на семейството, помисли си тя, представяйки си зърнеца черно-бяла фотография на господин Мърсър, който държи шпатула и се хили маниакално на фотографа.

Аз също гледах баща си; искаше ми се да можех да го сграбча изотзад и здраво да го разтърся.

— Как можа да го направиш! — изкрещях в гърба му. — Аз ти вярвах! Обичах те! — Но както обикновено гласът ми веднага се изпари, сякаш бях изкрещяла в безвъздушен тунел.

Господин Мърсър се обърна и погледна към Ема. Устните му потрепнаха конвулсивно, сякаш полагаше огромни усилия, за да прикрие гнева си от Лоръл.

— О, Сътън. Вече си будна. — Той се почеса смутено по носа. — По-добре ли се чувстваш?

Ема наведе очи, усещайки как бузите ѝ пламват.

— Аха — промърмори тя.

Лоръл се настани на обичайното си място край масата.

— Пропусна най-хубавата част от партито на татко, Сътън — тортата. Беше не-ве-ро-ятна! Но като че ли напоследък ти стана навик да си тръгваш по-рано от партита, включително купона за рождения ти ден. — Тя завъртя очи.

— Получих доста неприятно хранително отравяне — промърмори Ема, притискайки демонстративно корема си. — Всъщност май трябва да се кача горе и пак да си легна. Леко ми се вие свят.

— Глупости. Малко храна в стомаха само ще ти помогне — разнесе се остър глас вляво от Ема. Тя се обърна и видя баба Мърсър,

която седеше до масата с чаша кафе пред себе си. Очите ѝ бяха студени и тя я огледа от глава до пети със свити устни. — Странно, не ми изглеждаш болна. — Възрастната жена отмести погледа си към господин Мърсър. — Нали?

Господин Мърсър потрепна, изпусайки черпака в купата с тесто за палачинки. Сърцето на Ема биеше толкова бързо, че сигурно всички го чуваха.

— От какво мислиш, че си се натровила? — попита Лоръл с разтревожено изражение на лицето. — Дано не ме хване и мен.

Ема пристъпи от крак на крак; изобщо не можеше да си спомни какво бяха сервирали на партито.

— Ами хотдог, сигурно — изтърси тя, сещайки се за последния път, когато се беше натровила с хотдог във Вегас, купувайки го от една улична сергия.

Баба я погледна навъсено.

— Хм. Според мен храната беше великолепна. Сигурна ли си, че стомахът ти не се е разстроил от... нещо друго?

— Тя каза, че е храната, мамо — сопна ѝ се господин Мърсър. — Остави я на мира.

Баба Мърсър се намръщи, но замълча.

Лоръл се въртеше на масата, шарейки с поглед по лицата им.

— Някой ще ме осветли ли какво става?

Никой не отговори. Ема се сви до стената; искаше ѝ се баба да си беше държала устата затворена. Тя си играеше с огъня — и изобщо не се усещаше.

В този миг в кухнята врхлетя госпожа Мърсър, грейнала от щастие.

— Всички са будни! — пропя тя. — И имаме палачинки за закуска! Превъзходно! — Тя изприпка до господин Мърсър. — А как е моят рожденик? Хареса ли ти партито?

Господин Мърсър преглътна трудно и промърмори едно далеч не толкова ентузиазизирано да.

Госпожа Мърсър го смушка в ребрата.

— Можеш да си малко по-доволен! Според мен партито имаше зашеметяващ успех! Не си ли съгласна, Глория?

Тя погледна към баба. Възрастната жена все още гледаше Ема.

— Мисля, че имаше и добри, и лоши моменти — отвърна тя с напрегнат глас.

Госпожа Мърсър замълча и погледът ѝ зашари между тях.

— Пропускам ли нещо? — попита колебливо тя.

— И на мен ми се иска да разбере — рече Лоръл. — Държат се много странно.

— Напълно нормално си се държим — отвърна бързо господин Мърсър и тръсна няколко палачинки в чинията толкова силно, че едната едва не се изплъзна на пода. Той отнесе чинията на масата и седна на един от столовете. — Ето. Приятен апетит.

Госпожа Мърсър се пресегна за една палачинка и закачливото изражение се върна на лицето ѝ.

— Момичета, снощи научих от господин Банерджи, че училищният бал е бил отменен заради някаква вандалска проява — рече тя. — Какво се е случило?

Лоръл грабна сироп, който беше налят в една раирана керамичка кана.

— О, голяма глупост. Едни първокурснички го направиха, но понеже не пожелаха да си признаят, балът беше отменен. — Тя заля купчинката палачинки със сироп. — Но аз дочух, че всъщност са го отменили, защото учителите искат да използват парите, които са заделили за бала, за да отидат на конференция в някакъв спяхотел в Сидона.

— Наистина ли? — рече госпожа Мърсър и сбърчи вежди. — Добре, ще повдигна този въпрос на следващата среща на родителския комитет.

Лоръл отхапа голямо парче от палачинката си и го прокара с портокалов сок.

— Довечера двете със Сътън ще се приберем по-късно. Отборът по тенис се събира на среща след тренировката. — Тя лъжеше, разбира се. Но родителите им в никакъв случай нямаше да одобрят идеята дъщерите им да влязат нелегално в училищния салон, за да организират бал. — Ще бъде забавно да се съберем и извън корта — пропя Лоръл. — Не си ли съгласна, Сътън?

Ема вдигна поглед от чинията с палачинки.

— Ами да — промърмори тя. — Наистина ще е забавно.

— Срещата беше идея на Ниша — продължи Лоръл, улавяйки погледа на Ема.

Очите на госпожа Мърсър грейнаха. Тя бе издигнала Ниша на пиедестал, като някаква тийнейджърска версия на Майка Тереза.

— Това момиче винаги мисли кое ще е най-доброто за отбора — промърмори тя.

Баба Мърсър погледна към Ема.

— Също като теб, Сътън. Помниш ли миналата година, когато направи онези тениски? Баща ти ми каза колко хитроумен надпис си измислила. Какъв беше точно?

Ема вдигна глава, почувствала четирите чифта очи върху себе си. Госпожа Мърсър и баба просто изглеждаха заинтригувани, но погледът на господин Мърсър беше студен и заплашителен. Тя можеше буквално да чуе мислите му: *Не спирай да играеш. Дръж си устата затворена.*

Ема скочи толкова рязко от мястото си, че една не обърна каната със сиропа. Не можеше и секунда повече да издържа това.

— Тъъ, ще ме извините ли?

Госпожа Мърсър изглеждаше изненадана.

— Още ли не се чувстваш добре?

Ема поклати глава, като се стараеше да избягва погледите им.

Госпожа Мърсър изхъмка загрижено.

— Ох, горкото дете — каза тя, излизайки заедно с Ема от стаята. — Мога ли да направя нещо за теб? Да ти донеса ли малко джинджифилова бира? Искаш ли някои от любимите ти дивидита?

Ема погледна жената. Лицето ѝ беше толкова мило, открито и щедро. Внезапно тя се изпълни със съчувствие към нея. Искаше ѝ се да ѝ каже: Съпругът ти те мами. Освен това мисля, че е убил дъщеря ти.

— Благодаря — промърмори вместо това тя, изправи се на пръсти и прегърна майката на Сътън. Когато се отдръпна от нея, госпожа Мърсър изглеждаше изненадана, но същевременно с това и трогната.

Тъга стегна гърдите ми. Осъзнах, че точно за това бях копняла в онази последна нощ, когато обикалях изгубена в каньона. Единственото, от което се нуждаех, бе да съм в безопасност при мама и при татко.

Нямаше как да знам, че точно баща ми е човекът, от когото трябваше най-много да се страхувам.

20.

КЪДЕТО ЗАПОЧНА ВСИЧКО

Неделя вечерта Ема сви в прашния паркинг на каньона Сабино. Тя угаси двигателя и хвърли един изпълнен с отвращение поглед към волвото на Сътън. Обикновено колата на Сътън ѝ действаше успокояващо — имаше нещо много специално в лъскавия хром, в полираната кожа, дори в усилието, което полагаше, за да превключва скоростите, защото когато колата е била направена, все още не са съществували автоматици. Но сега можеше да мисли единствено за това как зад волана седи господин Мърсър и използва колата, за да прегази Теър. Когато предишната седмица ченгетата бяха прибрали волвото на полицейския паркинг, те бяха взели отпечатъци от него. Навремето Ема не беше обърнала внимание на думите на Куинлън, че единствените намерени в нея отпечатъци са били на Сътън и на баща ѝ. Сега вече ѝ беше ясно защо.

Паркингът беше празен и тъмен; единствено полумесецът сияеше над главата ѝ. Ема заключи волвото и тръгна към пейката, където беше седнала в първата вечер, когато пристигна в Тусон. Тогава светът ѝ изглеждаше изпълнен с обещания. Смяташе, че ще се срещне с близначката, за чието съществуване не беше предполагала, и таеше в себе си мъничката надежда, че може би ще стане част от нейното семейство. Каква ирония, че новият ѝ живот бе започнал на същото място, където бе приключил животът на сестра ѝ — а тя беше станала част от семейството на Сътън само защото господин Мърсър беше убил осиновената си дъщеря.

Цял ден бащата и бабата на Сътън се бяха държали рязко с нея. Двамата си подхвърляха хапливи забележки, което караше всички останали да се чувстват неудобно. И когато дойде моментът баба Мърсър да си тръгне, двамата с господин Мърсър почти не си говореха. Преди да се качи в колата си, баба прегърна Ема и я притисна към себе си. След това се наведе напред и прошепна:

— Не се забърквай в неприятности.

Ема не знаеше как да разбира предупреждението на бабата на Сътън. Дали тя знаеше какво е причинил синът ѝ на внучката ѝ? Това изглеждаше немислимо. Баба може и да беше твърда като пирон и остра като бодлите на кактус, но не беше убийца.

Ема не спираше да си представя как господин Мърсър блъска Теър с колата на Сътън, а после я изоставя, за да я намерят ченгетата. Дали се беше отървал от нея преди или след като беше убил Сътън? Как точно я беше убил? Къде беше скрил тялото?

Аз се чудех същото нещо. Не спирах да ровя из спомените си за улики, които доказваха, че татко има любовница. Бях ли го виждала да се спотайва наоколо, да се държи странно? Помня, че ми проблесна как двамата вече не сме толкова близки като преди — възможно ли бе това да е причината? Може би бях усетила нещо преди двамата с Теър да се натъкнем на баща ми и онази жена в каньона Сабино. Може би дори се бяхме скарали заради това и после се бяхме отчуждили. Но за мое голямо раздразнение не можех да си спомня нищо конкретно.

Чакълът захрущя под нечии стъпки, но Ема не потрепна. По пътя насам беше пратила есемес на Итън, молейки го да се срещне с нея. Неговата къща и домът на Ниша се намираха само на няколко пресечки оттук. Той седна до нея, хвана я за ръката и погледна към небето.

— Как си? — попита нежно Итън.

— Не съм много добре — призна си Ема.

— Изглеждаш ми изтощена. — Итън затвори очи. — Предполагам, че цяла нощ не си спала?

Ема поклати глава.

— Как бих могла? Стаята му е на няколко крачки от моята. Мисля, че снощи се опита да влезе при мен — каза тя, въртейки копчето на маншета си.

Итън зяпна изненадано.

— Но не е успял?

— Не. Дрейк го спря.

Известно време двамата просто седяха там и мълчаха. В каньона се появи лек ветрец, който издуха косата на Ема от раменете ѝ. Тя погледна към плетеницата от пътечки, които водеха към планината. Денем тук беше много красиво, но сега скалите изглеждаха като

надвиснала маса, готова да погълне всеки, който се осмелеше да се изкачи върху нея.

— Не мога да повярвам, че всичко се е случило тук. Не мога да повярвам, че господин Мърсър е блъснал Теър, а след това се е впуснал след дъщеря си — прошепна Ема и се огледа предпазливо, сякаш очакваше всеки момент господин Мърсър да изскочи отнякъде и да се нахвърли върху тях. Но с изключение на една кукувица, която притича през паркинга, двамата бяха съвсем сами. — Нуждая се от истинско доказателство. Но... как да го намеря?

Итън преглътна; имаше вид на болен.

— Не може някъде да няма някоя сигурна улика — отвърна той. — Проучванията, които ти е правил, преди да се свърже с теб. Или може би някой знае какво е направил — онази жена, например, с която е имал връзка. Може да е написал някой уличаващ имейл. Или планира отново да се срещне с нея и така ще успеем да го проследим.

Ема кимна.

— Онази нощ тя е била в каньона. Може би му е помогнала да прикрие следите си? Ако успея да разбера коя е тя, може да се опитам да я накарам да ни сътрудничи. — После се намръщи. — Но как се откриват такива неща?

Итън се замисли за миг.

— Баща ти използва ли Гугъл мейл?

Ема сви рамене.

— Така мисля.

— Може да си е направил календар там. — Итън помоли Ема да му даде телефона на Сътън, логна се в нейния имейл и разгледа календарите, които тя споделяше с останалите от семейство Мърсър. — Ето — каза той, показвайки й екрана. — Баща ти споделя работната си програма с теб и с майка ти. Изглежда в четвъртък следобед е излязъл от кабинета си, за да отиде на конференция.

— И какво? — попита Ема, взирайки се в екрана. — Може наистина да е отишъл на конференция, а не на среща с жена.

— Да, но и в двата случая не е бил в кабинета си — което е идеална възможност да се промъкнеш вътре. Нали не смяташ, че държи някаква уличаваща информация вкъщи?

Ема се поколеба. Никога не се беше замисляла за това.

— Предполагам, че ако човек има тайна любовна връзка, той ще иска да я скрие, нали? — промърмори тя. — Ще дойдеш ли с мен? — Направо откачаше при мисълта да се промъкне сама в кабинета на господин Мърсър.

Итън върна телефона на Ема и поклати огорчено глава.

— Не мога. Тогава ще трябва да водя мама на преглед при лекаря.

Ема прехапа устни; не искаше да се оплаква.

— Добре. Но след това може ли да ти се обадя?

Итън стисна ръката ѝ.

— Разбира се.

— Искаше ми се да стане по-скоро. Не знам как ще издържа до четвъртък — рече тихо Ема.

— Ще се справиш, Ема. Толкова си близо.

Тя затвори очи.

— След като мама ме изостави, всяка нощ си пожелавах да се върне и да ме вземе. Тя обичаше да си играе на търсене на съкровища — каза Ема, припомняйки си малките бележчици, които Беки оставяше под възглавницата ѝ или върху рафтчето за яйца в хладилника. — Мислех си, че ако просто разгадая следите, ще успея отново да я намеря. Щяхме да се преместим в наша собствена къща, да си имаме златист ред ривър и да бъдем истинско семейство. Щяхме да бъдем щастливи. Но досега съм живяла с десетки семейства и нито едно от тях не ми изглеждаше щастливо.

Луната се скри зад облак и за миг всичко потъна в пълна тъмнина.

— Моето семейство определено не е щастливо — промърмори Итън. — Но не мисля, че така ще бъде винаги. В един определен момент трябва да избираш с кого искаш да бъдеш. — Той се прокашля смутено. — Както ние избрахме да бъдем заедно.

Въпреки стреса и умората Ема не се сдържа и се усмихна.

— Ами нека да изберем да останем заедно тук още известно време. Все още не съм готова да се прибера.

Итън се облегна на пейката и я прегърна през раменете.

— Можем да останем толкова, колкото ти се иска.

* * *

Часове по-късно Ема лежеше в леглото си и от време на време поглеждаше към бюрото на Сътън, което беше избутала пред вратата. За да се успокои, тя бе започнала да пише списък с нещата, които би искала да прави заедно с Итън, който включваше съставянето на плейлиста с подходящи песни за айпод, и списък с най-романтичните неща, които ѝ беше казвал Итън, който включваше и думите му, че ще я защити от убиеца на Сътън на всяка цена.

Внезапно дочу глас.

— Излез да си поиграем.

Ема се надигна в леглото и се огледа с безумен поглед.

— Излез... — пропя отново гласът. Но това не беше господин Мърсър. И не се чуваше откъм коридора.

Ема отиде до прозореца и дръпна завесата. И там, на предната поляна, под големия дъб, стоеше една жена с гъста тъмна коса и кръгло лице. Ема зяпна от изненада. Това беше майка ѝ. Беки.

Тя беше доста по-бледа, отколкото си я спомняше Ема, кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна под нощното небе. На китките ѝ виждаха плетени гривни. Изтърканите ѝ дънки бяха подгънати и разкриваха дългите ѝ, слаби голи нозе. Избеляла тениска висеше на слабите ѝ рамене и се развяваше около корема ѝ. На нея се виждаше нечетлив надпис, но тениската определено изглеждаше болезнено позната — Ема знаеше, че я бе виждала и преди.

Аз също. Не можех да се сетя откъде, но познавах тази тениска така, сякаш беше моя — дали не я бях виждала в някой от сънищата на Ема?

— Мамо? — извика Ема. Тя се наведе напред и присви очи, опитвайки се да види по-ясно майка си, но Беки продължаваше да гледа към мократа земя. Ема едва успя да различи лицето ѝ в сумрака.

— Чакай, мамо, идвам! — каза Ема, отвори прозореца на Сътън, хвана се за клоната на дървото и се спусна на земята. Краката ѝ потънаха в мократа трева, която навлажни дори нощницата ѝ. Веднага, щом Беки я видя, тя отстъпи назад като уплашено животно.

— Не, мамо, почакай! — извика Ема и тръгна напред. — Искам да поговорим.

— Не искам да говоря. Искам да играем — отвърна Беки с детински глас.

— Моля те? — рече Ема, протягайки ръка. — Искам да ми помогнеш. Искам да ми разясниш всичко.

Беки вдигна глава и срещна погледа ѝ. Очите ѝ бяла ледено, призрачно сини.

— Толкова съжалявам — каза тя. — За всичко, което направих. За това, че те разочаровах. — Тя отметна кичур черна коса от очите си, изцапвайки лицето си с кал, която изглеждаше като белег на челото ѝ. — За това, че те изоставих.

Ема протегна ръце.

— Моля те, прегърни ме — рече умоляващо тя.

Но Беки просто отстъпи назад.

— Наблюдавам те. През цялото време те наблюдавах, Сътън.

Ема примигна.

— Аз не съм Сътън.

Беки вирна брадичката си, сякаш не можеше да повярва на думите на Ема.

— Какво искаш да кажеш?

Ема се опита да я хване за ръцете, но те бяха твърде хлъзгави — сякаш кожата на Беки беше покрита с някаква лигава ледена субстанция.

— Аз съм Ема — каза тя. — Не си ли спомняш?

Беки яростно разтърси глава.

— Намираш се в къщата на Сътън — каза тя, отдръпвайки се от Ема. — Трябва да си Сътън.

Внезапно погледът ѝ се изпълни с гняв. Беки пристъпи напред и посегна да улови ръцете на Ема, но не успя.

— Кажи ми истината! Кажи ми коя си? — Тя посегна отново, като този път успя да одраска кожата на Ема с дългите си нокти. Но щом я докосна, Беки се разпадна на купчина пепел. В далечината някой се изсмя. Приличаше на гърления, баритонов смях на господин Мърсър.

Ема се пробуди внезапно; пижамата на Сътън беше подгизнала от студена пот. Тя се намираше в леглото, далеч от прозореца. Светещите цифри на електронния будилник показваха 2:03 часа. Ема се уви в завивките и се опита да успокои дишането си. Не спираше да

разтърква очите си, но въпреки това не можеше да се отърси напълно от картините от съня ѝ. Беки беше толкова наблизно, сякаш се криеше около къщата на Мърсърови с надеждата, че ще зърне дъщеря си.

Това желание — фантазия, че Беки се върти някъде наблизно и я наглежда, че се интересува от живота ѝ, никога не я напускаше — особено в стресиращи моменти. Но това беше глупаво. Беки не се интересуваше от близначките си. Тя беше безразсъдна, егоистична и своенравна. Беше изоставила и двете си момичета, без да се обърне назад.

А сега едната от дъщерите ѝ беше мъртва. А другата живееше с убиеца ѝ.

21. БЛУЖДАЕЩИ СЪЗНАНИЯ

— И така, имаме голям пробив за партито в петък! — пропя Шарлът, когато в понеделник следобед се тръсна на стола до Ема в училищната библиотека. — Разговарях с мъжа от „Плюш“ и той се съгласи да е нашият бияч. Освен това получих страхотно предложение за ордьоврите от доставчика на храна, който мама използва. Не е ли страхотно?

Ема се опита да се усмихне, макар че беше изненадана от високия тон, на който говореше Шарлът. Не че дежурният библиотекар, колежанин с големи слушалки на ушите, им обръщаше внимание. Читалните в „Холиър“, беше забелязала Ема, почти не се използваха за учене. Дори децата, които четяха, всъщност бяха взели орфани броеве на „Воуг“ и „Спортс Илюстрийтид“.

— И аз свърших доста неща! — възкликна Габи, придърпвайки си един стол. — Двете с Лили изпратихме поканите през уикенда и като че ли всички са навити. Някои хора ми се сториха доста нервни, тъй като ще се намираме в училищна собственост, но от сигурен източник научих, че Амброуз и останалите от администрацията ще са на онази конференция в Сидона.

— Теренът е чист — потвърди Лили. — Освен това казахме на всички да паркират по-далеч колите си, за да не привличаме внимание.

Шарлът се ухили на Ема.

— Наш собствен бал, спонсориран от „Игра на лъжи“.

— Аха — отвърна неопределено Ема. Тя се пресегна, за да извади телефона на Сътън от чантата си, но вместо това наклони масата. Книгите се изсипаха върху килима. Бутилката ѝ с минерална вода се претърколи под съседната маса. Две момичета веднага скочиха и грабнаха книгите. Някакво момче, което Ема не познаваше, улови бутилката и събра гримове на Сътън. Всичко се озова обратно в чантата ѝ, без Ема дори да помръдне пръста си.

— Типично — рече Габи и завъртя очи. — Пак сме на върха, след като всички научиха за тайния бал и искат да бъдат поканени.

— Нещо притеснява ли те, Сътън? — попита загрижено Шарлът.

— Разбира се, че не — отвърна бързо Ема, макар да знаеше, че лъжата веднага ще бъде усетена. Цял ден си беше мислила за господин Мърсър, прехвърляйки всички подробности от случая в ума си.

— Така, поканих обичайните хора, плюс група ученици от училищния вестник, ученическият съвет, модния клуб и екипът, който прави годишника — докладва Габи, приглаждайки плисираната си, карирана пола. — Лили изпрати покани на второкурсниците и онези, които са предпоследна година, както и на няколко първокурсници. Гледаме да ограничим кръга, за да не ни спипат. Подлата четворка адски ще се вбесят — тях ги няма в списъка.

— Но няма да им пречим твърде усилено да ни се натресат, нали? — попита Шарлът.

— Аха. — Лили пишеше нещо на телефона си. — И тогава ще ги спипаме.

Шарлът погледна към Ема.

— Как се справя Итън с онзи запис? Идеята ти да го прожектираме на стената адски ми харесва.

— Мисля, че скоро ще го имаме — отвърна Ема. Всъщност нямаше представа как се справя Итън — записът не беше сред най-големите им приоритети.

Остатъка от предишната нощ бяха прекарвали в мълчание, хванати за ръце и взрени в звездите, докато накрая Ема не се принуди да се прибере в дома на Мърсърви.

Момичето поклати глава. Господин Мърсър определено беше добър актьор — държеше се така, сякаш нямаше представа къде се е намирала колата на Сътън, преструваше се, че вярва на историята ѝ, че е при Мадлин. Играеше перфектно ролята на любящ, макар и понякога строг баща. Възможно ли бе да е свикнал да лъже, да прикрива тайни? Възможно ли бе да има престъпно минало?

Тя си спомни за думите на баба Мърсър, че години наред са живели в Калифорния, преди внезапно да се преместят в Тусон, малко след като са осиновили Сътън. Може би там е имал криминално досие. Все пак хората не стават убийци просто ей така. Четвъртък, когато щеше да претърси кабинета на господин Мърсър, ѝ се струваше

толкова далеч. Може би ако преровеше миналото на господин Мърсър, тя щеше да открие предишни инциденти, които да ѝ помогнат да докаже склонността му към насилие.

Склонност към насилие. Не можех да го възприема. Баща ми беше ли проявявал насилие преди онази нощ? Само да можех да си спомня.

— Земята вика Сътън — рече Габи, размахвайки ръце пред лицето на Ема. — Чуваш ли ме изобщо какво говоря?

Ема се обърна към тях и видя, че Габи, Лили и Шарлът я гледат озадачено. Тя се зачуди колко дълго се е отнесла. Отметна косата си през рамо и изпъна гръб.

— Абсолютно — излъга тя.

В този момент се разнесе пронизителният звук на звънеца. Всички се надигнаха от местата си и тръгнаха към вратата, като бърбеха ентусиазирано, тъй като това беше последният час за деня. Край тротоара чакаха автобусите. На изхода вече беше започнала да се образува верига от автомобили.

Мадлин ги чакаше в коридора, облякла палтото си. Шарлът бързо ги осведоми за намерението да съгласуват облеклата си.

Очите на Мадлин грейнаха.

— Ооо, пазаруване! Искате ли да отидем утре, когато приключите с тренировката?

Всички закимаха. Шарлът се обърна към Ема.

— Предполагам, че ще съобщим на Лоръл по време на тренировката.

Мадлин се намръщи.

— Не знам дали трябва да я включваме — тя ми изглежда твърде ангажирана с брат ми, за да ни помогне да осъществим плана. Мисля, че дори трябва да я лишим от привилегиите ѝ в клуба „Игра на лъжи“.

— Това е малко прекалено, Мадс — рече Шарлът с успокояващ тон и пристъпи от крак на крак. — Нали, Сътън?

Ема бързо кимна. Сега, когато Лоръл вече не беше заподозряна, тя виждаше нещата в реалното им състояние: момиче, което си пада здраво по най-добрия ѝ приятел. Лоръл искаше да прекарва колкото се може повече време с Теър, за да успее да го спечели — или за да го държи настрана от по-голямата си сестра.

Мадлин сви рамене, завъртя се на токчетата си и закрачи в обратната посока. Лили и Габриел я последваха, без да спират да пишат на телефоните си. Шарлът хвана Ема за ръката и я поведе по коридора.

— Притеснява ли те нещо? — попита тихо тя.

Ема махна ластика от косата ѝ и я остави да се разпилее по раменете ѝ.

— Добре съм — отвърна тя. — Предполагам, че напоследък стресът ми идва в повече. — Макар че не можеше да разкаже на Шарлът какво точно става, тя се почувства добре, когато призна, че нещо не е наред.

— Мога ли да те питам нещо? — рече Шарлът, докато заобикаляха група момичета, които гледаха нещо на телефоните си. Ема дочу думите покана и таен бал. — На партито на баща ти не получи хранително отравяне, нали?

Ема рязко въртна глава. Отвори уста, но от нея не излезе никакъв звук.

— Някой каза, че те е видял навън с Теър — промърмори Шарлът през стиснатите си устни.

Ема започна да се изкачва по стълбите с пламнали бузи.

— Казаха, че сте се държали за ръцете — продължи Шарлът. — И че си изглеждала много разстроена.

Ема я погледна през рамо.

— Кой ти го каза това?

Шарлът спря на площадката между етажите и пропусна няколко ученици да минат покрай нея. После сведе поглед.

— Всъщност бях аз — аз ви видях. Но се притеснявам. Наред ли е всичко? За какво разговаряхте?

Ема погледна към Шарлът. За части от секундата се зачуди дали да не ѝ признае всичко. Но как? Всъщност, Шар, аз не съм Сътън, а нейната близначка. Мисля, че баща ѝ я е убил, а мен ме принуждава да се представям за нея, докато не реши, че и аз съм излишна. А, и още нещо, мисля, че той е блъснал Теър с колата на Сътън. Не е кой знае какво.

— Просто разговаряхме за миналото — отвърна тя с равен глас.

— Мислите ли пак да се съберете? Ами Итън?

— С Итън всичко е наред — отвърна Ема. — Както вече казах, просто говорехме за нещо, което се случи преди много време. Не е кой

знае какво, кълна се. Спри да се притесняваш, чу ли?

— Просто напоследък не се държиш като себе си — възрази Шарлът. — Все едно от космоса са се спуснали извънземни и са подменили оная Сътън, която познавам, с някой друг.

Ема впери поглед в нея. Невероятно колко близо бе Шарлът до истината. Но после си пое дълбоко дъх, прегърна приятелката си през раменете и силно я притисна към себе си.

— Гарантирам ти, че не съм отвлечена от извънземни — рече тя. — Хайде да вървим на тренировка и да забравим за всичко това.

— Щом така смяташ — каза Шарлът поуспокоена.

След това двете тръгнаха към вратата, поемайки направо към съблекалните. Някъде по средата на пътя Шарлът се спря и каза, че е забравила учебника си по математика в гардеробчето — трябваше да се върне да го вземе.

— Ще те настигна — извика тя, докато тичаше назад.

Ема продължи към съблекалнята. Автобусите бяха обвити в газовете, изпускани от ауспусите им. Някой от улицата наду клаксон. За да стигне до съблекалнята, тя трябваше да мине през задния паркинг, но по това време на деня там беше спокойно, защото на него обикновено паркираха учителите и персоналът. Но днес нещо привлече вниманието ѝ. Някой беше застанал до черния си джип и я гледаше втренчено. Когато осъзна кой стои там, тя се спря и кръвта ѝ изстина.

Това беше баща ми. И той гледаше Ема така, както беше гледал мен в нощта, когато умрях.

22.

ИГРАЙ ИГРАТА

Престори се, че не го виждаш, помисли си веднага Ема. Тя наведе глава и повлече крака към съблекалнята; сърцето ѝ биеше ускорено. Тогава тя чу металическия звук на ръка, която удря по вратата на кола.

— Сътън! — чу се гласът на господин Мърсър.

Ема спря и го погледна.

— О, здравей, татко! — рече тя мило, сякаш едва сега го забелязваше.

Господин Мърсър не изглеждаше доволен. Той заобиколи колата и отвори пасажерската врата.

— Влизай вътре.

Ръцете на Ема трепереха.

— Благодаря, но дойдох с колата — отвърна тя, стиснала ключовете в ръката си, опитвайки се да звучи нормално. — И сама мога да се прибера. Освен това сега имам тренировка.

— Влизай. В. Колата — рече мрачно господин Мърсър. После очевидно осъзна, че се намира на училищния паркинг и устните му се изкривиха в лека усмивка, очевидно за пред хората. — Трябва да поговорим — рече той с по-мил глас.

Сцената ми се струваше смразяващо позната. Не го прави, Ема, извиках аз.

Ема не помръдна от мястото си. Тя се огледа — надявайки се, молейки се някой да се появи иззад ъгъла и да ги види. За нещастие нямаше никой. Искаше ѝ се да бръкне в джоба и да изпрати есемес на Шарлът за помощ, но господин Мърсър щеше да я види. А и какво щеше да каже Шарлът, когато се появеше тук?

— Сътън? — рече господин Мърсър с предупредителен тон.

Ема не знаеше какво друго да направи. Тя отиде до колата и влезе вътре. В джипа беше студено, климатикът беше надут до край. Студеният метал на предпазния колан опари бедрото ѝ.

Бащата на Сътън затвори вратата и отпусна ръце върху волана. Забарабани с пръсти по кожата му калъф, като очевидно се опитваше да събере мислите си. Ема се сви в седалката и впери поглед в започналия да се лющи лак на ноктите ѝ, като се опитваше да запази спокойствие. Всичко ще бъде наред, каза си тя. Намираме се на обществено място. Не може нищо да ми направи тук.

Да, докато не потеглите нанякъде, помислих си аз. И тогава какво?

Най-накрая господин Мърсър въздъхна и я погледна.

— Отдавна трябваше да поговорим. — Той говореше бавно, сякаш претегляше всяка дума. — Защо да не го направим тук.

Господин Мърсър си пое дълбоко дъх.

— Онази нощ в каньона промени живота ни. Не исках да се случва така... — Гласът му заглъхна. — Но го направих заради теб. — На лицето му се изписа умоляващо изражение. — Мислех си, че ще оправя нещата. Мислех си, че точно това искаш.

Въздухът в колата като че ли изстина с още десетина градуса. Ема едва се удържа да не зяпне изненадано. Дали той имаше предвид живота ѝ в Невада? Дали намекваше, че е убил близначката ѝ, за да я спаси от живота на хранениче?

Господи. Ужасът, който ме изпълваше досега, се увеличи десетократно. Нима баща ми наистина беше луд? Толкова много ли ме мразеше?

В гърдите на Ема пламна гняв.

— Как можа да си помислиш, че това ще оправи нещата? — извика тя с писклив глас. Пръстите ѝ се свиха около дръжката на вратата.

Но господин Мърсър я сграбчи за ръката преди да успее да се измъкне. Когато Ема се обърна към него, очите му отново проблеснаха.

— Виж какво. Нещата вървят добре, не мислиш ли? Наистина ли искаш да съсипеш всичко? Своя живот и този на майка си?

Ема впери поглед в него, но не каза нищо.

— Не съм убеден в това — продължи той. Постави ръка на рамото ѝ и я натисна обратно върху седалката. — Продължавай да играеш ролята. Всичко ще бъде наред.

Ема беше толкова уплашена, че ѝ беше трудно дори да диша. Думите бяха съвсем същите като онези, които беше прочела в

бележката на убиеца: *Сътън е мъртва. Не казвай на никого. Продължавай да играеш играта ти ти си следващата.*

Господин Мърсър беше потвърдил всичките ѝ подозрения. Внезапно я изпълни огнена ярост. Той беше причинил всичко това на Сътън — и на нея. Той я беше довел тук, за да прикрие гнусното си престъпление. След това не беше спирал да я заплашва, за да си мълчи. И всичко това за... какво? Заради някаква си жена? За да запази имиджа на семейството?

Шокът, който изпитвах, тъгата и ужасът също преляха в гняв. Собственият ми баща ме беше убил. В това нямаше никакво съмнение, нямаше и добра причина. От родителите се очакваше да обичат, а не да убиват. Те трябваше да защитават децата си, а не да ги захвърлят като някакъв чифт миналогодишни износени дънки. Аз не бях заменима. Не бях нищо.

Ема рязко се извърна и отново сграбчи дръжката. За щастие вратата не беше заключена и този път момичето беше по-бързо от господин Мърсър. В следващия момент тя се озова на асфалта и хукна през паркинга.

— Сътън! — изрева господин Мърсър. Но Ема не се спря.

Никога не беше очаквала с такова нетърпение да се озове в съблекалнята; господин Мърсър не можеше да я последва тук. Тя отиде право в банята и заключи зад себе си вратата на кабинката.

— О, Господи — прошепна тя, притиснала длани към лицето си. Какво трябваше да направи сега? Как щеше да надхитри господин Мърсър, за да се сдобие с доказателството, от което се нуждаеше, без да се налага да го убива? Колко време ѝ оставаше?

Аз също не знаех отговорите на тези въпроси. Не спирах да си мисля за онова, което беше казал баща ми. Думите му продължаваха да се въртят в съзнанието ми като повредена грамофонна плоча. *Не спирай да играеш ролята.* Сякаш това беше някаква игра.

Свих пръстите си около ръката на Ема, както бях правила само веднъж досега — в нощта, когато двете с Лили бяха затворени в онази пещера и двете решихме, че това е краят. Тогава се опитах да я успокоя. Но този път всичко беше различно.

Този път аз имах нужда от сестра си.

23.

ГЪРМЯЩА ЗМИЯ В ДВОРА

Във вторник, след тренировката, Ема спря на паркинга на Ла Енкантада, луксозния мол на Тусон. Тя дръпна ръчната спирачка точно когато телефонът, който лежеше в скута ѝ, изжужа.

Намери ли нещо в Гугъл за господин Мърсър?, пишеше Итън.

Не, нищо, името се среща твърде често, отвърна му Ема.

Хм. И аз ще потърся, написа той.

Мерси. Ти си най-добрият, написа в отговор тя.

След разговора си с господин Мърсър тя се чувстваше съсипана, но за щастие той се прибра вкъщи от болницата малко след полунощ. Освен че беше потърсила в Гугъл някаква информация за него и госпожа Мърсър, Ема беше претърсила и кабинета му вкъщи, в опит да открие нещо за миналото им. Но освен няколкото стари данъчни формуляра, тя не намери нищо, което да беше свързано с живота им в Калифорния.

— Ехо? — на прозореца се появи лицето на Лоръл. Тя беше дошла със собствената си кола, но Ема я беше последвала на паркинга. — Какво правиш, зомби?

Ема подскочи и пхна телефона на Сътън в чантата си, след което извади ключовете от стартера. Когато слезе от колата, Лоръл вече крачеше забързано към магазините.

— Минава шест — извика тя през рамо. — Искаш ли да се обзаложим, че Габи и Лили вече са намерили най-добрите рокли?

— Невъзможно е да носят всяка една невероятна рокля на партито — възрази Ема. Планът беше да овършеят „Антрополъджи“, „Би Си Би Джи“, „Джей Крю“ и една камара други бутици в мола.

Лоръл стъпи на ескалатора и се хвана здраво за парапета.

— Очевидно си адски развълнувана за партито — рече Ема.

— Аха — отвърна равнодушно Лоръл.

— Очакваш с нетърпение да си отмъстиш на Подлата четворка?

Лоръл изсумтя и отмести погледа си встрани.

Ема шумно въздъхна. Имаше си достатъчно проблеми и без да се налага да търпи променливите настроения на Лоръл.

— Добре, Лоръл. Какво направих този път?

Лоръл се обърна и продължи да се вози с гърба напред, отпуснала ръце върху парапетите.

— Хубаво — сопна ѝ се тя. — Татко каза, че пак си душила в стаята ми.

Ема примигна; беше забравила за претърсването на стаята на Лоръл. Сега, когато сестра ѝ вече не беше заподозряна, съзнанието ѝ като че ли беше изтрило всичко, свързано с нея.

Лоръл сви устни.

— Да не би да си търсила някакви писма, които сме си писали с Теър? В такъв случай имам изненада за теб, Сътън. Нещо, което ще те направи много щастлива. — Тя отметна кичур руса коса през рамото си. — Теър не си пада по мен, не и по този начин. — Гласът ѝ леко потрепна.

— О, Лоръл, съжалявам — рече тихо Ема, слизайки от ескалатора. Тя посегна да я улови за ръката, но Лоръл се отдръпна.

— Снощи ми каза, че все още е влюбен в теб — каза Лоръл задавено, сякаш самото произнасяне на думите ѝ причиняваше болка. — Просто не го разбирам. Щом сте толкова влюбени, защо се разделихте?

Ема примигна. Две групи пазаруващи преминаха покрай тях, преди да успее отново да проговори.

— Не съм влюбена в него, Лоръл. Заклевам ти се.

Лоръл завъртя очи.

— Да бе, да. Чух, че вие двамата сте си организирали тайно съвещание по време на татковото парти.

Ема стисна зъби.

— Шарлът ли ти каза?

Лоръл се ококори.

— Значи е истина?

Ема въздъхна. Миризмата на печени пържолки от заведението в края на еспланадата започваше да ѝ причинява главоболие.

— Вярно е, но не е онова, което си мислиш. Просто разговаряхме. Между нас вече няма нищо. Аз много харесвам Итън. — Ема улови Лоръл за ръката. — Виж какво, наистина съжалявам за

Теър. Съжалявам и че влязох в стаята ти без разрешение — каза тя. — Обещавам, че повече няма да се повтори. Просто търсех онези червени кожени сандали, които взе за есенния бал. Мислех да ги нося на партито на татко.

Лоръл я погледна.

— С онази зелена рокля? Шегуваш ли се?

— Сметнах, че така ще се отличавам от останалите — ухили се Ема.

— Да, щеше да приличаш на коледна елха — засмя се Лоръл и сякаш като по магия цялото напрежение между тях се изпари.

Докато вървяха към „Би Си Би Джи“, където се бяха уговорили да се срещнат, Ема осъзна, че трябва да си изясни нещо.

— А каква беше онази отвратителна ракета под фотьойла в стаята ти?

Лоръл примигна; като че ли нямаше представа за какво говори Ема. Внезапно в очите ѝ проблесна нещо.

— Боже, съвсем забравих за това. Миналата седмица убих с нея една гърмяща змия в задния двор. Беше ужасно!

— Пфу! — рече Ема, изпълнена с облекчение, че веднъж завинаги ще изтрие Лоръл от списъка със заподозрените.

Тогава Лоръл въздъхна.

— И всъщност татко постъпи много гадно, като те издаде.

Ема преглътна с усилие. Беше опасно да въвлича Лоръл в това, но тя познаваше господин Мърсър по-добре от всички. Може би беше забелязала нещо.

— Да. Напоследък се държи много странно, не мислиш ли? — попита тя.

— Може би малко, да — отвърна Лоръл, мръщейки се. — Но според мен е така, защото просто не харесва Теър.

Преди Ема да успее да измъкне още нещо от нея, телефонът на Лоръл зазвъня с песен на Риана, стряскайки стоящите наблизо хора. Тя го извади от чантата си от крокодилска кожа и го включи на високоговорител.

— Здравсти, татко — пропя момичето.

— Здравсти, скъпа — рече господин Мърсър. Гласът му отекна в стените на помещението. Ема усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват.

— Двете със Сътън сме — каза Лоръл. — Какво има?

— И Сътън ли е там? — Внезапно в гласа на господин Мърсър се доловиха напрегнати нотки. — О!

Ема сви пръстите на краката си в обувките на Сътън.

— Ъъъ, кога ще се приберете довечера, момичета? — попита господин Мърсър.

Лоръл погледна към Ема и сви рамене.

— Точно сега пазаруваме. Предполагам, че след това ще се прибера. За Сътън не знам.

Гърлото на Ема пресъхна.

— Всъщност аз няма да се прибирам — рече тя, решавайки на момента. — Ще спя у Шарлът. Моля те, кажи на мама. — Шарлът определено щеше да се навие, а Ема щеше да се чувства безопасност навсякъде извън дома на Сътън.

— Добре — отвърна мрачно господин Мърсър. — Поздрави госпожа Чембърлейн от мен. И не забравяй какво си говорихме, нали, Сътън?

Лоръл я погледна въпросително, но Ема се наведе напред, измъкна телефона от ръцете на Лоръл и прекъсна разговора. След това изкриви лице, опитвайки се да се държи така, сякаш Сътън Мърсър е изпаднала в поредното гадно настроение. Лоръл я гледаше със зяпнала уста.

— Леле — рече най-накрая тя. — Какво си направила този път, че да предизвикаш татко?

Никога няма да познаеш, помислих си аз.

— И за какъв разговор говореше той? Да не те е хванал с Теър на партито?

— Не — отвърна мрачно Ема, докато момичетата приближаваха „Би Си Би Джи“.

За щастие близначките Туитър стояха пред витрината на магазина и сочеха манекените.

— Кой би си купил този ужасен колан? — казваше Габи, сочейки вдясно.

Лили сбърчи нос, оглеждайки друг манекен, който държеше в ръката си голяма чанта.

— И защо им трябва да ги правят толкова изродски кльошцави?

— Дами — рече Лоръл.

Близначките Туитър се обърнаха и им се усмихнаха широко.

— Още три дни до тайния бал! — пропя Габи.

— Чакай само Мадс да ти каже какво се случи! — рече Лили, джвакайки с дъвката си.

Като по поръчка в този момент Мадлин и Шарлът се появиха на ескалатора. Момичетата се приближиха бързо и всички си размениха въздушни целувки.

Габи смушка Мадлин.

— Хайде, разкажи им за срещата си с Подлата четворка.

Мадлин завъртя очи.

— Ще ми се да не ги наричаш така. Това звучи като признание. Както и да е, тези глупачки ме сгасиха в един ъгъл след училище и започнаха да ми се молят да ги поканя на партито. — Тя прибра кичур мастиленочерна коса зад ухото си и скръсти ръце на гърдите.

— И? — Лоръл изглеждаше адски въодушевена. — Ти им каза не, нали?

— Разбира се — рече Мадлин. — Но трябваше да ги видите. Малко им оставаше да паднат на колене и да се молят.

— Добре. Това означава, че определено ще се опитат да се вмъкнат неканени — рече решително Шарлът. — А щом Итън се сдобие с онзи запис, ще ги направим звезди в собствения им филм.

— С нетърпение очаквам да им зърна физиономиите — рече Габи. — Този запис беше страхотна идея, Сътън.

Ема се усмихна. Поне веднъж щеше да се гордее с идея на клуба „Игра на лъжи“! Тя не беше злобна, а просто справедлива. Освен това ѝ харесваше, че Итън също участва.

— Някой не може да си прави шеги с нас, нали? — рече Лили и смушка Ема.

— Нали — отвърна Ема, насилвайки се да се усмихне.

Но и двете знаехме, че това не е истина. Някой ни беше причинил нещо далеч по-лошо от някаква си шега. Някой ме беше убил и приятелките ми нямаха представа за това.

24. ОЧИ В ОЧИ

Когато в сряда удари звънецът за обедна почивка, Ема отвори гардеробчето на Сътън и огледа съдържанието му. Откакто се беше вмъкнала в кожата на Сътън, тя беше направила някои промени; беше свалила малкото огледало и го беше заменила със снимка на Джони Деп, неин отдавнашен любимец, и беше свалила дразнещия магнит с надпис „АЗ СЪМ КРАЛИЦАТА НА СВЕТА, А ВИЕ СТЕ МОИТЕ КУЧКИ“ и го беше заменила с магнитче на Стюи от „Семейният тип“. Достатъчно бе, че Сътън е кралицата на училището; нямаше нужда да го оповестява пред целия свят чрез гардеробчето си.

Когато Ема грабна палтото си, телефонът в чантата ѝ изжува. Сърцето ѝ едва не спря, когато го извади и видя, че се обажда господин Мърсър. Тя го остави да звъни и след малко телефонът превключи на гласова поща. С треперещи пръсти Ема натисна бутона за прослушване.

Лоръл каза, че довечера пак няма да се прибереш. Ще те покрия и този път — излая господин Мърсър в ухото ѝ. — *Но ако и утре те няма вкъщи...* — Гласът му секна и съобщението приключи с кликване.

Ема погледна телефона си. Искаше ѝ се да беше изрекъл заплахата си на глас, за да може да я отнесе в полицията. Но той беше твърде умен. Поне тази вечер нямаше да се налага да се среща с него. Щеше да спи у Мадлин — родителите на Шарлът бяха организирали вечерно парти с няколко от колегите на господин Чембърлейн — но по всичко си личеше, че на следващия ден нямаше да има друг избор, освен да се прибере в дома на Мърсърви.

Умората я затисна под тежкото си наметало. Само ако можеше да се свие в гардеробчето, щеше да го направи. За щастие щеше да обядва с Итън. Нуждаеше се да остане известно време насаме с единствения човек, пред който не се налагаше да се преструва. Особено през последните няколко дни Итън ѝ беше истинска опора — обаждаше ѝ

се всяка вечер преди лягане и дори ѝ донесе цветя, когато бяха у Шарлът. Госпожа Чембърлейн веднага заяви, че не е за изпускане.

Ема облегна глава върху вратичката на гардеробчето и затвори очи. Когато отново ги отвори, пред нея стоеше Теър. Тя подскочи стреснато.

— Леле! — рече момчето, разпервайки ръце. — Аз съм!

Устните на Ема се изкривиха в усмивка.

— З-здрасти — каза тя, наслаждавайки се на лешниковите му очи и сияеща кожа. Не го беше виждала от рождения ден на баща си, макар че на няколко пъти ѝ беше изпращал есемеси. Минутите, прекарани с него, ѝ се струваха твърде интимни и тя искаше да се държи на разстояние.

Теър се приближи до нея, облягайки хълбок на едно съседно гардеробче.

— Просто исках да видя... как си — каза тихо той.

— Ами... — Внезапно погледът на Ема се спря върху момчето, което се приближаваше зад гърба на Теър. Това беше Гарет, бившия на Сътън. Той ги беше забелязал и сега крачеше стремително към тях. Челюстта му изпъкваше от силното стискане на зъбите, а очите му бяха присвити до тесни цепнатини.

Теър също се обърна и изгледа предпазливо Гарет. Той просто го гледаше втренчено.

— На твоето място не бих си губил времето със Сътън, човече. Тя вече те е забравила. Сега си има нов приятел. Или може би не си разбрал още?

— Гарет! — възкликна Ема.

Теър завъртя очи, без да се впечатли от думите му.

— Разкарай се, пич.

Гарет грозно изсумтя.

— О, забравих. — Гласът му беше натежал от сарказъм. — Ти нямаш никакво уважение към чуждите връзки, нали?

Той не отместваше поглед от Теър. Известно време никое от двете момчета дори не мигна.

— Махай се — процеди през зъби Теър.

— Или какво? Ще преспиш с приятелката ми? Оп, чакай, това вече се случило. Защото и двамата сте гадни курви.

Лицето на Теър пламна. Миг след това юмрукът му намери лицето на Гарет, който се хвана за брадичката. В следващата секунда той вече беше хванал Теър за раменете и силно го разтърсваше. Теър се опита да се задържи прав, но коленете му омекнаха и болният му крак се подгъна.

— Момчета, престанете! — изпищя Ема, дърпайки Теър за тениската. — Моля ви!

Гарет замахна отново към Теър, но той се наведе и го обхвана с две ръце през кръста. Двете момчета изръмжаха едновременно и внезапно се озоваха на пода.

— Престанете! — изпищя отново Ема.

Аз гледах ужасено... но и възхитено. Не бях сигурна дали някога момчета се бяха били заради мен и някак си се чувствах поласкана.

— Бой! — изкреця някакво мършаво момче. Внезапно сякаш от никъде се материализираха ученици и наобиколиха търкалящите се по земята момчета. Членовете на духовия оркестър изскочиха от залата да гледат, от всички страни започнаха да се стичат деца и се скупчиха в амбеновидна купчина около Гарет и Теър. Половината присъстващи бяха наизвадили телефоните си и снимаха екшъна.

Двете момчета отново се бяха изправили на крака. Теър се хвърли към Гарет, но един футболист, когото Ема позна, се намеси и дръпна Гарет настрана.

— Спри се, човече — изръмжа той в ухото му. — Заради боя могат да те изхвърлят от отбора.

Гарет се опита да се освободи; очите му пламтяха и дишаше тежко.

— Голям си задник — изсъска той на Теър.

— Ти също — изфуча Теър, застанал в средата на кръга. От носа му капеше кръв.

Тълпата започна да се разотива също така бързо, както се беше събрала. Ема изтича до Теър и го докосна по рамото.

— Добре ли си?

— Този е луд — изпъшка Теър, опитвайки се да си поеме дъх. После опипа брадичката си с ръка и потрепна.

— Не трябваше да го провокираш! — извика Ема.

Теър внимателно раздвижи рамото си, след което я погледна.

— Едно е да говори за мен. Но не мога да търпя да обижда теб.

Заляха я топли вълни и тя усети, че се изчервява. Тя беше трогната от кавалерската постъпка на Теър, който я беше защитил по този начин. Това дори беше някак... романтично.

Аз също бях трогната. Особено когато той го беше направил, за да защити мен, а не сестра ми.

Някой зад гърба на Ема се прокашля. Тя се обърна и видя Итън, който си проправяше път през остатъците от тълпата. Той изглеждаше притеснен и объркан. Ема се втурна към него, доволна, че Итън не може да прочете мислите ѝ.

— Здравсти — промърмори тя.

— Какво става тук? — попита той. — Чух, че някой се бие и че е заради теб.

Ема поклати глава; погледна към Теър, след което отново се обърна към Итън. Не ѝ беше лесно да говори за причината, която беше довела до боя.

— Всичко приключи — рече просто тя. — И аз съм добре. Теър просто... защити честта ми.

Итън впери поглед в Теър, след което протегна ръка.

— В такъв случай ти благодаря, човече.

Теър мълчаливо пое ръката му и я разтърси.

Итън прегърна Ема през раменете.

— Искаш ли да се махнем от тук? Бихме могли да обядваме някъде навън.

— Добре — отвърна тихо Ема. Тя погледна още веднъж през рамо, за да каже довиждане на Теър и да се увери, че с него всичко е наред. Но той беше изчезнал.

* * *

Петнайсет минути по-късно Итън спря раздрънканата си хонда сивик на един паркинг, обграден от дървени решетки, увити в бръшлян и красиви розови градини. На няколко метра от тях, в едно старо викторианско имение, което приличаше на твърде голяма джинджифилова къщичка, се помещаваше един старомоден ресторант, наречен „Льо Гарсон“. Подобна архитектура изглеждаше не на място

сред тухлените къщи на Тусон, което правеше мястото да изглежда още по-екзотично.

— Помислих си, че след всичко, което преживя тази седмица, ще имаш нужда от малко развлечение — рече Итън, повеждайки я към ресторанта. Вътре беше хладно и миришеше на свежи цветя. Когато очите на Ема привикнаха към светлината, тя видя няколко маси, застлани с бели покривки. Таванът се подпираше на няколко кръстосани дъбови греди, а в малките вази имаше рози и коледни свещички. Задната врата беше отворена и разкриваше огромна градина, а в ъгъла седеше музикант, който нежно подрънкваше на арфа.

— Леле — рече Ема, поглеждайки към преминаващия покрай нея сервитьор, който носеше поднос, отрупан с храна. — Това ми изглежда много луксозно, Итън. И скъпо. — Тя го погледна притеснено. — Искаш ли аз да платя?

— Разбира се, че не. — Итън се намръщи. — Погрижил съм се.

Метр д'отелът ги поведе към масата им и Ема го хвана за ръката.

Аз също бях изненадана и впечатлена от избора на Итън. Аз бих планирала срещата по точно същия начин — достатъчно уединено място, за да е романтично, с точния тип клиента.

Двамата седнаха и разстлаха салфетките в скута си. Сервитьорът се приближи и наля вода в чашите им. Ема жадно я изпи. Итън я гледеше, подпрял брадичката си с ръка.

— Много си красива, знаеш ли?

— Престани. — Ема наведе глава.

— Наистина — настоя Итън. — Но ми изглеждаш изморена. Успя ли поне малко да поспиш?

— Само малко — призна тихо Ема. Тя огледа залата. С изключение на две добре облечени жени, които седяха на няколко маси от тях, като че ли никой в пълния ресторант не им обръщаше внимание. — Просто искам да идва по-бързо четвъртък, за да успея да претърся кабинета на господин Мърсър. Искам всичко това вече да свършва.

Итън се пресегна през масата и улови ръката ѝ.

— Разбира се. Но сега се опитай да не мислиш за това. Трябва ти почивка — да се откъснеш за известно време от случая.

Гласът му беше нежен, но твърд, и Ема се насили да отпусне рамене.

— Добре — прошепна тя.

На съседната маса една жена, облечена с впита черна рокля и мъж с официална вратовръзка разглеждаха менюто с вина. Няколко хора седяха на бара и се смееха учтиво. Обстановката беше изключително изискана. Ема имаше усещането, че мястото щеше да хареса на сестра ѝ.

Усмихнах се. Тя беше права.

— О! — възкликна Итън и се усмихна широко. — Забравих да ти кажа, че най-после успях да проникна в системата за уличните камери. Беше права, наистина го е направила Подлата четворка.

— Това са страхотни новини! — възкликна Ема, наведе се през масата и бързо го целуна. — Момичетата страшно ще се зарадват!

— Да, остава само да залепя кадрите и ще ви изпратя файла по имейл — рече Итън, леко изчервен.

— Идеално.

Сервитьорът донесе кошничка с хлебчета асорт и я остави на масата.

— Желаете ли прекрасната млада двойка да чуе днешните специалитети? — попита той, пригласяйки с ръка косата си с цвят на морков. — Тартарът от риба тон е направо неземно вкусен. И не ме карайте да започвам да хваля задушени агнешки котлети с ментов сос. — На лицето му се изписа оргазмено удоволствие.

Ема се изкиска.

— Това ми звучи ужасно вкусно. Ще взема от него — рече тя.

— Страхотен избор! — пропя сервитьорът. — А за вас, сър?

— Аз ще взема коктейл скариди — каза Итън, като отчупи парче ръжен хляб и го лапна. — И, въъ, пържола. Средно препечена.

— Средно прррепечена! — Сервитьорът натърти по френски „р“-то, поклони се префърцунено и се отдалечи.

Ема седеше, забила поглед в скута си, но когато с крайчеца на окото си забеляза, че устните на Итън се изкривяват в усмивка, тя се засмя. Дватамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Прррепечена! — изимитира Итън сервитьора.

— Страхотен избор! Жалко, че не работи в кафенето в „Холиър“ — пошегува се Ема. — Можеш ли да си представиш? „Ъъъ, ще взема

пица с франзела“. „Страхотен избор!“ — каза тя, жестикулирайки превзето с ръце.

— Или в затворническият ресторант. — Итън се изгърби и заговори с бандитски глас: — „Ей, пич, искам едно кюфте и малко от вчерашния зелен боб.“

— Страхотен избор! — извика Ема през смях. — Ами ако приема поръчките по телефона в някой китайски ресторант?

Итън вдигна ръка към ухото си, преструвайки се че държи телефонна слушалка.

— Тъъ, здрасти, ще взема пиле „Генерал Цо“!

— Страхотен избор! — рече Ема и се изкиска.

Двамата се смееха толкова силно, че скоро всички в ресторанта ги гледаха. Ема знаеше, че се държаха абсолютно неуместно и детински, но не й пукаше. Толкова беше хубаво да може да се смее. Особено, когато споделяше забавния момент с Итън. Затова беше с него: двамата имаха еднакво чувство за хумор. Разбираха се отлично. И заедно се забавляваха страхотно.

— Обичам да те виждам такава — рече Итън, когато смехът поутихна. — Напомня ми, че колкото и добре да се преструваш на Сътън, ти си уникална.

Ема кимна.

— Много си приличаме... и същевременно се различаваме. Сякаш сме двете страни на една монета. Понякога си мисля, че се изгубвам в нея.

— Не е вярно — възрази Итън. — Винаги оставаш себе си.

Ема се загледа в подредените зад бара бутилки алкохол.

— С нетърпение очаквам отново да си бъда аз — каза тихо тя. — Господин Мърсър каза, че сегашното ми положение е много по-добро от преди. Но на мен ми липсва да бъда себе си. Искам си живота обратно. Да мога сама да правя своя избор.

— Знаем — отвърна Итън. — И аз чакам с нетърпение отново да станеш Ема. — Той улови ръцете ѝ. — Но трябва да признаеш, че да бъдеш Сътън си има и своите положителни страни. — Момчето стисна ръцете ѝ. — Като например да срещнеш мен.

— Като например да срещна теб — каза Ема, отвръщайки на погледа му. Двамата се наведоха един към друг и леко се целунаха.

Извърнах се настрани; чувствах се така, сякаш подслушвам нещо твърде лично. Думите на Ема отекнаха в мислите ми. Искаше ми се тя да си върне самоличността, наистина. Но това повдигна един друг въпрос, към който избягвах да се връщам. Когато Ема тикне баща ми зад решетките, какво щеше да се случи с мен? Бях ли прикрепена към нея само, защото имах недовършена работа? Или това беше някакво кошмарно кармично отмъщение за всички ужасни неща, които бях извършила през живота си?

Отмъщавайки за мен, Ема щеше само да спечели. Щеше да продължи живота си като Ема Пакстън. А аз щях ли да продължа? Или щях да остана без нищо?

25. СРЕДНОЩНО ПОХАПВАНЕ

След тренировката и един продължителен горещ душ, Ема почука на входната врата на семейство Вега. Чуха се стъпки и миг покъсно Мадлин отвори вратата, притисна показалеца си към устните и бързо я вкара вътре.

Въпреки тихите им стъпки, от кухнята излезе господин Вега, понесъл чаша, пълна с кехлибарена течност, най-вероятно уиски. Студените му, стоманени очи огледаха щателно Мадлин, сякаш търсеха някакъв дефект. След това той впери поглед в Ема.

— Не е ли твърде късно за събирания, момичета? Утре сте на училище.

Мадлин нервно се прокашля.

— Татко, утре имаме много важен тест по физика и ще учим до късно през нощта. Може ли Сътън да спи у нас? Няма да усетиш, че сме тук — обещавам.

Господин Вега разклати питието си; не изглеждаше като че ли им вярва. Дори докато си почиваше, той изглеждаше нервен и напрегнат, готов да удари. Ема затаи дъх и се насили да не поглежда към ръцете и краката на Мадлин. Синините бяха прикрити добре с дълги ръкави и крачоли, но Ема знаеше, че те са там. Освен това бе наясно й кой ги е причинил. Не можеше да повярва, че за да не прекара нощта у Мърсърови, трябва да дойде тук.

Той може и да не беше в списъка ми със заподозрени, но беше престъпник. След като вече знаех какво причинява на Мадс и Теър, настръхвах всеки пък, когато го видех. Това обясняваше защо Мадлин ставаше толкова нервна в негово присъствие и защо непрекъснато се стараеше да е перфектна. Сигурно си мислеше, че ако прави всичко както трябва, той няма да намери за какво да се хване.

— Добре — каза най-накрая господин Вега, след като ги беше наблюдавал безпокоително дълго време. — Но не вдигайте шум. Майка ти вече спи.

Ема се зачуди дали госпожа Вега се е опитвала някога да попречи на съпруга си да наранява децата им, или просто се страхуваше твърде много от него, за да се намесва.

Секунди по-късно двете момичета подреждаха нещата си в стаята на Мадлин. По стените висяха картини на балерини. Корици на списания, поставени в рамки, висяха до снимки на Мадс и Теър. Върху безупречно чистия ѝ скрин бяха подредени в кръг порцеланови фигурки. Ема се зачуди дали бащата на Мадлин я кара да чисти всяка сутрин или това си беше нейният начин да се опитва поне малко да контролира живота си.

Мадлин измъкна купчина възглавници изпод лилавото си шалте и ги тръсна върху грамадното легло. После прегърна една от тях и погледна подозрително Ема.

— Знаеш ли, много ми харесват импровизираните гостувания, но защо цяла седмица избягваш да се прибиращ у вас? Да не си се скарала нещо с Лоръл? Да не би вашите да ти лазят по нервите?

Ема погледна Мадлин, доволна, че е получила от нея правдоподобно обяснение.

— Напоследък Лоръл се държи много гадно. Просто имам нужда да се откъсна от непрекъснатите скандали.

— Заради Теър? — попита остро Мадлин.

Ема заби поглед в пръстите на краката си.

— Донякъде.

Раменете на Мадлин се напрегнаха.

— Ако правиш нещо с него зад гърба ми, Сътън, кълна се, че...

— Нищо не правя — увери я Ема. — Всъщност разговаряхме два пъти, но нищо повече. — Тя седна на леглото до приятелката си. — Нещата с Итън вървят много добре. Той наистина ме прави щастлива.

Лицето на Мадлин грейна в искрена усмивка.

— Итън ми се струва наистина страхотен. Кой да предположи, че разсеяният поет ще се окаже толкова добро момче? Много се радвам за вас.

— Благодаря — отвърна срамежливо Ема. — И аз мисля, че е страхотен. И разбирам защо толкова се опитваш да предпазиш брат си. Знаем за клиниката.

Едно мускулче на брадичката на Мадлин потрепна. Тя погледна към вратата.

— Говори по-тихо — прошепна тя. — Той ли ти каза?

— Да. Разказа ми миналия уикенд, когато се засякохме в бакалията. — Това бе един от моментите, в които Ема можеше да бъде абсолютно откровена. — И не съм казала за това на никой друг. Не бих могла да ви го причиня.

Мадлин въздъхна.

— Благодаря. — Тя развърза опашката си и остави тъмната си грива да се разпилее по раменете ѝ. — Обичам брат си — рече тихо момичето и улови кичур от косата си, разглеждайки нацъфтелите ѝ краища. — Просто искам всичко с него да бъде наред.

— Знам — прошепна Ема. — Той се оправя, Мадс. Сама каза, че откакто се е прибрал, е чист.

— Поне доколкото знаем. — Мадлин погледна навън през прозореца. След това рязко се обърна и погледна Ема в очите. — Знам, че когато стане въпрос за него, направо откачам. Но ти не можеш да си представиш какъв беше животът тук без него. Когато прекарваше време с теб — а сега с Лоръл — него го няма... — Гласът ѝ секна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не мога да живея в тази къща без брат ми, Сътън — рече най-накрая тя, поклащайки бавно глава. — Той е единственият, който ме защитава, единственият, който ме обича.

— О, Мадс — прошепнах аз, изпълнена с безсилие.

Ема прегърна приятелката си през раменете.

— Аз съм до теб — прошепна тя. Не можеше да се постави изцяло на мястото на Мадлин, но самата тя бе получила своя дял семейна драма и разбираше много добре страха ѝ.

Аз прегърнах и двете, желяйки отчаяно да можем да оправя нещата.

* * *

Часове по-късно Ема се събуди внезапно с пламнало гърло. Часът беше три сутринта, време, което Беки наричаше часът на вещиците. Тя си беше нощна птица и всяка сутрин в три часа Ема я чуваше да крачи из апартамента.

Нощната лампа с форма на сълза, която беше монтирана на стената над леглото на Мадлин, хвърляше зловеща синкава светлина

върху пода. Къщата беше съвсем тиха, с изключение на хъркането на господин Вега, което се чуваше от края на коридора. Ема искаше да затвори очи и отново да заспи, но устата ѝ сякаш беше натъпкана с памук.

Тя отметна завивките си внимателно и колкото се може по-тихо. По-рано вечерта, докато двете гледаха телевизия и разменяха клюки, господин Вега беше надникнал ядосано в стаята.

— Къде са ви учебниците по физика? — попита недоволно той.

Мадлин подскочи поне метър във въздуха.

— Ами тъкмо си почиваме — отвърна тя. След това двете угасиха телевизора и почти не разговаряха. Ема се надяваше, че след като си тръгне сутринта, Мадлин няма да бъде наказана заради това.

Банята на етаж се намираще точно до спалнята на господин и госпожа Вега, затова Ема реши да слезе в кухнята. Стълбите изскърцаха под краката ѝ. Тя замръзна на място за миг, убедена, че господин Вега ще дотърчи с крясъци. Просто продължавай да вървиш, каза си тя, впери поглед напред и се прокрадна към кухнята. Не вършиш нищо нередно.

В края на коридора стоеше голяма дървена ваза, в която бяха поставени клонки с ярки, жълти цветове. На масата в малката дневна лежеше старинен сребърен поднос. Ема мина по индианския килим и зави към кухнята, която все още ухаеше леко на подправки от вечерята. Точно когато босият ѝ крак стъпи върху студените плочки, тя зърна нещо и ахна. До плота от черен гранит стоеше Теър и я гледаше.

Ема отскочи назад.

— Ох!

— Какво правиш тук? — прошепна Теър. Когато Ема пристигна, той се беше затворил в стаята си.

Теър беше облечен само с тъмносини боксерки, без тениска, и дори тъмнината не можеше да скрие мускулестите му рамене и корем. Ема бързо наведе очи.

— Ами останах да спря при Мадс.

Пулсът ми се ускори. Какво не бих дала за още няколко минути насаме с Теър Вега и неговите рамене.

Лешниковите очи на Теър обходиха ефирната блузка на Ема.

— Това е страхотно.

Колкото и да ми беше трудно да наблюдавам как Теър гледа Ема, част от мен искаше близкостта ми да се приближи до него. Искях Теър да я притисне към гърдите си, за да си спомня какво е усещането да ме прегръща.

Той пристъпи към нея.

— Отдавна не си оставала да спиш у дома — каза той с груба нотка в гласа.

Ема преглътна. Теър стоеше толкова близо до нея, че тя можеше да подуши дезодоранта му и лекия ментов аромат на зъбната му паста. Той погледна към часовника, който висеше над фурната.

— Три часа — рече тихо момчето. — По това време обичахме да се срещаме, помниш ли? Затова ли дойде?

— Аз... — Гласът на Ема секна. Тя искаше да каже *не*, но нещо я възпря. Теър беше като магнит, който я привличаше към себе си. — Просто исках да се махна от баща ми.

Внезапно ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ и устните му се озоваха на сантиметри от нейните.

— Теър — каза Ема, извъръщайки глава.

— Сътън — топлият му дъх опари ухото ѝ.

— Сега съм с Итън — изтърси тя и отстъпи назад. — Ще се връщам горе.

Теър разпери ръце.

— Ами връщай се.

Ема знаеше, че трябва да се махне. Но нещо я задържаше тук, нещо ѝ пречеше да отмести поглед от него. Лешниковите му очи я привличаха. Струваше ѝ се, че усеща колко силно я желае.

— Аз... — прошепна тя, но остатъкът от изречението се изпари от езика ѝ.

Недей, умолявах я безмълвно аз. Дай ми само още няколко секунди. Но в този момент тя се обърна и побягна нагоре по стълбището към стаята на Мадлин, повличайки ме след себе си, далеч от момчето, което толкова отчаяно обичах.

26. ПОВИКАЙТЕ ЛЕКАРЯ

В четвъртък следобед Ема спря колата на Сътън на паркинга за посетители пред медицинския център на Аризонския университет. На слепоочията ѝ изби пот, но тя не беше съвсем сигурна дали причината е яркото слънце или фактът, че се кани да проникне незаконно в кабинета на господин Мърсър.

През входната врата излезе една лекарка, облечена в зелена престилка, която разговаряше по телефона и си играеше с висящия на врата ѝ стетоскоп. Жената мина покрай Ема и ѝ се усмихна. Момичето наведе глава и не отвърна на усмивката ѝ, защото се чувстваше като шпионин.

Наистина ли смяташе да го направи? Да се промъкне в кабинета на господин Мърсър и да прерови нещата му? Макар двамата с Итън да се бяха съгласили, че това е най-удачният ход, идеята изобщо не ѝ допаднаше. Макар да беше задигнала чантата от бутика, да беше участвала в номерата на клуба „Игра на лъжи“ и дори да беше преровила стаите на Лоръл и Теър в името на откриването на убиеца на близначката ѝ, претърсването на кабинета на бащата на Сътън ѝ се струваше много по-опасно. Може би защото се намираше в болницата, място с хиляди видеокамери и охрана. На господин Мърсър щеше да му е много лесно да научи какво е направила.

Ема се стегна, преглътна и закрачи към асансьора. Когато се качи в кабинката, тя натисна бутона с номер три; господин Мърсър работеше на третия етаж — пишеше го на визитката му.

Ортопедията се намираше вдясно от асансьора и Ема се запъти натам с възможно най-безгрижното изражение на лицето си. Мястото не се различаваше от останалите болници, които беше посещавала: боядисани в зеленикав цвят стени, високи прозорци и покрит с балатум под. Въздухът миришеше зловещо на антисептици и болест, а по стените висяха рисунки на пациентите от детското отделение —

повечето бяха на пъстроцветни дългнести дракони или на кучета с тъжни очи.

Аз също огледах коридорите, очаквайки да видя нещо познато, някой предмет, който да запали поредния спомен. Дали баща ми ме беше донесъл тук, след като ме беше убил? Не можех да не си го представя как носи тялото ми по коридорите към болничния крематориум.

Ема зави зад ъгъла и влезе в чакалнята. Жената на регистратурата я изгледа внимателно.

— Извинете, госпожице, мога ли да ви помогна?

Ема замръзна. Жената я гледаше, без да показва, че я е разпознала, което вероятно беше добре.

— Всъщност да. Идвам при доктор Мърсър, аз съм негова пациентка. — Тя се опита да изглежда объркана, сякаш има сериозен проблем, който изисква доктор Мърсър да я приеме в края на работния ден.

Регистраторката присви очи.

— Доктор Мърсър отсъства днес. На конференция е.

По дяволите. Ема осъзна, че е трябвало да планира по-внимателно прикритието си — естествено, че регистраторката ще знае къде е бащата на Сътън. Внезапно в коридора се появи един дребен мъж, облечен в болнична нощница, със сплескана от дългото лежане бяла коса. Стиснал в ръка пликче с чипс, той огледа залата, сякаш търсеше някого.

— Гроувър? — извика той. — Гроувър, къде си? — След това мърморейки под носа си той продължи по коридора, плъзгайки крака по балатума сякаш караше кънки.

Регистраторката се изправи и се отдалечи от бюрото си.

— Господин Хамилтън! — извика тя. — Как успяхте да стигнете чак до тук? — Жената внимателно го хвана за голата ръка и го поведе по коридора.

Ема веднага усети разкрилата се възможност и тръгна по другия дълъг коридор, над който висеше табелка с надпис „КАБИНЕТИ“. Погледът ѝ жадно следеше номерата на стаите. 311. 309. 307. Бинго.

Моля те, не бъди заключена. Моля те, не бъди заключена. Ема натисна сребрилата дръжка, натисна леко с рамо и после бързо затвори вратата след себе си. Беше успяла.

Кабинетът на господин Мърсър представляваше идеален квадрат и беше по-малък, отколкото си беше представяла. Единственият прозорец гледаше към градина с малко езерце. На белите стени висяха четири поставени в рамки дипломи — всичките от училища в Калифорния. До дървеното бюро се виждаше календар със снимка на Дрейк, който подскача весело в снега край някаква селска вила. Коженият стол беше избутан назад, сякаш господин Мърсър беше скочил внезапно и се беше изстрелял от кабинета.

Ема дочу стъпки и инстинктивно се хвърли към вратата. Не влизай! Сърцето ѝ не спря да тупти в ушите докато стъпките не утихнаха.

След това момичето погледна към бюрото. То имаше три чекмеджета плюс шкафче — картотека. Върху попивателната беше оставен бележник за срещи, а край лампата лежеше лаптоп макинтош. Тя издърпа бавно и внимателно най-горното чекмедже, без да е сигурна какво точно търси. Окървавен нож? Сутиен, който принадлежеше на любовницата му? Подписано признание? Но в чекмеджето имаше само кочан с рецепти, няколко химикалки и джобен наръчник за симптоми и лекарства.

В следващото чекмедже тя откри кесийка с кламери, жълти маркери и калкулатор на слънчеви батерии. Няколко папки, пълни с медицински досиета, бяха подредени върху тетрадки, носещи имена на лекарства. Ема отвори третото чекмедже и намери отворена кутия с писалки и чекова книжка. Прелисти я назад, където се пазеше дневник на трансакциите. Бинго. Господин Мърсър беше от хората, които все още смятаха платежния си баланс на ръка, вместо онлайн. Тя се опита да разчете нечетливия му почерк, с който бе записал сметките за бензин, ипотека, няколкостотин долара за тусонски доставчик на храна, наречен „Да печем хляб!“, плащания по кредитна карта, за интернет и кабел. После имаше чек за двеста долара на името на някоя си Рейвън Дженингс.

Ема не ѝ обърна внимание — тя можеше да е масажистка или някоя фризьорка. Но когато обърна листа, видя още един чек, този път за петстотин долара, отново на името на Рейвън. Последва още един. И още един. Сумите бяха различни, винаги кръгли числа и плащанията винаги бяха извършвани в понеделник.

Ема извади телефона на Сътън от джоба си и потърси Рейвън Дженингс в Гугъл. Не излезе нищо, с изключение на предложението на Гугъл да пренасочи търсенето ѝ към Рейвън-Симоне.

Черният телефон на бюрото на господин Мърсър иззвъня и Ема подскочи. На дисплея се появиха данните на обаждания се. Мотел „Супер 8“, пишеше там, последвано от тусонски номер. Ема сбърчи нос. Що за пациент би отседнал в евтин крайпътен мотел?

Звъненето секна. Ема изчака за миг, загледана в малкото триъгълниче в долния ъгъл на телефона. Тя беше работила на рецепцията в един мотел във Вегас и там имаше точно такъв телефон — триъгълничето светваше зелено, когато беше оставено съобщение.

Телефонът отново иззвъня и на екрана се изписа същият номер. Ема впери поглед в слушалката. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да се обади.

Аз, може би? Защото крещях с цяло гърло.

Ема предпазливо вдигна слушалката.

— Ало? — рече тя с треперлив глас.

От другата страна се чуваше накъсано дишане.

— Ало? — повтори Ема. — Кой се обажда?

Дишане.

— Тъъ, сбъркала съм номера — разнесе се женски глас и връзката прекъсна.

Сърцето на Ема биеше силно и в главата ѝ започна да се оформя нова идея. Това тя ли беше? Любовницата на господин Мърсър? И тя Рейвън ли се казваше?

Мислите препускаха в главата ми. Баща ми наистина ли имаше любовна връзка с жена на име Рейвън? Гадост! И се срещаха в „Мотел 8“? Може би беше решил, че там никой няма да го види — мама посмъртно нямаше да се появи в някакъв си западнал мотел. Цялата история ме караше да се чувствам така, сякаш цялата бях покрита с мравки.

Ема постави слушалката на мястото ѝ в момента, когато бравата на вратата се размърда. По дяволите. Тя бързо се скри под бюрото, свита на топка в тясното пространство, където обикновено влизаше столът, и го придърпа към себе си за прикритие. Моля те, дано не е той, мислеше си трескаво тя.

Женски глас тихо затананика. Юмруците на Ема бавно се отпуснаха. Върху бюрото се стовари дебела купчина листи, последвани от звука на нещо, пускано в метална кутия. Ема затаи дъх, докато жената обикаляше из кабинета; дебелият мокет заглушаваше стъпките ѝ.

Когато бравата отново изщрака, Ема въздъхна дълбоко и изпълзя изпод бюрото, изправяйки се на треперещите си крака. Тя пъкна чековата книжка обратно в чекмеджето и избута стола назад, точно както го беше оставил господин Мърсър. Тъкмо беше излязла от стаята и завиваше зад ъгъла, когато чу глас зад гърба си.

— Доктор Мърсър!

Ема предпазливо надникна и видя една сестра в розова престилка, която подаваше някаква папка на някакъв лекар, който не се виждаше.

— Много благодаря — разнесе се познатият глас и кръвта на Ема се смрази. Това беше господин Мърсър. Защо се беше върнал толкова рано от конференцията?

Ема наблюдаваше ужасено как господин Мърсър бърза към кабинета си, стиснал папката в ръка, и затваря вратата зад гърба си. Пулсът ѝ препускаше толкова бързо, че ѝ беше трудно да диша. Само допреди миг тя беше в тази стая. Беше се разминала на косъм с него.

Господ ѝ беше помогнал. Искаше ми се да кажа, че имах нещо общо с това... само че нямах.

Ема връхлетя в отворения асансьор и натисна копчето за приземния етаж. Когато вратата се затвори, тя се облегна на стената и се опита да успокои дишането си. Без малко да я хване.

Докато асансьорът се спускаше надолу, в мен бушуваше гняв. Ема вече не беше единствената, която правеше списъци: аз току-що бях започнала мой собствен, озаглавен „Лъжите на баща ми“. Верен съпруг? Грижовен баща? Ха! Замислих се за чековете, които беше писал на Рейвън, която и да беше тя. За дишането в другия край на линията, за евтиния мотел, в който беше отседнала. Замислих се за това как се срещат там и вършат неща, които дори не се осмелявах да си представя.

И накрая се замислих за това как баща ми оперира пациентите си със спокойни ръце, бавно, методично и точно. Можех само да

предполагам, че по същия начин бе угасил светлината в очите ми и бе отнел живота от тялото ми.

27.

ТОВА ОЗНАЧАВА ВОЙНА

Когато час по-късно Ема сви в алеята, която водеше към дома на Мърсърви, тя с облекчение установи, че джипът на господин Мърсър не се вижда никъде. Тя се страхуваше да се прибере, но още повече се страхуваше от онова, което щеше да се случи, ако не се върнеше вкъщи. Момичето отвори входната врата и остави ключовете на Сътън до купчината пликове върху лъскавата черна масичка във фойето. След това прекоси коридора, чиито стени бяха обсипани със снимки — Сътън и баща ѝ, по време на почивка или семейни пикници, винаги усмихнати. Каква глупост. Дали през цялото време е мислел за Рейвън? За какво ѝ е давал онези чекове? За бижута? За хотелски стаи?

Или просто ѝ плащаше, за да я накара да си мълчи за онова, което ми беше причинил?

— Сътън? — извика госпожа Мърсър от кухнята. — Ти ли си?

Ема се спря в коридора, а госпожа Мърсър се появи иззад ъгъла. Момичето наведе глава, защото усещаше, че всичко, което беше научила досега, е изписано на лицето ѝ.

— Здравсти, мамо — рече тя с необичайно висок глас.

Госпожа Мърсър беше събрала косата си на кок и беше пустила малки кичурчета покрай ушите си. По лицето ѝ нямаше никакъв грим, с изключение на лекия руж на скулите. Беше облякла черно долнище на анцуг и впити блузка с ципче, с логото на Адидас на гърдите. На ушите ѝ все още висяха перлените обеци. Толкова е красива, помисли си тъжно Ема. И е толкова добра майка. Защо изобщо някой ще иска да я мами?

Точно този въпрос и аз не спирах да си задавам.

— Добре ли си, скъпа? Татко каза, че цяла седмица си учила усилено с момичетата — каза госпожа Мърсър и усмивката ѝ се стопи. — Изглеждаш ми бледа. Нали стомахът не те е болял повече?

Бузите на Ема я заболяха от непрекъснатото усмихване.

— О, добре съм. Просто утре имам тест по немски. Ще бъде много труден. А оценката ми много зависи от него. — Тя почука с пръст по парапета. — Просто трябва да се затворя в стаята си довечера и да уча. Имаш ли нещо против поне този път да вечерям горе?

Устните на госпожа Мърсър се разтеглиха в усмивка.

— Разбира се, че нямам нищо против. Знаеш колко сме горди аз и баща ти с оценките ти от този срок.

Ема се заигра с връзките на чантата си. Мърсърви бяха във възторг от високите ѝ оценки на тестовете, които я бяха отървали от наказанието заради кражбата от „Клика“. Всъщност господин Мърсър убеди съпругата си, че дъщеря им трябва да бъде възнаградена за упорития си труд. Но всичко това беше преструвка. Господин Мърсър знаеше, че момичето, което получава високи оценки, не е дъщеря му. Сигурно я награждаваше заради това, че се преструва толкова добре на Сътън.

— Ще си бъда в стаята. — Ема изкачи стълбите по две наведнъж. Затвори вратата зад гърба си и се свлече върху леглото. Входната врата се отвори и затвори, след това се отвори и затвори отново. Първо се прибра Лоръл, след това и господин Мърсър. От долния етаж се разнесоха високи, доволни гласове. На Ема ѝ звучаха като скърцане на нокти по черната дъска. Единственото, за което можеше да мисли, беше обаждането от крайпътния мотел и дишането в другия край на линията.

Когато на вратата се почука силно, Ема подскочи. Преди да успее да каже нещо, бравата изщрака и вратата се откряна.

— Сътън?

Ема погледна към господин Мърсър. Той повдигна тъмнокафявите си вежди. До него стоеше Дрейк, който миришеше на някакъв сладникав кучешки шампоан.

— Прибрала си се. — Господин Мърсър държеше чиния със спагети в доматен сос. — Чух, че искаш да вечеряш тук. — Той застана на прага. — Учиш ли?

Ема продължаваше да го гледа. Той сигурно знаеше, че изобщо не учи, но продължаваше да играе играта, да се усмихва и очите му да блестят от гордост.

— Аха — промърмори тя.

Господин Мърсър кимна.

— Невероятно как ти се повиши успехът от началото на годината. Сякаш си една съвсем нова Сътън.

Ема впери поглед в одеялото на Сътън, като се опитваше да потисне гаденето си. Аз съм една съвсем нова Сътън, защото ти уби истинската, помисли си горчиво тя. Сега доволен ли си, че правя точно онова, което искаш? Доволен ли си, че можеш спокойно да продължиш малката си афера, гаден убиец такъв?

Внезапно тя повече не можеше да търпи присъствието му в стаята. Скочи от леглото, грабна чинията и приборите и му обърна гръб.

— Благодаря, татко — рече тя, изплювайки думите. После затвори вратата с ритник и врътна ключалката.

Точно така, сестричке, помислих си аз. Разкарай го оттам.

Щом се убеди, че господин Мърсър отново е слязъл долу, тя грабна лаптопа на Сътън и потърси в Гугъл местните мотели от веригата „Супер 8“. Вторият адрес ѝ се стори познат — тя можеше да се закълне, че го е видяла на дисплея на телефона в кабинета на господин Мърсър. Момичето си пое дълбоко дъх и набра номера.

След третото позвъняване някой се обади.

— Мога ли да ви помогна? — разнесе се отегчен глас. Някъде отзад се чуваше звукът на телевизор.

Ема си пое дълбоко дъх.

— Можете ли да ме свържете със стаята на Рейвън Дженингс? — попита тя едва чуто.

Портиерът се прозя.

— Разбира се — отвърна той. — Моля, изчакайте.

Гърдите я стегнаха. Правилно беше предположила. Внезапно Ема се изпълни със сигурност, че е права и за всичко останало. Жената, която дишаше в телефона, сигурно бе същата, с която се срещаше господин Мърсър. Онази, с която Теър го беше видял в нощта, когато Сътън бе загинала. Същата жена, която баба Мърсър беше нарекла „отрова“.

Разнесе се изщракване, последвано от сигнала за звънене. Ема нервно потропваше с крак. Моля те, вдигни, моля те, вдигни.

Позвъняването беше прехвърлено на гласова поща — съобщението гласеше, че гостът, отседнал в стая сто и пет не е на

разположение.

— Имам информация за Тед Мърсър — каза Ема, преди да успее да обмисли думите си. — Ще бъда в мотела утре вечер, точно в девет часа. Чакайте ме там.

После прекъсна линията и впери поглед в айфона на Сътън. Наистина ли искаше да го направи? Ами ако срещата с Рейвън беше опасна? Но пък кой би могъл да знае колко дълго щеше да остане тази жена в мотела? Това можеше да е единственият ѝ шанс.

Аз също имах въпроси. Бях ли се срещнала с Рейвън през онази нощ в каньона? Или баща ми просто беше предположил, че съм я видяла и ме беше убил заради това? Какви смъртоносни тайни криеше тя?

Внимавай, Ема, помислих си аз. Може би влизаш в капан.

28.

ВЛИЗАНЕ С ВЗЛОМ

Миризмата на сухи листа гъделичкаше обонянието на Ема, когато в петък вечерта тя, Итън и Лоръл се изкачваха по стълбите към училището. Една кутия за обяд от неръждаема стомана, забравена до вратата на салона, проблесна под последните лъчи на слънцето. Беше седем вечерта, един час след като отборите бяха приключили с тренировките си — и половин час преди началото на бала. Лоръл и Габи бяха прави. Цялата администрация беше заминала на конференцията в Сидона, което означаваше, че нямаше защо да се притесняват, че директорката Амброуз ще нахълта в салона по средата на партито.

Пред задната врата на салона беше опънато кадифено въже. Биячът, когото Шарлът беше наела, стоеше до него със застрашителен вид, допълнен от слушалката в ухото и черните слънчеви очила.

— Здравсти — рече предпазливо Ема и му се усмихна. Той ѝ кимна в отговор. Вратата на салона се отвори леко и без изщракване — Шарлът се беше погрижила за това, като беше залепила езичето с електриковосиньо тиксо.

Очите на Ема бавно привикваха към тъмнината. Лили, Шарлът и Мадлин, облечени в еднаквите розови рокли, които си бяха избрали в „Ла Енкантада“ предишния ден, вече бяха в салона, окачаха празнични знаменца, надуваха балони и подреждаха храната по масите. Залата вече беше трансформирана от миризлив салон по физическо в шикозен клуб с много завеси, маси и дори едно-две сепарета. Светлината беше приглушена, а в ъгъла диджеят гласеше уредбата си.

— Време беше! — извика Лили, стиснала в едната си ръка кълбо ленти с пъстроцветни знаменца, а в другата ръждясала ножица. Косата ѝ беше вдигната на кок, а очите ѝ бяха подчертани с дебела очна линия.

— Здравсти, мацки Мърсър — извика Шарлът от върха на една стълба. Червената ѝ коса падаше на вълни по раменете, а розовата

рокля идеално подчертаваше кожата ѝ. Тя забодеше с кабарче една картонена фигура на Джесика Рабит. — И Итън — додаде тя, кимвайки му. — Добре изглеждаш.

— Благодаря — усмихна се Итън. Наистина изглеждаше страхотно. Тъмната му коса беше срасана настрани, а синята му риза подчертаваше цвета на очите.

— Какво е това? — попита Ема, оглеждайки едрогърдестата анимационна мацка, която висеше закачена за морковената си коса.

Шарлът сви рамене.

— Намерих я в килера на мама и си помислих защо пък не?

Мадлин, чиято коса беше вдигната на артистично разрошен кок, се изкиска.

— Подготвено ли е всичко? — попита Ема, оглеждайки дървените маси, подредени покрай пейките за зрители.

— Да, записът става ли? — каза Итън, поглеждайки към сребристия лаптоп, който беше оставен до храната.

— Страхотен е. И почти сме готови. — Мадлин подаде на Ема няколко найлонови торбички, пълни с пластмасови червени чаши. — Ти отговаряш за храната. Трябват ни чаши, чинии, прибори и да се разопакова всичко от хладилните чанти.

— Ясно — отвърна Ема и разкъса пластмасовата опаковка със зъби. Но когато момичетата ѝ обърнаха гръб, усмивката на лицето ѝ се изпари. Тя знаеше, че трябва да е развълнувана заради незаконния бал — и до известна степен беше. Но мисълта за онова, което трябваше да свърши по-късно тази вечер, отвлечаше цялото ѝ внимание.

Все още не можеше да повярва, че е проявила куража да поиска среща с Рейвън. Беше се обадила на Итън, за да сподели с него плана си. Той настоя да му позволи да я придружи — за всеки случай. Ема добави тревогата му за безопасността ѝ към списъка с десетте най-сладки итънови постъпки, но едва след това си помисли, че може би е прав. Ами ако Рейвън се беше обадила вече на бащата на Сътън? Ами ако след пристигането си в мотела Ема и Итън открият, че двамата вече ги чакат там?

Телефонът на Мадлин изпиука, откъсвайки Ема от мислите ѝ.

— Тръгнаха ли са? — каза тя в слушалката. — Идеално. Очакваме ги след пет минутки.

Мадлин пусна телефона в чантата си и се обърна към останалите.

— Обади се Габи. Тя следва Подлата четворка с колата си; очевидно те са се запътили към партито ни. Да се мобилизираме. Шар, всичко на мястото си ли е?

— Да — отвърна Шарлът и леко се изкиска.

Итън се приближи до Ема. Тя присви очи и стисна ръката му.

— Какво сте намислили, мацки?

Шарлът се усмихна коварно.

— О, решихме да добавим още нещо към видео проектирането на стената. Само за да им напомним повече да се не захващат с нас.

Итън погледна скептично Ема и тя прехапа долната си устна. Поредното нещо, което да прибави към списъка на нещата в „Игра на лъжи“ които мразеше: престараването.

— Не е нещо опасно, нали? — Последният път, когато клубът беше изиграл номер без нейно знание, тя се оказа затворена в една скална пукнатина в пустинята.

Мадлин се изкиска.

— Господи, Сътън. Не се притеснявай.

Преди Ема да успее да попита още нещо, през отключените врати с писъци нахлуха група младежи. Момчетата бяха облечени с бални рокли, а момчетата носеха вратовръзки и панталони в цвят каки. Мадлин намали още повече светлината, а диджеят започна вечерта с една веселяшка песен.

Лили отново се появи до Ема.

— Тук са! — изсъска тя. — Подлата четворка се появи!

Ема погледна към вратата на салона. И наистина биячът беше опънал кадифеното въже и разговаряше разгорещено с четирите момичета, които бяха облечени много стилно.

— За какво ли спорят? — попита Итън с ъгълчето на устата си.

— Сигурно скоро ще разберем — отвърна нервно Ема.

— Но ние сме поканени! — възрази Ариана, момичето с боядисана на кичури коса, и подръпна кожената си пола.

Биячът погледна към велипборда си.

— Според този списък не сте.

Лили смушка Ема.

— Казах му малко да им стъжни живота. Сега ще накара Коко да докаже, че учи в Холиър, като отиде при шкафчето си... което се намира точно до салона. — Тя се ухили безумно, след което даде знак на едно момиче с видеокамера, което Ема разпозна от класа си по литература. — Сейди! Върви в коридора! Ще се случи нещо важно!

Ема задъвка долната си устна, когато биячът повдигна въжето и пропусна Подлата четворка вътре.

Той ги последва до шкафчето на Коко, а момичето с видеокамерата се промъкна след тях. Коко набра комбинацията си с раздражено изражение на лицето. Ема се напрегна в очакване на онова, което щеше да види вътре. Ами ако беше нещо, което да им изкара акъла — или дори по-лошо от това?

На мен идеята също не ми допаднаше. Не исках да бъда виновна и за нечие друго нараняване.

Видеокамерата примигна в червено и се фокусира върху момичетата. Точно когато вратичката се отвори, се разнесе съскащ звук. Внезапно отвътре се изсипа нещо и се събра на купчинка в краката на момичетата. Ема присви очи; трябваше ѝ известно време, за да разбере какво представляваха белите продълговати предмети. Тампони.

— Пфу! — рече Ариана, взимайки с ръка няколко памучни тампона, които бяха разопаковани от найлоновите си обвивки. Останалите момичета отскочиха встрани, но тампоните продължаваха да се изсипват от дълбините на шкафчето на Коко. Тогава момичетата се спогледаха и осъзнаха, че ги снимат с камера. Лицата им почервеняха. Ариана протегна ръка към обектива в стила на кино звездите.

— Усмивка! — пропя Шарлът, облегната на касата на вратата. Тя махна с ръка към една от стените в салона, където се прожектираха образите на момичетата. — Вие сте в ефир!

Четирите момичета се обърнаха към стената и зяпнаха от изненада. И докато гледаха, кадрите се промениха от предаването на живо, с тампоните в краката им, към записа от охранителната камера, който Итън беше успял да свали. На стената се появиха зърнестите образи на момичетата, които украсяваха дърветата в двора със сутиени и бикини. В първия момент беше малко трудно да се различат лицата на вандалите, но след това едното момиче се обърна, погледна право в

камерата и ѝ показа среден пръст. Тя носеше запазената си марка боядисана на кичури коса и нагла усмивка.

Пипнах те, помислих си аз. Приятелките ми се бяха справили повече от перфектно.

— Итън, страхотно е! — ахна Ема.

Той се ухили.

— Трябва да призная, че е доста забавно да се намирам от тази страна на номера.

Всички в салона гледаха. Първо се разнесе шепот, после всички започнаха да се обръщат към момичетата и да мърморят.

— Те са били! — казваха мнозина.

— Кои са пък тези? — измърмори някой друг.

— Загубенячки! — извиси се нечий глас над всеобщия шум.

Подлата четворка наведоха глави. Те гледаха членовете на клуба „Игра на лъжи“, които се бяха събрали до вратата, за да се насладят на победата. Ема пристъпи напред и с тънка усмивка замери Ариана с тампон по рамото.

— Сега вече знаете кой на кого се кланя — рече безгрижно тя и им обърна гръб.

Само така, сестричке. Абсолютно си го заслужиша.

* * *

Час по-късно партито беше в разгара си. Рап гърмеше от огромните тонколони на диджея, който ги беше разположил между пейките за зрители. На тавана се въртеше диско топка, проблясваха призрачни светлини, тела се поклащаха под баскетболните кошове. Сейди сновеше навсякъде със своята камера, а екипът по изготвянето на годишника обикаляха наоколо с големи професионални фотоапарати като папараци. Всички ученици от „Долиър“ се бяха издокарали като за истински бал — някои от момичетата бяха облечени с дълги бални рокли, а повечето момчета носеха вратовръзки.

— Хм, нали се бяхме разбрали за ограничен кръг гости — каза Ема, оглеждайки претъпканата зала. В нея имаше най-малко стотина човека.

Близначките Туитър се спогледаха виновно.

— Ами хората не спираха да молят за покани...

Мадлин се изчерви.

— Да, накрая поканих дори няколко момичета от студиото по танци.

— На кого му пука? — извика Шарлът. — Партието е страхотно!

Песента свърши и гласът на диджея прогърмя през микрофона:

— Посвещавам следващото парче на една група момичета — вие си знаете кои сте. Благодаря ви, че организирахте такова страхотно парти, дами!

От тонколониите се разнесе „I’m Sexy and I Know It“. Всички изпищяха и едновременно хукнаха към дансинга. Лили се изтъпанчи до Ема, която надзираваше масата с храна, и я хвана развълнувано за ръката.

— Направо ги разбихме! — изпищя момичето.

Ема ѝ се ухили в отговор. През последния час покрай нея се бяха изредили много ученици, които ѝ благодаряха за чудесния купон и ѝ правеха комплименти за избора на музика и украса. Вече беше официално: момичетата от „Игра на лъжи“ се бяха върнали на пиедестала като кралици на „Холиър“.

Само да можех и аз да получа част от славата. Гледах с носталгия приятелките си. Спомнях си отлично какви чувства ме изпълваха в подобни ноци: трепетът от организирането на номера, удоволствието, което ме изпълваше когато се появявах на някое мащабно парти и решавах кой ще е късметлията да получи вниманието ми, топлината, която ме заливаше, когато срещях погледа на Теър в другия край на залата.

В този миг Ема погледна телефона си и стомахът ѝ се сви. Беше почти осем и половина. Скоро трябваше да тръгва.

Внезапно нечия топла ръка я хвана за китката.

— Може ли един танц? — прошепна Итън в ухото ѝ. Докато Ема приемаше поздравленията, той разговаряше с няколко ученици от класа по немски.

— Разбира се! — Тя си пое дълбоко дъх, когато Итън я притисна към себе си. Езерно сините му очи не изпускаха нейните. Той се наведе напред и леко я целуна по устните.

— Ауууу! — изписка Лили и им направи снимка.

Ема го хвана за ръката.

— Да идем на някое по-тихо място — прошепна тя в ухото му.

Итън кимна и двамата си проправиха път през тълпата. Учениците, които намираха смелост да говорят с момичето, което смятаха за Сътън Мърсър, я поздравяваха за невероятното парти и Ема им отвърщаше с уверена усмивка. Едно момиче, облечено от глава до пети в пурпурно, помоли да направи снимка на „Най-сексапилната двойка на Холиър“ Ема и Итън се спряха за миг, усмихнаха се и после продължиха. В друг момент Ема щеше да смушка Итън и да изкоментира иронията в това, че едно заварениче и един самотник внезапно са се превърнали в най-популярната двойка, но сега не му беше времето.

Когато от тонколоните гръмна песен на Колдплей, Ема придърпа Итън край пейките за зрители.

— Добре. Признавам си, че съм адски изнервена — каза тя.

Итън загрижено присви очи.

— Не е нужно да ходиш, Ема. Сигурно има и друг начин.

— Може би, но аз не знам какъв е той, а не мога да продължавам да живея така, в неведение. — Ема не спираше да върти сребърната гривна на китката си. — Животът в тази къща ме подлудява.

— Ами ако Рейвън е готова да извърши убийство? Тогава какво? — попита Итън. — Може да се окаже твърде опасно.

Ема се замисли върху думите му, загледана в пръснатите из залата ученици. Повечето танцуваха или се смееха край масите с храна.

— Може и да е опасно. Но трябва да рискувам. Моля те, подкрепи ме, Итън. Моля те. Не знам какво друго да направя.

Итън продължаваше да изглежда разтревожен, но я притисна в прегръдките си.

— Разбирам те — каза той. — До теб съм. И ще остана с теб докрай.

Ема стисна зъби.

— Всъщност доста размишлявах върху това. Ако те вкарам в стаята, Рейвън може да откачи.

Итън се поколеба, прокарвайки пръсти през косата си.

— Добре, ами ако изчакам пред нея?

Планът ми харесваше. Последното нещо, от което се нуждаех, бе сестра ми да умре и двете да се окажем някъде по средата, опитвайки се да разберем кой ни е убил.

— Дадено — рече Ема.

— Моля те, бъди внимателна. — Итън изглеждаше обезпокоен. — Не знам какво бих направил, ако нещо се случи с теб.

Неочаквано очите на Ема се напълниха със сълзи.

— Всичко ще бъде наред.

— Как може да си сигурна? — попита настоятелно Итън.

— Сигурно не мога — отвърна Ема, докато въртеше на пръста си сребърния медальон на Сътън.

— Ще бъда пред онази стая. Ако получиш някакво лошо предчувствие, или нещо не ти се стори наред, обещавай ми, че веднага ще излезеш от там.

Ема се насили да се усмихне.

— Разбира се, че ще изляза.

Итън се наведе напред и отново я прегърна.

— Когато всичко това приключи, помисли си колко по-лесно ще ни бъде — прошепна Ема в ухото му. — Аз ще си бъда просто... аз. А ти ще си ти.

Итън я притисна към себе си, но погледът му бе насочен в друга посока. На вратата стояха няколко фигури.

— Какво е...

Внезапно музиката секна. Разнесоха се объркани мърморения. Ема и Итън се отдалечиха от пейките точно, когато се разнесе гласът на Мадлин.

— Ченгета!

— Никой да не мърда! — извика едновременно с нея една от фигурите.

Настана пълен хаос. Учениците хукнаха към изходите, като едва не събориха Ема на земята. Няколко полицаи изтичаха в салона и хванаха няколко деца. Отвън виеха сирени, от мегафоните се разнасяха заповеди да не мърдат от местата си и да запазят спокойствие.

Ема хвана Итън за ръката.

— Да вървим!

Те се врязаха в тълпата. Момичетата тичаха към вратите и глезените им се кривяха на високите токчета. Момчетата минаваха

напряко през пейките, спъвайки се в седалките. Един играч на лакрос, който си беше пийнал доста, се блъсна в Ема и я откъсна от Итън. Той започна да се отдалечава от нея като малка спасителна лодка, откъсната от кораба си.

— Итън! — извика Ема.

Учениците си пробиваха с лакти път напред. Във въздуха отекваха писъци и викове. Някой хвана Ема за рамото; тя се обърна и видя блестящите очи на Ниша.

— Побързай! — извика ѝ момичето.

Ема се обърна към Итън, но той вече не беше на мястото, където го беше оставила.

— Итън! — извика тя. — Итън! — Погледна часовника си. Беше 20:40 часа. Трябваше да се махне от тук. Не можеше да пропусне срещата си с Рейвън.

Учениците се изсипаха в коридора, който водеше към паркинга, точно когато една полицейска кола спря пред входа. Ема се обърна и хукна в противоположната посока, по непознат коридор. Не спираше да поглежда през рамо, с надеждата, че Итън ще се появи отнякъде, но той беше изчезнал. Може би щеше да я посрещне отвън, помисли си тя. Знае къде да ме намери.

Тя продължи да тича по коридора; сандалите на Сътън бяха направили пришки по краката ѝ. Коридорът беше тъмен и тя не виждаше почти нищо пред себе си. Стори ѝ се, че в дъното забелязва някаква врата, но какво щеше да стане, ако тя не водеше наникъде?

Внезапно зад нея отекнаха стъпки.

— Ти! — разнесе се нечий глас.

Ема се обърна; веднага беше познала гласа. Куинлън. Естествено, че точно той щеше да я намери.

Но тя не можеше да му се остави — не можеше да му позволи да разбере коя е. Затича се още по-бързо, дробовете започваха да я болят.

— Ти, там! — Гласът на Куинлън прозвуча още по-близо. — Спри!

Ръцете на Ема се протегнаха напред и докоснаха нещо твърдо миг, преди тя да се блъсне в него. Тя отстъпи назад и видя библиотечни рафтове, пълни със стари учебници. Потърси опипом врата, но не намери.

— О, Господи — прошепна тя. Беше попаднала в задънена улица.

Уоки-токито на Куинлън изкряска.

— Хванах един — чу гласа му тя.

Ема погледна надолу, след това нагоре. Сърцето ѝ замря. На няколко сантиметра над рафтовете проблесна малък прозорец. Който дори беше леко отворен. Пръстите ѝ се вкопчиха в средните рафтове, тя стъпи на най-долния и започна да се изкачва. Библиотеката леко се разлюля напред-назад.

— Спри! — Фигурата на Куинлън вече се виждаше в коридора. Той тичаше с всички сили, вдигнал палката над главата си.

Ема се издърпа върху библиотеката и отвори прозореца докрай. Отворът бе достатъчно голям, за да успее да се промъкне през него. Тя се извъртя и изкара краката си през прозореца. Пръстите ѝ се закачиха в металните жлебове на касата, тялото ѝ се измъкна навън и тя скочи на земята. Коленете ѝ се подгънаха, за да смекчат удара и дланите ѝ се удариха в обраслата с трева земя. Ема побягна. Беше свободна. Беше успяла. А Куинлън така и не разбра кого едва не беше хванал.

Но аз изобщо не бях във възторг. Докато гледах как Ема тича в тъмното, си мислех колко по-добре щеше да е ако тя се беше хвърлила на пода пред Куинлън и му беше позволила да я завлече в участъка, дори това да означаваше, че ще я арестуват. Докато я гледах, аз осъзнах, че не искам тя да отива в онзи мотел — особено сама.

В онази стая я чакаха отговорите, сигурна бях в това. А с тези отговори идваше и опасността.

29.

МОТЕЛ АД

— Намирате се на три километра от целта — разнесе се гласът на портативния джипиес. Не че Ема имаше нужда от упътвания — неоновата табела на „Супер 8“ светеше в далечината. Когато слезе от магистралата, стомахът ѝ се беше свил от нерви. Само след три километра тя щеше да получи своите отговори. След 2,9 километра, 2,8 километра...

На кръстопътя тя сви вляво. По улиците почти нямаше автомобили и заведенията за бърза закуска от двете страни на пътя бяха зловещо празни. Ема подмина един „Арби“, един „Макдоналдс“, западнала закусвалня, наречена „Подковата“, пред която бяха паркирани два ръждясали пикала. Лекото ръмене премина в силен дъжд. Тя свали прозореца докрай и остави водата да се стича по ръцете ѝ. Студът ѝ помагаше да се фокусира. Трябваше да запази хладнокръвие независимо от онова, което щеше да открие в мотела.

Ема зави по един тъмен, хлъзгав път и пред нея се появи „Супер 8“. Над входа грееше надпис „СВОБОДНИ СТАИ“, но буквите С и Д бяха изгорели, а Т се беше катурнала надолу.

Ема мина зад сградата и паркира. Наблизо се виждаше само един червен пикап. На Рейвън ли беше той? Тя погледна с присвити очи към регистрационните номера от Аризона, големите гуми и лепенките с полуголи момичета. Наистина ли би карала нещо такова? Но пък Ема не знаеше нищо за тази жена. Можеше да бъде всякаква, да харесва всякакви неща.

Ема слезе от колата и я заключи. Дъждът продължаваше да вали и от пустинята се носеше мирис на мокра земя. Тя заобиколи мотела и потърси стая 105. Повечето прозорци бяха със спуснати пердета, но малкото, които бяха отворени, разкриваха спретнати легла и стари дървени бюра. Под стрехите проблясваха паяжини. Токчетата на сандалите ѝ отекнаха гръмка по паважа, затова тя продължи на пръсти, опитвайки се да стъпва по-тихо.

Най-накрая стигна до стая 105 и се спря. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че тя се уплаши да не се пръсне. През опърпаните граховозелени пердета се процеждаше жълтеникава светлина. Тя надникна и видя, че телевизорът е включен.

Сърцето ми се сви от страх. Това ли беше краят? Щеше ли сестра ми да разбере какво се беше случило? Знаех точно какво се надява Ема: да получи признание и доказателство за убийството ми. Но каква беше вероятността това да се случи?

Ема се приближи до вратата и тихо почука, чудейки се какво, по дяволите, ще каже, когато Рейвън отвори вратата. Минаха няколко дълги секунди, но отвътре не се чуха стъпки. Тя почука по-силно. Отново нищо. Тя започна да удря толкова силно, че бравата изщрака и вратата се отвори с протяжно скърцане.

Ема замръзна. Нощната лампа светеше. Шалтето на зелени и жълти райета беше чинно изпънато върху двете тънки възглавници. Не се виждаха никакви куфари, никакви дрехи не висяха по закачалките на малката метална стойка. Телевизорът проблясваше весело, показвайки някакъв ситком, който Ема дори не разпозна. Но стаята беше празна.

В такъв случай си тръгвай, помислих си нервно аз. Махай се от тук.

Ема се огледа и влезе в стаята. Слаб мирис на цигари и застоял хляб подразни обонянието ѝ.

— Ехо? — извика тихо тя. — Има ли някой тук?

Цялото ѝ тяло трепереше от нерви. Тя мина покрай телевизора и се приближи до банята, чиято врата беше затворена.

— Рейвън? — Ема притисна ухо към вратата и се напегна в опит да чуе някакво движение вътре.

— Рейвън? — Тя бутна вратата и я отвори. Върху умивалника бяха подредени мънички бутилчици с хотелски шампоан и балсам. Един неразопакован калъп сапун лежеше до неизползвана еднократна самобръсначка. Тя отиде до душкабината и след миг колебание дръпна настрани завесата. Нищо. После отвори шкафчето над умивалника, с надеждата да открие някаква чантичка с гримове или други предмети, но с изключение на резервно руло тоалетна хартия вътре нямаше нищо друго.

Тя се върна обратно в стаята и претърси гардероба. Вътре имаше празни закачалки и ютия. Чекмеджетата също бяха празни.

Рейвън не беше тук, помисли си Ема с разочарование. Тя прокара пръсти през косата си и седна на леглото, опитвайки се да събере мислите си. Погледът ѝ се спря върху телефона на нощното шкафче. Индикаторът за оставени съобщения не примигваше. Беше ли получила Рейвън съобщението ѝ? Дали не си беше тръгнала, за да избегне научаването на „информацията“ за господин Мърсър, която ѝ беше обещана?

Отвън се разнесе бръмчене на кола и Ема отново потръпна от страх. Тя отиде на пръсти до вратата, като се спря само, за да изключи телевизора. Една тогава забеляза сгъваемия кибрит, който лежеше върху него. Той беше отворен и няколко клечки бяха използвани. Надписът върху нея гласеше „Подкова“. От вътрешната страна на картонената опаковка с черен химикал бяха написани три думи.

Да се видим.

Сърцето ѝ подскочи. Ема прочете отново думите и главата ѝ се напълни с въпроси. Рейвън ли беше написала това съобщение? Може би не смяташе, че в мотела е безопасно. Може би се притесняваше да не я хванат, а може би някой — господин Мърсър — я наблюдаваше.

Ема стисна кибрита в шепата си и излетя от стаята, затръшвайки вратата зад гърба си. Затича се бързо по тротоара, нетърпелива да стигне до колата си. Закусвалнята „Подкова“ се намираше съвсем близо — беше я подминала по пътя за насам. За нула време щеше да стигне дотам.

Почти беше прекосила паркинга, когато светнаха някакви фарове. Ема се спря и засенчи очите си с длан. На едно от паркоместата се виждаше някакъв джип, който липсваше при пристигането ѝ. Когато очите ѝ привикнаха към светлината, стомахът ѝ се сви на топка.

Това беше господин Мърсър.

30.

СПРИНТ КЪМ ЗАКУСВАЛНЯТА

Вратата на колата се отвори преди Ема да успее да побегне. Тя отстъпи назад към стената на мотела, а бащата на Сътън излезе от колата. Лицето му беше изкривено от гняв и раздразнение.

— Какво си мислиш, че правиш тук, по дяволите? — извика той.

Ема се опита да изпищи, но от устата ѝ не излезе глас. В съзнанието ѝ проблеснаха картини за онова, което господин Мърсър би могъл да ѝ причини.

— Остави ме на мира! — изписка тъничко тя.

— Влизай в колата! — излая господин Мърсър.

Ема се плъзна покрай перваза на прозореца, опипвайки стената с мокрите си пръсти. Може би щеше да успее да се шмугне в сенките и след това да побегне. Да отиде в „Подкова“, да разговаря с Рейвън, да се обади в полицията...

— Казах да влезеш в колата!

Ема се завъртя на пети и побягна. Зад нея се чу трясък от затваряне на врата и стъпки. Токчетата ѝ тракаха силно по тротоара; левият ѝ глезен се изкриви и тя потрепна, но продължи да тича. Въпреки това стъпките я доближаваха. Когато се осмели да погледне през рамо, тя видя, че господин Мърсър почти я е настигнал.

Тичай! — изкрещях аз. — *По-бързо!*

Ема се опита да си поеме дъх; гърлото ѝ пареше. Покрай стените на мотела танцуваха черни сенки. Намираше се толкова близо до колата на Сътън — само още няколко метра, преди да успее да се заключи в нея. Тя зави зад ъгъла и се затича по задния паркинг. За щастие успя да отвори вратата и да пъхне ключа в стартера преди бащата на Сътън да я настигне. Бръмченето на двигателя я изпълни с облекчение.

Тя излезе на заден ход от паркомястото и зави към изхода на паркинга. В огледалото за обратно виждане тя забеляза господин Мърсър, който се спря и облегна длани на коленете си. Изглеждаше

задъхан, като че ли не успяваше да си поеме дъх. Добре, помисли си Ема и бързо се отдалечи от хотела.

Когато излезе на главния път, тя натисна докрай педала за газта. Караше с пълна скорост, стиснала здраво волана. В далечината се появи закусвалнята. Ема взе последния завой и влетя със свистене на гумите в паркинга. Тук щеше да намери всички нужни отговори. Рейвън трябваше да е вътре. Защото ако я нямаше, какъв трябваше да е следващият ѝ ход? Не можеше да се върне в дома на Мърсърви. В това беше абсолютно сигурна.

По-късно се оправяй с това, помислих си аз. Сега просто влез вътре.

Сградата на закусвалнята беше дълга и тясна, със сивкави стени, плет, който имаше нужда от подкастриане и прозорци, през които се виждаха клиенти, които ядяха пържени картофи, пиеха кафе или преглеждаха менюто. Над входа примигваше мижава лампа, а тротоарът беше обграден от повехнали кактуси. Ема спря на паркинга зад закусвалнята — не искаше господин Мърсър да види колата на Сътън от пътя, докато се прибираше у дома.

Дъждът продължаваше да вали, затова тя се затича към входа. Когато отвори вратата, звънна мъничко звънче и в носа я удари миризмата на пържени яйца и мазен бекон. Наредените зад щанда готвачи гласяха бургери, а сервитьорите разносяха по сепаретата кани с кафе и салфетки с прибори.

— Мога ли да ви помогна? — попита я управителката със сънливи очи и накъдрена коса. Тя огледа Ема с любопитен поглед, като очевидно се чудеше какво търси момиче, облечено в скъпа розова парти рокля и размазан грим, в една закъсала закусвалня в петък вечерта.

— Тъъ, имам среща с един човек — промърмори Ема. — Ще си намеря място.

Управителката сви рамене.

— Както желаете.

Сепаретата бяха почти празни, а по останалите маси седяха най-различни хора: три тийнейджърки, една възрастна двойка, която се държеше за ръце и двама мъже с яркочервени тираджийски шапки, които пиеха кафе. Никой не приличаше на жена, с която господин

Мърсър би могъл да има любовна връзка — освен това никой не я гледаше изпитателно, готов на конфронтация.

Ема тръгна между масите с разтуптяно сърце. В дъното имаше врата с надпис „ЖЕНИ“. Ема я бутна и сбърчи нос при острата миризма на лимоновия освежител за въздух.

— Ехо? — извика тя и тасът ѝ отекна в розовите плочки. — Има ли някой тук?

Ема се наведе и огледа за крака под вратите на кабинките, но всички бяха празни. Тя отиде до умивалника и наплиска лицето си с вода. Дали Рейвън не беше оставила съобщението за някой друг? Или може би някой го беше написал и ѝ го беше дал? Пак ли беше стигнала до задънена улица?

Ема погледна в огледалото и видя едновременно себе си и сестра си. Няма да те подведа, Сътън, помисли си момичето.

Тя излезе от тоалетната и отиде до касата. Една доста пълна жена с тънка руса коса набираше някакви цифри на калкулатор.

— Мога ли да ти помогна? — попита най-накрая тя с отегчен глас.

Ема се изпъна в цял ръст.

— Казвам се Сътън Мърсър.

— Браво на теб — отвърна жената, без да изглежда особено впечатлена.

Ема усуква кичур коса около пръста си, чувствайки се като пълна идиотка.

— Ами, трябваше да се срещна тук с Рейвън Дженингс. Обаче тя очевидно си е тръгнала, затова се чудех дали не е оставила нещо.

Лицето на жената изведнъж омекна.

— Рейвън ли? — Тя погледна към големия часовник, който висеше над вратата към кухнята. — За малко я изпусна.

Гърлото на Ема пресъхна.

— Беше ли тук?

— Да — кимна жената. — И ти трябваше да се срещнеш с нея?

— Точно така.

Чаках, останала без дъх.

Жената задържа за миг погледа на Ема, сякаш се опитваше да разбере дали казва истината, след което бръкна под купчината двайсетачки в касата и измъкна един плик.

— Тя остави това за теб.

Стомахът на Ема се сви.

— Благодаря ви — рече тя и грабна плика. После се огледа, усещайки нечий поглед в гърба си. Гледаха я тийнейджърките в сепарето. Както и възрастният мъж до щанда. Мястото беше твърде открито, за да проверява тук какво ѝ е оставила Рейвън. Трябваше да се махне.

Ема отвори входната врата и влажният въздух обгърна тялото ѝ. Дъждът беше спрял. Щом стигна до колата на Сътън, тя отвори плика с треперещи пръсти. Вътре имаше бележка, към която беше прикрепена полароидна снимка. В първия момент, когато Ема погледна към лицето, тя примигна, убедена, че зрението ѝ играе номера. Качеството не беше перфектно, но момичето разпозна слабото лице, полегатия нос, високите скули и гарваново-черната коса. Тя светна лампичката и се вгледа по-внимателно, но чертите си оставаха същите. Това не беше възможно.

Аз също погледнах и в главата ми избухнаха искри. Появи се нов спомен и аз отново се върнах назад във времето.

31. СЪДБОВНО СБОГУВАНЕ

Под гумите на баща ми хвърчат пръст, камъни и кактуси. Аз тичам в тъмнината по неравната земя, спъвайки се в коренищата. Ами ако баща ми е откачил напълно? Напоследък нещата бяха доста напрегнати, но никога не съм предполагала, че ще се стигне чак до тук.

Облак скрива луната и очите ми започват да ми изневеряват. Кривите клони се извиват като привидения. Правя рязък завои надясно и тъкмо когато решавам, че съм се измъкнала, кракът ми се удря в някакъв камък и аз политам напред. Протягам ръце, за да смекча падането. Кръвта ми шуми в ушите. Кожата ме смъди на мястото, където съм се порязала и аз знам, че ми тече кръв. Прехапвам устни, опитвайки се да не заплача.

Баща ми спира колата до мен.

— Сътън! — казва ми той през смъкнатия прозорец. — Добре ли си?

Дланите и коленете ми парят. Надигам се от земята и се опитвам да възстановя равновесието ми. Някъде над главите ни се разнася крясък на птица. Единственият друг звук, който се чува, е вятърът, който свисти над пустинята и кактусите. Изведнъж започвам да се чувствам разголена — и попаднала в капан.

— Защо бягаш от мен? — вика баща ми. Кокалчетата на пръстите му са побелели от стискането на волана. — И къде е Теър?

Поглеждам го и примигвам. Знаеш много добре къде е Теър, ми се иска да извикам. Но лицето му изглежда изненадващо невинно и обезпокоено.

Отстъпвам объркана една-две крачки назад.

— Да не би Теър да те е оставил тук сама? — В гласа на баща ми се промъква шок.

Колкото повече го гледам, толкова по-объркана се чувствам. Въпреки слоя прах върху дрехите му и тревожните бръчки на челото му, той отново изглежда като моя татко, а не като някой полудял

маниак. И объркването му изглежда искрено. Възможно ли е някой друг да е блъснал Теър? Но кой би искал да го нарани?

— Ами... — Не знам как да разкажа на баща ми какво се е случило. Внезапно дори не съм сигурна какво се случи.

Баща ми въздъхва.

— Няма да повтарям пак. Влизай в колата, Сътън. Тук е опасно през нощта. Можеш да пострадаш.

Връхлита ме умора; отивам до колата и сядам вътре. Докато бавно се спускаме по хълма, аз осъзнавам, че всъщност изобщо не съм се намирала далеч от пътя. Виждам квартала от другата страна на улицата към каньона. Итън Ландри седи на верандата и си играе с телескопа — сигурно се надява да види по-добре пълнолунието. Научните маниаци си падат по такива неща. В съседната къща всички момичета от отбора по тенис гостуват на Ниша; излезли са на поляната и тайно пушат цигари. Жегва ме вина — и аз трябваше да съм там. Вместо това избрах Теър. И ето до какво доведе това.

— А ти какво правиш тук? — питам баща си. — Защо ни преследваше?

Баща ми изглежда раздразнен.

— Искан да ти кажа истината. Само че ти избяга, преди да успея да го направя.

— Истината за... какво?

— За жената, с която бях — отвърща баща ми. Тялото му се стяга и той стисва още по-здраво волана.

Обръщам се към него. Пулсът ми се ускорява, когато постепенно започвам да подреждам пъзела. Това беше причината Теър да ме издърпа от скалната тераса и буквално да ме изблъска на пътеката. Баща ми е бил с друга жена в каньона. Някоя, която не е майка ми.

— Друга жена? — изписквам аз.

— Мога да обясня, Сътън — казва татко. — Не е това, което си мислиш.

Но аз вече знам какво си мисля — и какво е всъщност. Каньонът Сабино е идеалното място за тайни любовни срещи: той е супер романтичен и много уединен. Защо иначе да водя тук Теър?

— Ти лъжеш мама! — сопвам му се аз. — Какво има да се обяснява? Не ми трябва да знам подробностите за това що за извратено

бельо предпочита смотаната ти любовница. — Пръстите ми се свиват около дръжката на вратата.

Очите на баща ми се разширяват.

— Сътън — казва той и ме хваща за ръката. — Изобщо не става дума за това. — Кракът му натиска рязко педала за газта и джипът прави остър завой. Поемаме отново обратно към каньона.

— Къде отиваме? — пищя аз. Колата хлътва в една дупка и отново изскача сред облак прах. Лакътят ми се удря в стъклото. — Пусни ме!

— Сътън, дай ми само една секунда и ще ти обясня всичко. — Той шофира по каменистия път, погледът му е вперен напред. Нервите ми се изопват, когато колата влита в паркинга и гумите заорават в чакъла. Кракът му натиска спирачката и колата спира. След това баща ми се оглежда, сякаш търси някого. С изключение на онази ръждясала кола, наблизо няма никой.

— Татко? — казвам настоятелно аз. — Какво става, по дяволите?

— Не е това, което си мислиш — нямам любовница. — Баща ми дръпва ръчната спирачка. — Знам, че от известно време проявяваш любопитство към рождената си майка. Знам и че майка ти не иска да го обсъжда с теб, затова през последната година толкова се отдръпна от нас. — Той затваря очи и си поема дълбоко дъх. — Жената, с която ме видя тази вечер, се казва Рейвън, но предпочиташе да се подвизава под името Беки. Сътън, тя е... твоята майка.

Зяпвам го. Трябват ми няколко секунди, за да проумея какво ми казва.

— Какво? — А след това: — Имаш любовна връзка с майка ми?

— Не! — Господин Мърсър тръсва бързо глава. Светлите му очи не се отместват от лицето ми. — Тя е твоя майка... и моя дъщеря. Което означава, че ти си моя внучка.

Внезапно мозъкът ми блокира. Сякаш всички синаптични връзки щръкват в различни посоки.

— За какво говориш? — прошепвам аз.

— Кристин роди Беки докато бяхме още много млади — казва бавно баща ми, очите му изучават лицето ми в опит да разберат каква част от истината мога да понеса. — А Беки беше много млада, когато те роди. Ти беше само на няколко седмици, когато тя те остави при нас.

— Той разтваря дланта си и се опитва да хване ръката ми, но аз я свивам в юмрук и я дръпвам настрана.

— Майка ти — баба ти — и аз се преместихме от Калифорния в Аризона, за да започнем отначало. Беки е в града от няколко месеца и двамата се срещаме тайно. Мисля, че баба, тоест твоята прабаба, ни е усетила, но ако майка ти разбере... — Той поклаща глава. — Затова, когато те видяхме тази вечер, и двамата се паникьосахме. — Гласът му звучи глухо и дистанцирано, сякаш някой ми говори от другия край на коридор. — Но ако искаш да се срещнеш с нея, тя е на пътеката. — Баща ми махва с ръка към тъмната пътека. — Казах ѝ да почака, че ще се опитам да те настигна. Можем да отидем заедно.

Той ми се усмихна мило, с надежда. И тогава аз си изпускам нервите.

— Шегуваш ли се? Никъде не отивам с теб! — изръмжавам. — И нямам никакво желание да се срещам с жената, която ме е зарязала, без да се замисли!

Той посяга към ръката ми, но аз се отдръпвам и се блъсвам във вратата.

— Да не си посмял да ме докосваш! — Вдигам и двете си ръце във въздуха. — Стой далеч от мен!

Очите му се разширяват.

— Сътън!

Но аз бушувам като животно, като тигър, попаднал в капан. Отварям вратата, изскачам навън и залитам назад.

— Такава шибана история! — пищя аз. Думата увисва във въздуха — досега никога не съм я употребявала пред татко.

Но той дори не потрепва. Вместо това на лицето му се изписва дълбоко огорчение и разочарование.

— Добре, Сътън — казва тихо той. — Съжалявам. Наистина не исках да го научаваш по този начин. Да си вървим у дома.

— У дома? С теб? Наистина ли смяташ, че изобщо не си виновен? — Едва успявам да стоя на мястото си. — Чакал си чак досега, за да ми кажеш, че си ми дядо? Осемнайсет години си крил това от мен? Милион пъти съм питала теб и мама кои са истинските ми родители, а ти си ме лъгал всеки път, когато ми казваше, че не знаеш! Нима това, че си ми истински роднина, че си ми дядо, е толкова ужасно, че през цялото време си се преструвал, че си ме осиновил?

— Сътън — въздъхва баща ми. — Моля те.

Но аз се отдалечавам от колата. Сърцето ми бие като полудяло.

— Тази вечер няма да се прибера с теб. Всъщност смятам, че известно време няма да се прибирам у дома. И ако искаш всичко да мине добре, ще ме прикриеш пред мама — или може би трябва да кажа баба?

Обръщам се и побягвам. Направо съм полудяла от гняв. Не успях да се отдалеча толкова бързо, колкото ми се иска.

— Сътън! — вика баща ми с разтревожен глас. — Къде отиваш?

— Имам приятели — отвърщам сопнато аз. — Хора, които не ме лъжат.

Бъркам в джоба си за телефона и го стисвам здраво, докато продължавам да тичам. Мога да се обадя на Мадлин. И без това цяла нощ ми звъни.

Стигам до средата на хълма, когато баща ми отново ме вика:

— Сътън, моля те!

Обръщам се и го поглеждам.

— Не смей дори да ме поглеждаш!

— Сътън — казва тихо той. Думата прозвучава като хленч. Раменете му са отпуснати отчаяно. — Готов съм да поговорим по всяко време — изрича тъжно той. — Знам, че искам много от теб, но те моля да не казваш нищо на майка си. Това ще я съсипе.

— С удоволствие! — изкрещявам аз. — Защото тя не ми е майка! А ти не си ми баща!

Баща ми се свива така, сякаш съм му ударила шамар. Никога не съм го виждала толкова тъжен. Прекосявам хребета и чувам, как вратата на колата се затръшва, а двигателят започва да боботи. Докато колата се отдалечава и изчезва по магистралата, аз се моля на Бог никога повече да не го видя.

32. КЛАУЗАТА ДЯДО

С треперещи пръсти Ема отдели снимката на майката, която не беше виждала от тринайсет години, и погледна към бележката. Погледът ѝ пробяга по думите; момичето не можеше да повярва какво четеше.

„Веднага разпознах гласа ти от съобщението. Искаше ми се нещата да се развият различно онази нощ в каньона, но ти не можеш да ми кажеш нищо за баща ми, твоят дядо, което вече да не знам. Ако имаш някакви въпроси, питай него. Той е добър човек.

Нямам какво друго да ти дам, освен тази моя снимка от времето, когато бях на твоята възраст, и един съвет. Животът с баба ти и дядо ти ще ти открие всякакви възможности. Самата аз така и не го оцених, но за теб още не е късно. Бъди умна. Не изпускай възможностите и не прави същите ужасни, променящи живота грешки като мен.

Рейвън Дженингс (Беки Мърсър)“

Рейвън беше... Беки? А Беки беше... дъщеря на семейство Мърсър? А баба Мърсър беше нейната и на Сътън прабаба?

— Да, прошепнах аз. Да, работата е адски омазана, но това е истината.

— О, Господи — прошепна Ема. Беки. Не можеше да повярва. Собствената ѝ майка е дъщеря на Мърсъррови. И само преди няколко минути се е намирала тук. Беки беше близо и същевременно толкова далеч. Послеобраз, спомен.

Ема отново прочете писмото. „Онази нощ в каньона“ беше фразата, която господин Мърсър беше използвал, когато я беше хванал на училищния паркинг. Внезапно нещо в ума ѝ прещрака и нещата започнаха да си идват по местата. Теър беше видял господин Мърсър с жена... Беки. Но той не е имал любовна връзка с нея — срещали са се, защото тя му бе дъщеря. И по всичко личеше, че двамата бяха разяснили нещата на Сътън. Дали тя е била толкова разстроена от истината, че е побягнала, само за да умре малко по-късно? И в двата случая очевидно Ема беше сбъркала много относно господин Мърсър. Беки го беше нарекла добър човек. Може би тревогата му за Ема, предупреждението да играе играта са свързани с нещо, което бе казал на Сътън.

Не го е направил той, опитвах се да ѝ кажа аз. Избягах от него. Избягах от мъжа, който можеше да ме откара на безопасно място.

Някой почука тихо на стъклото на волвото и Ема подскочи. Пред очите ѝ се появи бащата на Сътън. Тъмните му очи примигнаха и лицето му се смръщи в познатата комбинация от тъга, тревога и умора.

Ема пхна писмото в чантата си и хвана ръчката на вратата. Чу се изщракване и прозорецът започна да се смъква. Тя вече не се страхуваше от господин Мърсър. Просто беше изморена — и объркана.

— Откъде разбра, че съм тук?

Гледах мъжа, за който бях свикнала да си мисля като за мой осиновител, изучавах чертите на лицето, което познавах толкова добре. Не бях сигурна колко време ще ми трябва, за да свикна с мисълта, че той е биологичният ми дядо, но докато го гледах, започнах да забелязвам приликите между нас двамата — е, като се брои и Ема, между нас тримата. Имахме еднакви полегати носове. Еднаква заострена брадичка. Еднакви дълги, слаби ръце. Как не го бях забелязала досега?

Господин Мърсър наведе глава и подпря ръцете си на вратата на волвото.

— Тя... Беки... ми се обади и каза, че си поискала да се срещнете в мотела. Не беше в стаята си, но това е любимата ѝ закусвалня.

Ема кимна.

— Беше оставила един кибрит в стаята си, на който пишеше „да се видим“.

Господин Мърсър поклати глава.

— Тя винаги е обичала тази игра — рече той с тъжна усмивка.

Ема също се усмихна. Беки обичаше да ѝ организира игра на търсене в двора на стария им блок, като оставяше на масата семенца като подсказка да търси хранилката за птици в ъгъла, а в нея оставяше откъснато парче от програмата за телевизията, като следа за Ема да търси върху телевизора и така нататък.

— Тя беше ли в закусвалнята? — попита господин Мърсър, прекъсвайки мислите на Ема.

Тя поклати бавно глава.

— Не. Просто ми е оставила бележка. И снимка.

Вятърът разроши късата му коса и тя щръкна.

Той погледна пред прозореца на закусвалнята, преди да се обърне и да се взре в очите на Ема.

— Мога ли да седна при теб? Само за минутка? — попита той.

Ема кимна. Тя вдигна прозореца си, а господин Мърсър заобиколи колата и отвори пасажерската врата.

После въздъхна дълбоко и се загледа в жабката. Ръцете му лежаха отпуснати в скута, а главата му беше наведена, което го правеше да изглежда като някое малко момче.

— Трябваше да седнем и да си поговорим истински след онази нощ — каза най-накрая той. — Не трябваше да те оставям да избягаш така. Особено след като Теър те остави съвсем сама там. — При споменаването на името на Теър очите му помръкнаха.

Ема кимна, без да каже нищо. Думите му потвърдиха подозренията ѝ: че в нощта, когато Сътън беше умряла, той ѝ беше обяснил ситуацията с Беки и Сътън беше избягала разстроена и ядосана. И щом господин Мърсър смяташе, че Теър я е изоставил сама в каньона, значи не той го беше блъснал с колата на Сътън. Това също обясняваше защо той мразеше толкова момчето: явно смяташе, че Теър е зарязал дъщеря му в каньона Сабино.

— Но след като избяга, ме повикаха спешно в хирургията — продължи господин Мърсър. — Изобщо не ми се искаше да те оставям там, но ти беше толкова ядосана. Реших, че ще ми е по-лесно да говоря с теб след като осмислиш нещата. Когато онази нощ се върнах от

болницата, започнах да ти пиша писмо. Може би ако бях обяснил по-ясно нещата, ти щеше да разбереш защо бях мълчал толкова дълго. — Той се обърна и погледна Ема. — Не е защото се срамувам от теб, а защото исках да те защитя от майка ти. Обичам те повече отколкото можеш да си представиш. Ти си ми дъщеря и аз те обикнах още от момента, в който Беки те остави в дома ни.

Ема наведе глава, осмисляйки думите му.

— Написал си писмо?

Господин Мърсър се размърда смутено.

— Но не го довърших. На следващия ден ти се държеше така, сякаш нищо не се беше случило, и аз не бях сигурен какво да правя. Но мога да го довърша — стига да искаш. Или ако смяташ, че вече си готова, можем просто да поговорим.

Мислите на Ема жужаха в главата ѝ. Щом са го извикали в хирургията, значи той имаше солидно, лесно доказуемо алиби. Нямаше как да е убил Сътън, ако е бил в операционната. Но по-важното е, че тя нямаше представа за какво му е да убива Сътън. Той беше неин дядо. Пазил е тайната заради нея и заради Беки, а не заради себе си.

Облекчението, което изпитах щом разбрах, че баща ми не ме е убил, подежда като хладен вятър на кожата ми — пречистващ, живителен. Баща ми отново ми беше баща, някой, когото да обичам, липсата на когото да усещам с цялото си сърце. Чувствах се така, сякаш разбитото ми сърце беше излекувано. И Ема беше права: не виждах причина да иска да ме убие. По лицето му си личеше, че ме обича повече от всичко на света. Освен това усещах, че напрежението, което съществуваше между нас, направо го убива, че единственото, което иска, е да сложи край на патовата ситуация и да оправи нещата.

Но в главата ми отново изникна споменът и аз почувствах как ме жегва разкаяние. Последните думи, които бях казала на мъжа, когото смятах за мой баща — а всъщност бе мой дядо — бяха изпълнени с омраза. Само ако можех да се върна и да променя нещата. Да променя всичко.

Господин Мърсър изпъна краката си.

— Знаеш ли, тя наистина те обичаше по свой си странен начин — продължи той. — Когато първия път ми се обади преди няколко месеца, аз бях толкова въодушевен. На Кристин ѝ беше писнало от

лъжите ѝ, но на мен просто сърце не ми даваше да прогоня Беки. Бащи и дъщери... нали знаеш. — Той нежно разроши косата ѝ.

Ема кимна, чудейки се как ли са се почувствали преди всичките тези години, когато Беки се е появила с бебето. Сигурно е била горедолу на годините на Ема. Момичето се чудеше защо Беки не им е казала за нея, за другата им внучка — и защо им е оставила само едната си дъщеря. Може би е смятала, че ще бъде добра майка на едното момиче. Но, разбира се, когато Ема бе навършила пет години, Беки изобщо се беше отказала да бъде майка.

— Така и не успях напълно да я забравя — продължи господин Мърсър. — Тя имаше проблеми, Сътън. Винаги е била такава. От време на време ѝ давах пари, но това не ги решаваше. Само влошаваше нещата.

Очите му се покриха с мъгла и той примигна, опитвайки се да прогони сълзите.

— Винаги съм се чувствал виновен. Сякаш двамата с майка ти не бяхме добри родители. — Широките му рамене клюмнаха под тежестта на тъгата. — Цялата ситуация стана... непоносима. — Внезапно в гласа му се появиха панически тонове. — Обичам Беки. Но тя направо разруши живота ни. А и начина, по който се държеше с теб...

Очите на Ема се напълниха със сълзи. Тя знаеше много добре какво представляваше Беки — беше живяла с нея почти пет години. И въпреки това майка ѝ продължаваше да ѝ липсва, всеки ден. Все пак ѝ беше майка, а тази връзка не се прекъсваше лесно.

Ема погледна към господин Мърсър, нейния дядо, и посочи с пръст писмото на Беки, което лежеше в отворената ѝ чанта. Само ако можеше да му разкрие и последното парче от пъзела: че има още една внучка, близначката на Сътън. Но докато убийството на сестра ѝ не беше разкрито, тя не можеше да го направи. Щеше да е основния заподозрян, бедното момиче, което е откраднало живота на близначката си, за да се отърве от приемните родители. И за пореден път Ема се беше върнала в началото.

Но не съвсем. Луната се появи иззад облака и увисна в средата на предното стъкло. Ема погледна към небето, което двете с близначката ѝ бяха споделяли толкова много години, без да го знаят, небето, към което Ема беше гледала и беше мечтала за семейство. Тя

беше изгубила Сътън и Беки, но беше намерила своето семейство — истинското си семейство. Баба и дядо. Прабаба. И леля в лицето на Лоръл.

Тя се наведе към дядо си и го прегърна през раменете. Той въздъхна дълбоко и я притисна силно към себе си. Колата тихо изскърца по тежестта на телата им.

— Ще ми разкажеш ли малко за нея? — попита Ема, заровила лице в гърдите на господин Мърсър. — За мама? — Тя не знаеше толкова много неща за Беки, имаше толкова подробности, които копнееше да научи, толкова много въпроси се бяха натрупали през тези тринайсет години. — Като например каква беше като дете? — попита Ема. — Доколко ти напомням за нея? — Задавена от ридания, тя едва успяваше да говори.

Когато господин Мърсър я притисна още по-силно към себе си, Ема усети сълзите и по неговите бузи.

— Разбира се — отвърна той, галейки я по косата. — Ще ти разкажа всичко, което искаш да узнаеш.

33. ТЯ СЕ ВЪРНА

На следващия ден Ема седеше в кафенето на търговския комплекс, който се намиреше на няколко пресечки от дома на Мърсърви. На масата лежеше лаптопът на Сътън. Беше отворила туйтър и бавно преглеждаше туйтовете с хаштаг „ТАЕН БАЛХОЛИЪР“. Ако туйтовете можеха да се приемат като показател, то балът беше имал пълен успех — всички възхваляваха музиката, храната, свалките и дори измъкването на косъм от полицията. Само няколко души бяха хванати онази нощ. Накрая ченгетата бяха пуснали всички и досега никой не беше издал, че организаторки са момичетата от „Игра на лъжи“. Ема и приятелките ѝ бяха в безопасност. Засега.

Надявах се нещата да не се променят.

— Сътън? — Гласът на господин Мърсър сепна Ема. Тя вдигна глава от компютъра и го видя да върви към нея по паркинга, понесъл нова лопата в ръка.

— Здравсти, татко — рече тя, успокоена. Предишната вечер се беше обадила в болницата и беше получила потвърждение, че в нощта, когато Сътън е била убита, той е бил в операционната. Чувстваше се страхотно, че вече не се налага да се страхува от появата му, а може да го посреща с отворени обятия.

На мен ли го казваш?

Господин Мърсър застана до масата и прокара пръсти през прошарената си коса.

— Майка ти каза, че ще бъдеш тук. Трябва да се позанимавам с плевелите, но си мислех, че ако не си заета, по-късно можем да се разходим към планината. Да проучим някой друг каньон, където не сме били досега.

Ема не можа да сдържи усмивката си. Това ѝ прозвуча като таен код, че двамата ще си поговорят повече за Беки. Предишната вечер бяха провели един дълъг разговор и Ема беше научила много нови неща за нея. Като например, че като малка е изгледала Пепеляшка пет

пъти един след друг, защото ѝ харесвало как феята — кръстница превърнала момичето в принцеса. Колко много обичала прасковен сладолед, който беше любимият и на Ема. Колко обичала училището някъде докъм осми клас, когато изведнъж се променила, и как в гимназията избягала от вкъщи... и се върнала бременна.

Но Ема искаше да зададе още много въпроси за неща, за които досега не се беше осмелявала да пита. Като например защо лицето на господин Мърсър помрачняваше всеки път, когато Ема се опитваше да говори с него за неприятностите, в които се забърквала Беки. Или пък защо госпожа Мърсър не искаше да има повече нищо общо с нея. Беки ѝ беше дъщеря — как можеше да е толкова коравосърдечна? Или може би Беки ѝ беше причинила нещо толкова ужасно, че госпожа Мърсър просто не можеше да ѝ го прости?

— С удоволствие — отвърна Ема. Тъкмо се нахрани да предложи пътеката Каталина, за която ѝ беше говорила Мадлин, когато едно синьо беемве отби от главния път. Ема се обърна, за да види как колата на Теър паркира пред кафенето.

Господин Мърсър присви очи. Когато Теър го видя, пребледня и Ема си помисли, че може би ще обърне и ще си тръгне. Но той дръпна спирачката и угаси двигателя. Шофьорската врата се отвори, той слезе от колата и тръгна към Ема.

Господин Мърсър впери поглед в него.

— Мисля, че ти казах да стоиш далеч от него, Сътън — рече той и стисна здраво лопатата. Допреди ден постъпката му сигурно щеше да накара Ема да откачи, но сега, след като тя вече знаеше истината, дори ѝ стана смешно: дядо ѝ, стиснал лопата в ръка, се кара на някакво момче, за което смята, че носи само неприятности.

Ема положи ръка върху неговата.

— Всичко е наред — рече тихо тя. — Аз го поканих. Няма проблем, гарантирам ти. И искам да знаеш, че той не ме изостави онази нощ в каньона. Просто получи нараняване и трябваше да отиде в болницата. Аз го накарах да си тръгне.

Господин Мърсър изгледа подозрително Теър.

— Добре. Но да знаеш, че те държа по око! — рече той, сочейки момчето с лопатата, след което се запъти към джипа си, който беше паркиран пред съседния магазин.

Когато Теър седна до Ема, той изглеждаше доста стреснат.

— Не съм сигурен, че това е добра идея. Всъщност си мислех да ида в полицията и да им разкажа какво ми се случи в каньона. — Той не сваляше поглед от двайсет и няколко годишния хипстър с филцова шапка на главата, който тъкмо влизаше в кафенето, сякаш го беше страх да стане свидетел на реакцията на Ема.

— Точно затова поисках да се срещнем — отвърна бързо Ема. — Онази нощ не те е блъснал баща ми. Бил е някой друг.

Теър рязко извърна глава към нея и се взря в очите ѝ.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Всъщност научих нещо доста шантаво. — Ема отпи голяма глътка от чая си с лед. — Баща ми всъщност е биологичният ми дядо. Жената, с която е бил онази нощ, е родната ми майка. Неговата дъщеря.

Теър се ококори. За секунда изглеждаше така, сякаш не вярваше на нито една нейна дума. Или може би се притесняваше, че това е поредният номер.

— Сериозно говоря — рече настоятелно Ема. — Двамата имали среща, а ние сме ги изненадали.

Теър я гледаше изумено.

— Искаш да кажеш, че истинската ти майка е била в града и не е направила опит да те види?

Сълзи от болка опариха очите на Ема. Толкова пъти си беше представяла как Беки се връща в живота ѝ, намира я, взима я в прегръдките си и ѝ казва, че всичко ще бъде наред. Но след това си спомни за бележката, която майка ѝ беше оставила в закусвалнята. Тя не искаше да има нищо общо с децата си — не беше останала в заведението да я изчака. „Нямам какво да ти дам.“

— Тя просто ме е оставила и повече не се върнала за мен — избъбри Ема, мислейки си за онзи ужасен ден, когато Беки я беше изоставила в дома на съседката. — И все още не иска да ме види. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Теър се наведе напред и я прегърна.

— О, Сътън.

— Няма нищо — рече тя и избърса сълзите, които мокреха бузите ѝ.

— Лоръл знае ли за това? — попита тихо той.

Ема поклати глава.

— Не. И мама също не знае какво се е случило. — Стомахът ѝ внезапно се сви. — Не можеш да кажеш на Лоръл! Трябва да ми обещаеш, че ще си мълчиш!

— Съгън — рече тихо той. — Знаеш много добре, че можеш да ми вярваш. — Той впери поглед в нея. — Но какво означава това? Кой ме е блъснал с колата?

— Не знам — промърмори Ема. — Сигурен ли си, че зад волана е седял мъж?

Теър присви замислено очи.

— Май не съм много сигурен — отвърна бавно той.

— Просто предположих, че е баща ти, защото той тичаше след нас. Всичко се случи толкова бързо. Мисля, че беше човек с тъмна коса, но така и не можах да видя лицето му.

Ема потрепери. Дали беше просто някой крадец... или беше някой, който бе свързан със случая?

В този момент се чу силно боботене на двигател и Ема рязко вдигна глава. Една ръждясала кафява кола влезе бавно в комплекса. Пред всеки магазин тя спираше и веднага тръгваше. Теър се намръщи и леко се надигна от мястото си.

— Да не би да търси някого?

В момента, в който колата премина покрай кафенето, Ема също се наведе напред. Една жена ги гледаше над таблото. Устните ѝ бяха свити, очите широко отворени и лицето ѝ имаше зловещо изражение. То беше злобно и заплашително, диво и гневно. Тогава Ема разпозна очите, познатия нос и високите скули.

— О, Господи! — прошепнахме двете в унисон.

Това беше Беки.

34.

ДРАМА С МАМА

Времето сякаш застина, когато колата на Беки бавно премина през паркинга. Аз се взирах в хлътналите ѝ очи, в свитите устни, опитвах се да открия в нея нещо от мен, но всичко, което виждах, бе една неуравновесена жена. Проблемна жена. Конфликтна личност.

С много тайни.

Внезапно Беки натисна толкова рязко педала на газта, че гумите изсвистяха пронизително. В главата ми прещрака нещо. Появи се онзи спомен, в който баба и татко разговаряха, а аз подслушвах от стълбището. Спомних си думите им. Двамата шепнеха, но аз със сигурност успях да чуя баба да казва: „Тя е психически неуравновесена“ и „Склонна е към насилие.“ Баща ми изглеждаше обезсърчен, когато каза „Трябва да ѝ помогнем, преди да е станало късно.“ Дали в нощта, когато умрях, пътищата ни се бяха пресекли? Защото ако тя бе психически неуравновесена, както очевидно смятаха те, кой знае как би реагирала, щом ме види.

Опитах се да си спомня какво се беше случило в остатъка от нощта, в която умрях; всичко след момента, когато се бях разкрещяла на баща ми и бях побягнала, изпълнена с гняв. Но в главата ми имаше просто една огромна, зейнала дупка. И въпреки това знаех, че там има нещо. Нещо, което щеше да ме изплаши до смърт. Нещо, което щеше да разбие и моето сърце, и сърцето на Ема.

Защото единственото нещо, което беше по-ужасно от мисълта, че осиновителят ми ме е убил и е заплашил Ема, бе това да беше сторила истинската ни майка.

Издание:

Сара Шепард. Опасни тайни
Американска. Първо издание
ИК „Ергон“, София, 2013
Редактор: Сергей Райков
ISBN: 978-619-165-012-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.